

Кайлас - третото око
на планетата ЗЕМЯ

Космическите
огледала

В ТЪРСЕНЕ НА ГРАДА НА БОГОВЕТЕ

В ОБЯТИЯТА НА ШАМБАЛА

Ернст
МУЛДАШЕВ

ЕРНСТ МУЛДАШЕВ
В ОБЯТИЯТА НА ШАМБАЛА

chitanka.info

„Много хора идват и гледат, гледат. Други идват и... виждат.“

Дава Тенцинг, шерп

Огромни сферични огледала, които изкривяват времето и пространството. Необичайни пирамидални конструкции, високи стотици метри. Непознати лазерни технологии, които ни отвеждат във времената на атлантите и паралелния свят на Шамбала... Това са част от сензационните факти, документирани от руската научна експедиция в поднебесния Град на боговете, разположен в сърцето на Тибет. Едно от местата, за които легендите твърдят, че прочистват аура на Земята.

В памет на Николай Константинович Ръорих

ЗА АВТОРА

Ернст Мулдашев е доктор по медицина, професор, директор на Общоруския център за очна и пластична хирургия, почетен консултант в Луисвилския университет (САЩ), член на Американската академия по офталмология, дипломиран офталмолог на Мексико, член на Международната академия на науките към ООН, майстор на спорта по спортен туризъм, трикратен шампион на СССР, депутат в Руската дума по времето на президента Елцин.

Той е първият лекар в света, извършил успешно операция за трансплантиране на око, създател на ново направление в медицината — регенеративната хирургия. Чудодейните биоматериали, изобретени от него и наречени алоплант, активират скритите възможности на организма за възстановяване на собствените тъкани, а биополето на растящите клетки потиска патологичната регенерация (рака) и нормализира функциите на болните клетки. Разработил е 90 принципно нови очни и пластични операции, спасили хиляди безнадеждно болни, отписани от консервативната медицина. Под негово ръководство в Центъра са внедрени 58 вида алоплант, патентовани в Русия, САЩ, Германия, Франция, Швейцария и Италия. Бил е в повече от 40 държави, където е извършвал операции и е чел лекции. Има над 300 научни публикации в руския и чуждестранния печат.

Така регенеративната хирургия прекрачва от сферата на фантастиката в реалността. Разбира се, през 1982 г. овластените партийни чиновници едва не го лишават от лекарски права, като го обвиняват в шарлатанство и лъженаука. Останал без работа, той заминава за Якутск, където става еленовъд. По-късно, рискувайки поста си, министърът на здравеопазването в Башкирия Халим Каламов му предоставя малка стаичка в затънтена болница в краен квартал на гр. Уфа. Там го последват близките му сътрудници и съмишленици, които днес са гръбнакът на прочутия в цял свят Общоруски център за очна и пластична хирургия.

Ернст Мулдашев признава, че не може напълно да осъзнае механизма, по който действа неговото откритие. След успешната трансплантация на око, извършена на 22.02.2000 г., той разказва следното: „От трибуната на Общоруския конгрес на офталмолозите се чуваше: «Мулдашев опозори руската офталмология с авантюрата за присаждане на око. Всички добре знаят, че това е невъзможно. Не-възмож-но!». Мислех си защо ме съдят така, защо дори не ми позволиха да се изкажа, да не би да са богове! Не искаха да разберат, че очната трансплантация е резултат от сложни научни изводи, включващи не само медицински знания, но и данни от физиката и молекулярната биология, както и древни тибетски истини.

Как можех да обясня, че във вътрешността на окото по време на операцията изграждах от алоплант конструкции, които приличаха на видените от мен в Тибет... «огледала», свиващи времето! Времето наистина се сви и в трансплантираното око за невероятно къс срок враснаха кръвоносни съдове, които вече година и половина осигуряват снабдяването му.

Как можех да обясня, че до тази операция не би могло да се стигне без религиозните знания, придобити в хималайските и тибетските експедиции! Та нали тибетските ламы и индийските свами възприемат тези знания като предадени през вековете от предишни земни цивилизации!

Ако бях говорил за тях на конгреса, в най-добрия случай щяха да ме възприемат като побъркан... Наистина трудно си представям механизма, при който мъртвата човешка тъкан (точно от нея е изготвен алоплантът) е в състояние да задейства огромния информационен пул и да създаде нови тъкани в друг организъм, стимулирайки регенерацията... Трудно е да си представим колко сложна е дори само една човешка клетка, а по някакви неизвестни нам закони клетките се включват в стройни структури и образуват кръвоносни и лимфни съдове, нерви, влакна... Ясно е, че всичко се извършва по строга и непрекъснато работеща програма, в сравнение с която и най-съвършеният компютър изглежда като детска играчка.

Къде са локализирани тези програми?

Разбира се, не само в гените, ще каже всеки молекулярен биолог. Според последни данни от физиката програмите са записани във фина енергия, наричана в Изтока божествена... Кой е създал тези програми?

Не ми е удобно да го произнасям пред консервативни и ортодоксални учени, но отговорът идва от само себе си — създадени са от Бога...”

Убеден, че науката и религията са две сфери на познанието, че различията им са по-скоро външни и формални, отколкото същностни, че синтезът помежду им би могъл да роди принципно нови перспективи и възможности в безкрайната спирала на знанията, той организира четири последователни експедиции до Индия, Непал и Тибет под егидата на Международната академия на науките към ООН. Целта на експедициите е да се издирят изворите за произхода на човечеството.

Така се появяват сензационните разкрития, които потвърждават хипотезите за наличието на особена форма на живот във финия (онзи) свят, за взаимоотношенията между духа (финия свят) и материята (физическия свят), за процесите на стареенето и безсмъртието, за дематериализацията и материализацията, за Генофонда на човечеството, съставен от представители на предишни цивилизации, които контролират еволюцията и са готови да възродят живота на планетата в случай на глобална катастрофа. Авторът доказва, че древните митове, легенди и религии, както и текстовете на т.нар. посветени (Нострадамус, Е. Блаватская, Н. Ръорих и др.), не са плод на развинута фантазия, а отразяват научните постижения на нашите предходници (лемурийци и атланти), че техният общ източник е Всеобщото информационно пространство или Висшият разум, когото обикновено наричаме Бог.

Смайващите паралели и аналогии между съвременната наука и езотеричните и религиозни знания коренно променят представите ни за човека, еволюцията и Вселената и очертават една изумителна картина, в която има всичко друго, но не и чудеса. Една картина, която започва от Сътворението, уплътняването на духа и появата на материята, проследява развитието на петте човешки раси (според терминологията на Блаватская) и стига до наши дни, до соматипещерите и подземната техногенна цивилизация на Шамбала и Агартти, живееща в други пространствено-времеви измерения, различни от нашите.

В този смисъл загадъчните явления и феномени, определяни от традиционната наука като несъстоятелни и случайни, получават своето логично и естествено обяснение.

1999 г. Руската експедиция в Тибет бавно напредваше към заветната цел. Снощи бяхме разположили лагера си в подстъпите към легендарния Град на Боговете, но призори внезапно се събудих. Лежах в палатката, кръстосал ръце зад главата си, и се чудех колко леко и непринудено ме завладяваха най-неочаквани мисли. „Ех, ако съзнанието ми бачкаше така и денем!“, въздъхнах с досада и се отдадох на мислите си, които препускаха като в забързан каданс и сякаш прелистваха „бордовия“ бележник, където записвах всичко, свързано с организирането и провеждането на експедицията.

Все пак не е ли странно, че изобщо ми хрумна идеята за Града на боговете? Тя яко се беше загнездила в мен и не ми даваше мира. Като скърцах със зъби и негодувах, че така и не намерих първоизточници за него, организирах експедицията, за да търся това призрачно място, разположено в поднебесните тибетски планини. Отчасти ме успокояваше фактът, че досегашните изследвания доведоха до изумителната идея за световната система от пирамиди и древни монументи, започваща от свещената планина Кайлас. Недалеч от нея сега стоеше нашата палатка, където се излежавах в момента. Именно тук според изчисленията ни трябваше да се намира Градът на боговете.

Припомних се неотдавнашните ни приключения в Непал и Тибет. Всичко, което се случи там, далече от родината, сега ми се струваше като фантастика. Моят руски разум отказваше да повярва в разказите на непалските и тибетските ламы. Твърде земен, той не желаше да възприеме, че на света реално съществуват чудеса. И че няма никакъв смисъл ламите, които носят върху плещите си бремето на древността, да фантазират. На тях просто им се иска хората (включително и ние — самодоволните европейци) да повярват, че и преди нас на Земята са съществували велики цивилизации и че техните най-добри синове и дъщери не са изчезнали от лицето на планетата, а и досега живеят в прекрасната Шамбала зад призрачната преграда на паралелния свят. Че Царството на мъртвите... съществува заедно с нас — Царството на живите мъртви.

„Златните плочи на Харати“ — тази мисъл прозвуча патетично, като ми напомни, че кълбото започна да се разплита именно от легендарната загадка, на която попаднахме в Катманду.

Спомних си за непалските ступи и машината на древните, за камъка Шантамани и странното небесно сияние, за очите, които

Селиверстов беше видял в небето, за загадъчните кръгове и Дяволското езеро. И внезапно осъзнах, че целият този конгломерат от тайни не можеше да е случаен. Че зад него стои нещо. Всичко свидетелстваше, че зад това мистично нещо се крие Шамбала, в чиито обятия толкова ни се искаше да се озовем.

Ако нещото наистина съществуваше, то ние очевидно се намирахме пред прага на неговата обител. Жадувах да се срещна с него, страстно желяех поне за миг да се докосна до Великия обединен разум на всички земни раси — до разума на Шамбала. Мечтаех си, макар да знаех, че моят нищожно слаб ум е твърде безинтересен за тях — невидимите хора на Шамбала, които след Всемирния потоп отново ни бяха създали и то точно тук, в главната им обител — Града на боговете.

Разбирах, че никога няма да ме пуснат в подземния свят, в Царството на мъртвите, защото любопитството ми не заслужава подобна награда. Искях да зърна поне легендарната порта към Шамбала. Или митичната Долина на смъртта, за да усетя дъха на Яма — царя на смъртта. Искях... Но още не знаех дали в очертанията на божествения град съществува надземна част на Шамбала!

Продължавах да лежа в палатката с ръце под главата. Навън бушуваше и виеше тибетският вятър. С нетърпение очаквах утрото.

Още не знаех, че не само ще намерим, но и ще се възхитим на невероятните технологии на Шамбала, благодарение на които е бил изграден този странен град, състоящ се от огромни пирамиди и монументи, без обаче да разберем предназначението му — поне в първия момент. Дълго щяхме да разсъждаваме на тази тема и едва след експедицията, когато в Уфа приключвахме трудоемката работа по съставянето на картата-схема на Града на боговете, едва тогава щеше да изкристализира хипотезата за неговото предназначение. Думата матрица отново щеше да грейне в ярки багри.

Все още не знаех, че Долината на смъртта така ще стисне чрез състеното време всяка моя клетчица и молекула, че дълго след това ще спирам, запъхтян и останал без дъх, ще падам на колене и дълго ще стена от непоносима болка в областта на слънчевия сплит.

Не знаех също, че точно на това място след излизането от Града на боговете отново ще разпънем палатка и аз ще се мятам от болка, усещайки, че заедно с нея от мен излиза натрупаната през целия ми

живот отрицателна енергия. Тази нощ обаче прегръщам като нещо твърде ценно своите бележници с рисунките на монументите от поднебесния град.

Не бях сигурен дали все пак ще оцелея и ще напиша книгата. Не бях сигурен дали паметта ми, преминала през изпитанието на сгъстеното време в Долината на смъртта, добросъвестно ще ме снабдява с информация не само за всяка крачка в експедицията, но и за всяка мисъл, възникнала в сърцето на Тибет.

Продължавах да се излежавам. Навън вятърът виеше, но на душата ми беше спокойно и хубаво — край мен спяха участниците в тибетската експедиция.

Сергей Анатолиевич Селиверстов похъркваше равномерно. От време на време мърдаше с устни като дете — вероятно сънуваше розови сънища, изпълнени с оптимизъм и романтика, толкова характерни за него.

Равил Шамилевич Мирхайдаров, свит на кълбо, с едната си ръка държеше видеокамерата, която внимателно бе нагласил до възглавницата.

Рафаел Гаязович Юсупов беше забил нос в гърдите на Селиверстов, прострял съсухрената си ръка върху него. Той сякаш и насън го придържаше към земята и като че ли не му даваше възможност да „хвъркне“ заедно с романтичните си пориви.

Ръцете ми съвсем изтръпнаха. Измъкнах ги изпод главата си и се обърнах настрани. Зад палатката продължаваше да вие тибетският вятър. Вече не се надявах да заспя, просто очаквах утрото, когато трябваше да съберем сили, за да стъпим най-сетне върху земята на легендарния Град на боговете.

ПЪРВИТЕ ПИРАМИДИ В ГРАДА НА БОГОВЕТЕ

„Дано времето е хубаво, дано...“, повтарях си наум, докато помагах да прикрепим раниците към яковете, взети под наем от местните говедари. Бяха ни препоръчали да тръгнем с леки раници, защото походът ще е на височина 5000–6000 метра, а при такива условия тежките товари щяха да ни забавят. Яковете, както твърдяха тибетците, не само мъкнели големи денкове, но и умело преодолявали каменните плата и дори с лекота се катерели по по-полегатите склонове.

— Край! Разтоварвайте! Не забравяйте как сте връзвали раниците, за да не провисва после товарът — нареди водачът Тату. — Утре тръгваме рано, по изгрев-слънце. Яковете ще товарим по тъмно.

Вдигнах глава и с тревога огледах черните облаци, затулили района на свещената планина. Та нали вчера Кайлас се виждаше съвсем ясно, а днес... Нима времето ще ни погоди номер? Ако не се оправи, нищичко няма да видим! Дори няма и да зърнем Града на боговете, който е някъде тук. И тогава цялата експедиция ще се окаже напразна!

НИМА ВИЖДАМ ПИРАМИДА

Обзет от подобни мисли, приседнах на тревата и се загледах в планината. В ръцете си държах карта, по която можех точно да определя местоположението ѝ, въпреки че облаци я скриваха. После погледът ми се плъзна на запад и внезапно се натъкна на друга планина с правилна форма. Вгледах се внимателно и сърцето ми се разтуптя.

— Ама това не е планина! Пирамида е! — възкликнах аз и подскочих от изненада.

С нетърпеливо движение измъкнах фотоапарата и като изтеглих обектива максимално, щракнах няколко пъти. После порових в сака,

извадих бележника и скицирах пирамидалната конструкция, която рязко се очертаваше на фона на сравнително ниския полегат склон.

„Ама че работа! Ама че работа!“ — повтарях си, като глуповато мърдах с устни. Нали още в Непал на два-три пъти ми беше хрумвало, че легендарният Град на боговете вероятно е съставен от древни пирамиди, разположени около основната пирамида — свещената планина Кайлас. Че ступите в Сваямбанат отразяват и символизират комплекса Кайлас. Тогава бях преброил ступите — бяха 108. Нима и около Кайлас са 108? Нима планината, разпростряла се пред мен, е една от тях?

Прецених на око разстоянието до нея, взех под внимание необходимите координати и отбелязах разположението ѝ върху картата. После бързо се насочих към лагера и отдалеч се развиках:

— Рафаел! Равил! Бързо излизайте от палатките! Дайте цифровата камера и пригответе бележника.

Тримата се върнахме до мястото, където стоях преди малко, и оттам заснехме с цифровата камера пирамидалната планина. Помолих момчетата да изкарат изображението върху екрана на лаптопа и да го увеличат, за да се убедим в пирамидалната ѝ форма.

Рафаел Юсупов се справи доста бързо.

— Прилича на пирамида, нали!? — възторжено мърморех аз. — Но ако е така, то тя е много древна. Вижте, на увеличеното изображение се виждат разрушени места. Жалко, че снежната шапка, която я покрива, пречи да се огледат страничните повърхности! Дали е пирамида? Може би само така ни се струва? Може би си представяме желаното за действително?

Съмненията заседнаха в гърлото ми. Със съжаление си признах своята по детски наивна и безпочвена мечтателност — бях я намразил. „Аз, аз... съм глупав мечтател, докарах тук цяла експедиция — разсъждавах в онзи миг, като стисках в ръка компаса. — Лесно е да се къпеш в розови мечти, докато седиш в уютния кабинет! Реалността е по-сурова — изисква доказателства! А къде са те? Само тази неясна компютърна рисунка? А облаците? Проклетите черни облаци! Закрили са от погледа ни не само свещения Кайлас. Скоро ще забулят и тази сравнително ниско разположена пирамида. А и дали все пак е пирамида?“

Потръпвайки от студ, нервно запалих цигара.

Рафаел и Равил мълчаха.

„Поне дума да бяха проронили! Да заявят, че съм глупак и фантазьор, а те... нищо не казват — нали съм им шеф“. С невероятно усилие се постарях да отхвърля съмненията и да анализирам хипотезата, че в района на свещения Кайлас съществува цял комплекс от древни пирамидални конструкции, които като цяло съставят Града на боговете.

Може би тази планина е само началото, първата лястовица? Може би ще открием и други... Отново премислих всички аргументи и предпоставки, които ни бяха насочили към далечния и суров Тибет, за да търсим точно тук легендарния град. Пресмятах, съпоставях, а някъде от дълбините на съзнанието ми бавно изплува въпросът, който ме терзаше отдавна — какво все пак е предназначението на Града на боговете? На всяка цена трябваше да намеря някакъв отговор — умозрителен, хипотетичен или дори фантастичен, но все пак отговор. Излишно е да казвам, че така и не открих нищо. Разочарованието и раздражението отново ме стиснаха за гърлото. Втресе ме.

В този миг все още не подозирах, че доста време няма да го открия. А отговорът ще се окаже толкова лесен, че аз дълго ще седя с глупаво зяпнала уста и ще мисля какви са причините за разпространената по земята човешка злоба, заради която е бил построен този небесен град.

Поклатих глава и за да изляза от безизходицата, попитах момчетата:

— Приятели, каква според вас е височината на пирамидалната планина?

— Какво? Говори по-силно! Вятърът... — подскочи Рафаел Юсупов.

— Каква е височината? — повторих аз.

— Ами... — Рафаел се загледа. — Разстоянието до нея е... около двайсет километра, а тя се извисява и над склона. Освен това не виждаме основата ѝ.

— Добре де, по-висока ли е от Хеопсовата пирамида, чиято височина е 146 метра?

— Според мен е по-висока.

Помислих си, че тази пирамидална планина е направо джудже в сравнение със свещения Кайлас, който, ако приемем, разбира се, че

също е пирамидална конструкция, създадена от древните...

— Изглежда е много древна — посочих към нея аз.

— Какво? — пак недочу Рафаел Юсупов. — Говори по-силно! Вятърът вие ужасно.

— Древна ли е планината? — извиках.

— Ами... За целта трябва да се приближим към нея, необходими са ни специалисти по геология, те ще преценят...

— Нямаме геолози сред нас — прекъсна го Равил. — Шефе, към нея ли ще се насочим?

— Едва ли. Ще се придържаме към набеязания маршрут. Интересно, как ли е била построена? Ако, разбира се, е пирамида, а не е естествена планина... — промърморих си под носа.

— Ти ще говориш ли по-високо? — накокошини се Рафаел Юсупов.

— Гаязич, смъкни си шапката от ушите — потупа го по рамото Равил.

— Какво!?! — отново недочу Рафаел Юсупов.

Съмненията не ме напускаха. А съвсем скоро щяхме да станем свидетели на огромно многообразие от пирамидални конструкции и постепенно и мъчително бавно съмненията ни щяха да се разсеят и ние най-сетне щяхме да разберем, че пред очите ни е Градът на боговете — такъв, какъвто е.

— Момчета, хайде, прибирайте се в лагера! Аз ще поостана тук. Облаците май се разсейват. Ще взема и цифровата камера — казах аз.

Отново седнах на тревата, която ми беше харесала. Имах усещането, че ме сгрива отдолу. Внимателно премествах погледа си от една извивка на хребета към друга — опитвах се да открия още нещо интересно. Тъкмо се бях отчаял, когато внезапно очите ми се спряха върху разположени близо до първата пирамидална планина странни ивици, които се подадоха изпод придвижващия се нагоре облак. Вгледах се по-внимателно — ивиците наистина бяха странни. Но върхът на планината бе закрит от облак.

ДИВИТЕ КУЧЕТА

Търпеливо изчаках и се надявах, че облакът ще се махне и ще разкрие новата ми находка. В този момент отзад се чу шум. Неволно

трепнах и се обърнах. Отвратително на вид куче, появило се неизвестно откъде, стоеше и ме гледаше.

Исправих се с лице към него и също го загледах мълчаливо. То не издържа човешкия поглед и като се разляя, се нахвърли срещу мен. Успях да го ритна, но псето направи няколко кръга, огласяйки околността с лай и ръмжене, и в следващия миг се появиха още две големи кучета, които ме наобиколиха. Опитаха се да ме нападнат в гръб и да ме захаят за крака. Едва успях да се отбранявам.

Нямах никакво друго оръжие, освен ножа в ръката си. Не се решавах да се наведа и да вдигна камък, да не би в същото време да се нахвърлят отгоре ми. На врата ми се висяха двата фотоапарата и ми пречеха на движенията. Сакът се търкаляше на земята. Влажният вятър шумно прелистваше експедиционния дневник, който лежеше наблизо.

Усещах, че кучетата искат да ме изтощят. Скоро наистина започнах да се уморявам. Тогава свалих плетената си шапка и я хвърлих пред себе си. Едно от тях инстинктивно се метна върху нея. Рискувайки, аз също се хвърлих напред и понеже бях спечелил част от секундата, с пълна сила го изритах по челюстта. Като при забавена снимка забелязах, че твърдата ми туристическа обувка направо влиза в муцуната на озлобената твар, чупейки костта. Раздиращ вопъл огласи планината.

Обърнах се рязко. Онемели, другите две други кучета стояха и ме наблюдаваха, оголили зъби. Нараненото псе виеше неистово и се въртеше в кръг. Наведох се, вдигнах голям камък и го хвърлих по тях. Кучетата се отдалечиха на около десет метра и отново ме загледаха като призраци. Дадох си вид, че тръгвам към тях, за да ги сплаша. Те отскочиха още на няколко метра и пак зяпнаха в мен. Раненото псе се заклатушка и се опита да избяга.

С достойнство, присъщо на по-силното животно, небрежно повдигнах плетената си шапка, експедиционния дневник и сака. Отдалечих се с вирнат нос. За съжаление вървах не по посока към лагера, а двете кучета продължаваха да ме следят мълчаливо. Когато доста се отдалечих, отзад се чу вой. Обърнах се и видях как те се хвърлиха встрани и като стигнаха до осакатения си събрат, се спряха пред него.

— У-а-а! — зави раненото псе, сякаш разбираше жестокостта на вълчите закони. Скоро всичко заприлича на ръмжащо кълбо.

Обърнах им гръб и продължих да вървя. Скрих се зад един хълм, отново намерих суха трева, седнах, ориентирах се по компаса и потърсих с поглед необикновените ивици, привлекли вниманието ми. Не можех обаче да се концентрирам, сърцето ми биеше тежко, постоянно се оглеждах — страхувах се да не ме нападнат отново. Едва след като изпуших три цигари, постепенно се абстрахирах от неотдавнашното „кучешко хоро“.

ОЩЕ ЕДНА ПИРАМИДА

Отново заоглеждах внимателно склоновете на планината. След известно време се убедих, че това не са никакви странни ивици — зад облаците се показва стъпаловидна пирамида.

Достатъчно добре се виждаше, че има правилна пирамидална форма с пресечен връх. Въпреки че откъм южната страна бе частично покрита със сняг, подобните на стъпала ивици се открояваха съвсем ясно.

Бързо я скицирах, да не би облакът отново да я закрие. После я заснех с обикновена и цифрова камера. Стори ми си, че близо до нея, на сравнително късо разстояние, се намира още една пирамидална конструкция, която беше по-малка по размер и с друга форма. През бинокъла се виждаше, че снегът я е покрил почти изцяло, но страните и цилиндричното образуване на върха личаха добре. Скицирах и нея, макар да не бях убеден, че има отношение към пирамидите.

Изпреварвайки събитията, ще споделя, че след прецизната компютърна обработка установихме, че и последната конструкция можеше да бъде интерпретирана като пирамидална планина, въпреки че някои съмнения оставаха.

След като приключих с рисунките и снимките, продължих да разглеждам втората пирамидална планина. Тя се виждаше най-ясно и приличаше на стъпаловидните пирамиди в Латинска Америка. Но в сравнение с тях беше несравнимо по-голяма и вероятно надвишаваше по размери дори великата Хеопсова пирамида в Египет.

Сериозно се замислих, че може би ще е по-целесъобразно да изоставим набелязания маршрут и да се насочим към тях. Искаше ми се да ги изследвам, да направя необходимите измервания, да се изкача

на един от върховете. Тогава с по-голяма достоверност бихме могли да твърдим, че сме намерили нови, неизвестни досега пирамиди. Точните координати, с които разполагах, щяха да ни дадат възможност да ги открием независимо дали времето е хубаво или не.

Какво да правя? Накъде да поемем с момчетата? Дълбоко в душата си се надявах, че времето ще се смили над нас и в района на свещения Кайлас ще видим още необикновени пирамиди. А легендарната Долина на смъртта? А Огледалото на царя на смъртта Яма? А портата към Шамбала? Или загадъчната пещера на Миларепа? „Не! Ще тръгнем по набелязания маршрут!“ — казах си твърдо, като наново осъзнах, че главната цел на експедицията все пак е Градът на боговете, а не подробното описание на нови пирамиди.

Неочаквано лъчите на залязващото слънце пробиха облаците и огряха един участък, разположен по-източно от първите пирамидални планини, които вече бях видял. В студения сумрак съзрях още една пирамидална конструкция. „Да не ми се привижда? — сепнах се аз. — И само да ми се струва, че действително виждам онова, което ми се иска да видя?“

Изплаших се, че конструкцията отново ще изчезне зад облаците, затова я скицирах набързо. Но щом грабнах фотоапарата, облакът погълна злополучния слънчев лъч и рязко влоши качеството на снимката. Жалко, първо трябваше да снимам!

Все пак съвсем ясно бях видял, че тази необикновена планина завършваше с точно очертан пирамидален връх, разположен върху основа, която приличаше на четиристранен купол. „Виж ти, какво разнообразие на пирамидални конструкции! И нито една не се повтаря!“ — промърморих си аз с удивление.

Смрачаваше се бързо. Ориентирах се по компаса къде е нашият лагер, но за съжаление отново трябваше да мина през мястото, където ме бяха нападнали подивелите псета. И затова реших да заобиколя, като се отклоня сега с 30 градуса в западна посока, а щом измина половината път — с 30 градуса в източна.

Крачех, ориентирайки се по стрелката на компаса. Мислите ми витаеха около пирамидалните планини и се опитвах да открият тяхното предназначение. Но така и не намирах отговор на въпроса си.

Беше се стъмнило напълно. Според изчисленията ми до лагера оставаше около километър и половина.

— У-у-у, у-у-у — зловещо се разнесе кучешки вой.

— Дявол да го вземе! — изругах на глас и измъкнах ножа.

— У-у-у, у-у-у — раздаде се наблизо.

Ако бях сбъркал посоката и подминех лагера, щях да съм принуден да ношувам насред заледеното тибетско плато при температура минус 10 градуса и в компанията на подивели кучета.

Спускайки се по хълма, се спънах в буца пръст и се проснах на земята в цял ръст.

— Р-р-р — чух ръмжене съвсем наблизо.

Полазиха ме тръпки. Кучетата ме виждаха, а аз тях — не. Изправих се и отново продължих напред. Малко по-наляво от посоката, в която вървах, излетя ракета. Момчетата ми даваха сигнал. Бързо тръгнах натам и скоро стигнах до лагера.

— У-у-у — чу се вече някъде надалеч.

С въздишка на облекчение се вмъкнах в палатката.

— Утре отново ще разгледаме пирамидите — прошепнах аз, посягайки към храната след глътка разреден спирт.

СТРАНАТА НА БОГОВЕТЕ

На сутринта, промушил глава от палатката, видях Сергей Селиверстов, който ловко товареше яка. Животното мучеше, но не се съпротивляваше. Щом приключи, Сергей Анатолиевич изпъшка:

— Уф! Стана!

Разсъмваше се. Тръгнахме на север с намерението да пресечем плоската долина пред свещената планина и с надеждата, че силният западен вятър ще прогони облаците от Кайлас и околните планини. Вървахме един след друг, с леки раници на гърба.

Яковете пристъпваха редом до нас, водени от говедарите.

— Колко е студено, а! Вървим, вървим, а все не мога да се стопля — обади се крачещият след мен Рафаел Юсупов, докато аз си припомнях отделни пасажи от книгата на Ангарика Говинда. Бях я прехвърлил набързо в храма на лама Кетсун Зангпо, като се надвесвах от време на време през прозореца, за да пуша. Разказвайки за долината, по която вървахме сега, Ангарика Говинда пишеше, че пристигналият тук поклонник се изправя пред предвечното и вижда Страната на боговете.

Внимателно се вглеждах и в пролуките между облаците, които изобщо не желяеха да се махат — бяха се заклезили в района на свещения Кайлас. Усещаше се обаче, че силният западен вятър скоро ще ги отнесе.

И тогава погледът ми попадна на необикновена планина, която ясно се открояваше между тибетските хълмове. Спрях рязко. Якът до мен също спря и ми закри гледката. Направих няколко крачки напред, но якът ме последва и пак затули гледката.

— Ама че добитък! — ядосах се аз.

— Шефе, той не иска да гледаш натам — разсмя се Селиверстов.

Повиках говедаря и нашия водач Тату, който ми обясни, че животното ме е взело за говедар, затова престава да се движи, щом спра и аз. Така са го научили от малко.

— И какво да правя в такъв случай!?

След като се посъветва, Тату отговори, че трябва да спираме там, където расте трева — якът ще пощипва от тревичката и ще престане да копира движенията на... „говедаря“.

— Ама ние спираме тогава, когато виждаме пирамидални планини, а не подходяща трева за яка! — пак се разсмя Селиверстов.

Тату отново се посъветва с говедаря.

— Щом поискате да спрете, веднага направете крачка назад.

— Не разбрах!?! — ококори се Сергей.

— Ако спрете и веднага се върнете няколко крачки назад, якът няма да ви последва. Той е умно животно — върви само напред и никога назад, за да икономисва силите си.

— М-да — промълвих аз и пристъпих малко назад, измъкнах експедиционния дневник и се заех да скицирам необикновената планина, която приличаше на пирамида. Селиверстов и Равил фотографираха.

— Любопитното е — заговори Равил, — че сякаш е шлайфана отпред, тоест откъм нашата посока, докато страничните плоскости изглеждат не са били обработени. Дали не е едностранна пирамида?

— Не бива да изключваме и този вариант — подкрепи го Рафаел Юсупов. — Страничните плоскости явно са били подложени на голямо разрушение. Обърнете внимание, че западната страна е по-разрушена от южната. В Тибет по-чести са западните ветрове.

Необикновената планина предизвикваше съмнения в мен — беше твърде екстравагантна и превзета. В главата ми се въртяха чопнати отгук и там сведения от специализираната литература, че някои части на ДНК и на белтъка колаген имат пирамидална структура, а веществото представлява особено състояние на пространството и времето. „Сигурно пирамидите влияят върху пространството и времето — помислих си колебливо, — но как? Каква е ролята на формата на пирамидата? Или на нейните стъпала?“

Якът извърна глава и като впери поглед в мен — „говедаря“, ми намекна, че е време да потегляме. Тръгнахме напред.

„Моят“ як вървеше отстрани и на няколко крачки зад мен, като ми даваше възможност да се озъртам, без да ме притеснява. Не бяхме изминали и двеста метра, когато едва ли не всички едновременно видяхме съвсем отчетливо конструкция, за която изобщо не се усъмнихме, че се числи към пирамидите. Всички се заковаха като един. Якът ни доближи и също спря, като закри гледката.

— Да те вземат дяволите, отстъпи назад!

Якът обаче не помръдна от мястото си, затова се върнах назад и я скицирах. Оказа се, че е пресечена пирамида с едно ясно оформено стъпало. Беше грамадна, несравнимо по-голяма от Хеопсовата.

— Ама че работа! — възкликна Селиверстов. — Може би ще се приближим и ще я изследваме, както се полага?

— Какви ли чудеса ще видим по-нататък!? Какво ли ни чака още!? — кой знае защо се усмихна Равил.

— На горната площадка има снежна шапка. Това означава, че върхът се намира на повече от 6000 метра — отбеляза Рафаел Юсупов. — По това време на годината в Тибет има сняг на височина не по-малко от 6000 метра.

Предложих да се преместим на запад, за да надзорнем зад хребета, заграждащ източната страна на пирамидалната планина. Щом потеглихме, „нашият“ як се помъкна след нас, докато останалите три следваха истинския говедар.

— Шефе, много те е харесвал — заяде ме Сергей.

Когато успяхме да надзорнем зад хребета, видяхме, че недалеч от пирамидалната планина се намира друга дъгообразна конструкция, завършваща със симетрична издатина със стъпала. Вътре в нея все още

висеше полупрозрачен и безформен къс сутрешна мъгла, през която се виждаше въпросната дъга.

— Странно съчетание! Сякаш извитата пирамида е съчетана с огледало на времето — промърморих аз.

— Какво? — изгледа ме Рафаел Юсупов.

— Необикновената пирамида сякаш е съчетана с огледало на времето — произнесох по-високо и забелязах, че Рафаел отново е нахлузил шапката си.

В този миг все още не знаех, че скоро ще срещнем такива грамадни и извити каменни конструкции, че ще осъзнаем нагледно понятието сгъстяване на времето, а името на гениалния руски учен Николай Козирев няма да слиза от устата ни. Смутени, ще усещаме, че все пак сигурно съществува необятен и необясним за нас всемогъщ разум, въвеждащ чрез шепота на интуицията в съзнанието на избрани от него хора определени идеи, които не съвпадат с битуващите в науката представи и за които няма реално доказателство. Неколцина от учените, критикували Козирев за уж налудничавите му теории, знаеха обаче, че подобни огледала са били създадени в древността — в закрития от тибетските облаци Град на боговете.

— Изглежда якът вече е схванал, че ни затулва гледката — отбеляза Селиверстов, докато наблюдаваше животното.

Тръгнахме напред по набелязания маршрут. Със затаен дъх очаквах появата на нови пирамидални конструкции.

— Какви са тези стъпала вляво под облаците? — възкликна Селиверстов. — Якът не пречи, той е вдясно.

— Къде?

— Ето я... Стъпаловидна пирамида!

— Едно, две, три, четири, пет, шест — преброих стъпалата. — Снимайте, а аз ще скицирам.

— Шефе, задава се облак — извика Селиверстов. — Ех, скри се! Снимах облака!

— М-да — разочаровано погледнах експедиционния дневник. — Какво пък, ще я скицирам по памет. Но ви уверявам, че е по-голяма от досегашните. Не е покрита със сняг, значи не е толкова нависоко. А колко ясно са оформени стъпалата! Добре че определих посоката ѝ с компаса! Така ще фиксираме точното ѝ местоположение.

— Е, не е фатално — успокой ни Равил, — какво толкова, че не я заснехме. Не виждате ли колко много са пирамидите?

— Не е пирамида, а пирамидална планина или пирамидоподобна конструкция. Бъди по-точен при употребата на научни термини — назидателно го срязва Рафаел Юсупов. — Дали тази конструкция е истинска пирамида, предстои тепърва да се доказва. Ако съдим по общоизвестните египетски пирамиди, то те са древни конструкции с пирамидална форма, съставени от каменни блокове.

— А защо вие, Рафаел Гаязович, смятате, че пирамидата задължително е съставена от каменни блокове? — намеси се Селиверстов. — Защо да не е създадена чрез обработване на естествена планина? В Египет няма планини, затова са ги изграждали с каменни блокове. А тук, в Тибет, е пълно с планини. Какъв смисъл има да дялат каменни блокове и да ги подреждат един върху друг? По-лесно е да се ошлайфа цяла планина. Основното в пирамидата е нейната форма, а не съдържанието. Формата пречупва пространството.

— Не пречупва, а изкривява! — внесе поредната си корекция Рафаел Юсупов.

— Между другото в Катманду видяхме древната машина за шлайфане на планини — подхвърли Равил. — Кой знае, може би е хвърчала тук и ги е обработвала.

— Съжалявам, че ще поохладя ентузиазма ви, но съм длъжен да добавя — намръщи се Рафаел Юсупов, — че ме смущава многообразието на формите им. Повторяемостта на едни или други факти в науката е признак за достоверност.

— Не съм съгласен — срязва го Селиверстов. — Когато в Катманду изучавахме комплекса със ступи Сваямбанат, който можем да приемем за символ... на пирамидалния комплекс в свещения Кайлас, всички обърнахме внимание колко многообразни са малките ступи. Нито един сред 108-те не се повтаряше. А те може би символизират пирамидите, влизащи в Града на боговете, тоест в пирамидалния комплекс на Кайлас.

— Различните пирамиди изкривяват пространството по различен начин — продума Равил. — Само че защо, каква е необходимостта от подобно нещо?

— Вижте! — извиках аз, като им посочих открилия се заснежен хребет. — Още една пирамида! Появи се сред облаците.

— Не е пирамида, а пирамидална планина — заяде ме Селиверстов.

— Снимайте, ей! Иначе облаците ще я закрийт. Да я вземат мътните, пак не успяхме! Дори да я заснезем не успяхме, камо ли да я скицираме.

— Струва ми се, че беше малката пирамида, чиято снимка ни показва монахът Арун — подхвърли Селиверстов. — Снимката дълго стоя на бюрото ти, затова добре я запомних.

— Може би, може би... — замислих се аз и си припомних разказа на монаха, който като поклонник беше посетил района на свещения Кайлас и беше видял тук, върху хребета, подобно на пирамида образувание, сякаш изсечено в скалата. — Наистина прилича на неговата снимка. Ракурсът е по-друг, но пък и ние сме на по-далечно разстояние.

Докато вървах редом с яка, си припомних и разсъжденията на Ангарика Говинда, че тук поклонникът се озовава в обкръжението на невидими спътници — духовни събрата, които също отиват на поклонение в планината, където пред телесния взор се разкрива свръх структурата на нещо по-велико и недостъпно. През главата ми отново профучаха мислите за паралелните светове — нали свещеният Кайлас и целият комплекс около него са били построени едновременно в няколко паралелни свята.

Щом спряхме да похапнем, аз се загледах към Равил и Тату, които си правеха снимки. И неволно си представих, че до тях стоят двама невидими спътника от паралелен свят.

Като се приближихме към планините, бавно започнахме да се изкачваме по нисък хълм. Силният западен вятър беше прогонил тежките облаци и тук-там се усмихваше светлосиньото небе. Самият Кайлас беше някъде зад хълма. Когато се изкачихме на върха, направо ахнахме.

— О! — успя да извика Селиверстов, но и викът му сякаш замръзна пред невероятната гледка. Встрани от нас, подредени една след друга, се извисяваха три грамадни пирамиди.

Разликата между тях и тибетските планини беше толкова явна, че езикът ни не се обръщаше да ги наречем подобни на пирамида конструкции.

— Очевидно е, че са древни — пръв се опомни Рафаел Юсупов. — Вятърът е ерозирал тук-там някои от стъпалата, но въпреки това са добре очертани. И трите пирамиди се различават една от друга, но личи и общият им стил на конструиране и изграждане.

Заснехме ги.

— Приятели, ще се изкача ей на онзи хълм и ще погледна надолу, за да разгледам основите им — ентузиазирано предложих аз и веднага си прехапах езика. — Всъщност... какъв смисъл има? За нас е важно да отбележим само наличието на пирамиди в Тибет. Ако тръгна, ще загубя поне два часа. Може и времето да се развали, така няма да видим... следващите пирамиди, дай Боже.

— Ще станем първооткриватели на тибетските пирамиди! — Равил възторжено вдигна палеца си.

— Нашата цел е друга! Да открием Града на боговете! — високопарно произнесе Селиверстов. — Макар че той едва сега започва, нали е съставен от пирамиди. Интересно, какво ли е било предназначението му?

— Вижте какво — прекъснах Селиверстов, — ще се раздвижа по склона на хълма, за да скицирам пирамидите от различни позиции. А и третата едва-едва се подава зад него, затова трябва да се придвижва наляво и нагоре, ако искам да я разгледам добре.

Честно казано, не успях да потичам по хълма. И аз, и Равил едва си поемахме дъх при бързото ходене. Все пак се намирахме на 5000 метра височина! За да рисувам, често ми се налагаше да лягам на земята, защото беше по-удобно. Скицата обаче стана хубава. Помислих си, че и занапред ще трябва да търся различни ракурси, защото за разлика от снимката рисунката отразява обема на обектите.

Докато скицирах, Равил внимателно се вглеждаше в североизточна посока.

— Шефе, какво е това там?

— Чакай да си довърша скицата.

Като приключих, насочих поглед натам, където сочеше Равил. Зад хълма едва-едва се подаваше някакво криво образувание, разположено на плосък като маса връх.

— Увеличи максимално видеокамерата и го разгледай. Тя е помощна от бинокъла. Равил се опита и с досада заяви:

— Не става, дявол да го вземе, ръцете ми треперят. Необходим е статив.

— И все пак какво има там?

— Прилича на човек.

— Какви ги говориш!?

— Човекът сякаш е седнал — ококори се Равил.

— Хайде по-бързо да слезем при момчетата! Ще вземем статива и ще се върнем, но ще се изкачим още по-нагоре, за да го разгледаме по-добре. Може би е статуята на...

— На кого?

— На Четящия човек.

Очите на Равил се ококориха още повече.

ЧЕТЯЩИЯТ ЧОВЕК

Щом наближихме Рафаел Юсупов и Сергей Селиверстов, аз се провикнах:

— Струва ми се, че видяхме Статуята на четящия човек. Трябва да направим видеозапис при максимално увеличение, а за целта ни е нужен статив.

— А под нея са най-важните златни плочи на лемурийците, върху които са записани „истинските знания“, способни да преобърнат живота на човечеството из основи — не се сдържа Селиверстов.

— Къде са останалите якове? Само нашият е тук — заозъртах се аз.

— С говедаря са по пътечката и ще ни чакат в долината при реката — отговори Рафаел Юсупов.

— По време на поход не бива да се разпиляваме — смръщих се аз. — Добре де! Хайде да отидем там, където току-що бяхме с Равил.

Докато пълзяхме нагоре по склона, в главата ми изплуваха думите, изречени от старшия човек в пещерата на Харати и от Астаман. Според тях Статуята на четящия човек привличала към себе си облаците и затова малцина са успели да я видят. Той самият (старшият човек), посетил навремето свещения Кайлас като поклонник, не е имал късмета да я види.

— Шефе, за къде така си се разбързал. Дори якът не се справя — примоли се Селиверстов.

— Страхувам се, че някой облак ще закрие статуята — отговорих аз и продължих нагоре, без да забавям темпото.

НИМА ТОВА Е СЪЩИЯТ ОНЗИ ЧЕТЯЩ ЧОВЕК

Като стигнахме до подходящото място, забихме статива и направихме снимки с максимално увеличение. После започнах да рисувам, поглеждайки в окуляра на видеокамерата. Съвсем ясно се виждаше грамадната статуя на човек в позата на Буца.

За съжаление видимостта във високите планини, когато сенките са черни, а полусенките почти не се различават, не даваше възможност да разгледаме детайлите. Надявах се на компютърната обработка на снимките. Но и с просто око се виждаше, че главата на грамадния човек е наклонена напред, сякаш той четеше книга, положена на коленете му. Статуята се намираще върху постамент с десетки стъпала или по-скоро на върха на стъпаловидна пирамида, обърната с лице на изток. Разстоянието до нея беше приблизително около 25–30 км. Оценихме размера ѝ на не по-малко от 10–12 етажна сграда.

Селиверстов надзърна в окуляра на видеокамерата и промълви:

— Лицето на този човек е обърнато на изток. И той гледа на изток като египетския сфинкс. Бих го нарекъл тибетския сфинкс.

— Е, Сергей Анатолиевич, грешите! Сфинксът е нещо друго. Главата му е човешка, тялото е на лъв, а тук е изобразен естествено седящ човек, който чете книга — възрази Равил.

— А сфинксът какво е? — внезапно се наежи Селиверстов. — Не знаеш, нали?

— Ами, не зная...

— Отговарям — Селиверстов гордо вдигна глава. — Сфинксът е загадката на вековете. Ясно ли е?

— Не, не съвсем — сконфузи се Равил.

— Всички загадки на вековете гледат на изток. Накъде гледа египетският сфинкс? На изток. Накъде е обърнат Четящият човек? Също на изток. Какъв е изводът? — Селиверстов лукаво присви очи.

— Какъв?

— Всички загадъчни древни монументи, които гледат на изток, се наричат сфинксове.

— Защо така реши? — недоверчиво избоботи Рафаел Юсупов.

— Защото на изток има нещо особено — Селиверстов възбудено свали бейзболната си шапка. — Египетският сфинкс не гледа просто на изток, а към Града на боговете, където се намира Статуята на четящия човек. Тя от своя страна символизира съкровищницата на древните знания, записани върху златните плочи на лемурийците. А Четящият човек също гледа на изток, тоест към Тихия океан, където някога е била разположена древната Лемурия — най-развитата цивилизация в историята на нашата планета, чиито знания не са изчезнали, а се пазят върху златните плочи за потомци, по-умни и по-добри от нас.

Четящият човек сочи откъде са дошли знанията. И така, обобщавам — египетският сфинкс гледа към Четящия човек, а той съзерцава потъналата Лемурия.

— А каква връзка има всичко това с факта, че ти нарече Четящия човек тибетски сфинкс? — намръщи се Рафаел Юсупов.

— Сфинксът... — Селиверстов се замисли за миг — сфинксът е символ на мъдростта, а нима Четящият човек не я олицетворява? Затова го нарекох тибетски сфинкс.

— Аха, ясно... — в един глас отвърнаха Рафаел и Равил.

— Не ми излиза от главата — намесих се в спора им — разговорът с пазителите на загадъчната пещера на Харати в Непал. Астаман и старшият човек твърдяха, че в нея се съхраняват златните плочи на лемурийците. Но те подчертаваха също, че онези плочи, върху които са записани главните знания на древността, се намират в Тибет, в района на Кайлас, а мястото е обозначено чрез Статуята на четящия човек.

— Тъй че, господа — Селиверстов тържествено посочи към статуята, — съзерцавайте, моля, основната съкровищница на древните знания върху Земята.

— Старшият човек каза също — продължих аз, — че тук някъде се намира и вторият вход към подземията на Кайлас и че през последните 2000 години никой не е влизал там...

— Приближава облак — прекъсна ме Равил, който гледаше през окуляра на видеокамерата.

— Интересно дали статуята ще го привлече, както твърдеше старшият човек — пророни Рафаел Юсупов.

— Равил, дай да погледна! Включи, моля те, видеокамерата — казах аз.

През окуляра се виждаше как облакът приближава към статуята и постепенно я закрива. Нима тя наистина ги привлича?

ТОЙ ЧЕТЕ С РЪЦЕТЕ

Облакът беше затулил слънцето. В този момент видях, че характерните за високите планини черни сенки върху статуята започнаха да избледняват. Появиха се полусенки, а заедно с тях станаха по-видими и отчетливи и някои детайли от статуята. Това продължи само няколко секунди, но успях да се убедя със собствените

си очи, че Четящият човек в позата на Буда държи на коленете си нещо, което не е книга. Не! Върху коленете му не лежеше книга, а голяма плоча! Четящият човек седеше, положил ръце върху нея!

— Чете плочата с ръцете си! — възкликнах аз, докато наблюдавах как облакът закрива статуята.

Изпреварвайки събитията, ще ви кажа, че направената след време компютърна обработка на видеозаписите потвърди, че Четящият човек държи върху коленете си плоча, а дланите на ръцете му лежат върху нея.

Облакът се беше закачил за статуята и нямаше никакво намерение да се маха оттам.

— Как ни провървя само! Не е за вярване, че успяхме да я видим — въздъхнах аз. — Сигурно Бог ни дойде на помощ! Моля те, Равил, пази видеокасетата като зеницата на окото си, моля те.

— Разбира се, шефе.

— Любопитното е, че Четящият човек чете с дланите си. Механизмът едва ли е разбираем за нас, но изглежда е съществувал и... вероятно ще съществува. Впрочем старшият човек, разказвайки за златните плочи в пещерата на Харати, спомена, че и тях ги четат така. Информацията сякаш сама се прехвърля през ръцете в мозъка.

— Не можем да изключим и вероятността, че древните са имали високоразвити екстра сензорни способности и че начинът им на писане е бил коренно различен — добави Рафаел Юсупов. — Напълно възможно е например записите да са се осъществявали с помощта на биополетата, които изпускат човешките ръце, и да са били фиксирани в метала на атомно ниво. „Прочитането“ изглежда също е ставало чрез биополетата. Глупаво е да се надяваме, че върху златните плочи на лемурийците ще видим обичайните букви или йероглифи.

— Съратникът на Николай Ръорих — Осендовски разказва, че в една от тайните пещери посветени хора са разчитали златни ПЛОЧИ, като са ги допирали до главите си — отбелязах аз.

— Биополетата се излъчват и от ръцете, и от главата — продължи мисълта ми Рафаел Юсупов. — Струва ми се обаче, че четенето с ръце е основен метод за получаване на информация от златните плочи. Ненапрасно Четящият човек е положил ръцете си върху плочата, а не я държи до главата си. А точно тук... се намират главните златни плочи на целия свят.

— Ех, ако можехме да ги зърнем! — шумно въздъхна Селиверстов.

ПСИХО ЕНЕРГИЙНАТА БАРИЕРА ПРЕД ЧЕТЯЩИЯ ЧОВЕК

— Ха! — възкликна Юсупов. — Те да не би да са струпани около нея? Вероятно най-важните от тях се намират в дълбоко подземие или под пирамидата, на върха, на която е Четящият човек.

— Помните ли думите на старшия човек, че съществуват три входа към подземията на Кайлас. И че вторият е разположен близо до статуята. Той спомена тогава, че вече 2000 години никой не е влизал през този вход. Всеки, приближил се до него, е заплашен със смърт. Огледалото на царя на смъртта Яма го убива...

— Защо?

— Огледалото изглежда е способно да убие човек чрез състеното време, но по мои изчисления то се намира прекалено далеч. Поне оттук пътят към статуята не минава през Долината на смъртта, която е свързана с Огледалото на царя на смъртта Яма. Защо тогава старшият човек каза, че непослушните ги убива огледалото на Яма?

— Шефе, я покажи къде според теб се намират Долината на смъртта и огледалото на Яма — помоли Равил.

— Огледалото трябва да е тук — посочих с пръст на картата, — а Статуята на четящия човек — тук. Между тях има около 15 километра.

— М-да... — замисли се Равил.

— Може би — продължих разсъжденията си аз, — хората, които се стремят да проникнат в подземията на Кайлас през втория вход, задължително трябва да минат през съда на съвестта и пред Огледалото на царя на смъртта Яма, тоест да навлязат през Долината на смъртта. Но дори ако човек издържи този изпит и се приближи към статуята, там го чака психо енергийна бариера, която е несравнимо по-мощна от пещерата на Харати и пропуска само кристалночисти, почти богоподобни хора. За съжаление сред съвременниците ни няма такива.

— Кой знае, всичко е възможно — неволно потръпна Рафаел.

— Може би в това подземие заедно с най-важните златни плочи пребивават в състояние на сомати 10–12 метрови лемурийци, чиито невероятно мощни души не бездействат, а живеят активно. Те анализират мислите на хората, посещаващи района на свещената планина, и преценяват тяхната духовност. Та нали на тях, приличащите

на мъртъвци лемурийци, е възложена охраната на най-важните знания, открити на нашата планета. Царството на мъртвите ги защитава.

СЪКРОВИЩНИЦА НА ЗНАНИЯ

— И ето че атлантите, по-скоро един от тях е получил навремето достъп до главните златни плочи, след което е започнал разцветът на тяхната цивилизация — вметна Селиверстов.

— Сигурно и сред нас, арийците, когато изчезнат завистта и алчността, несъмнено ще се появи човек, който ще получи достъп до тях — продумах тихо. — Но кога ли ще стане това?

Настъпи мълчание. Всички гледаха към Статуята на четящия човек, за която безнадеждно се бе закачил облакът. Очертанията на пирамидата обаче се виждаха съвсем ясно.

— Странно, „нашият“ як също гледа натам — прекъсна мълчанието Равил.

Слизайки по хълма, аз се обърнах още веднъж към легендарната статуя. Разбирах, че няма да се опитваме да стигнем до втория вход — още не му беше дошло времето. А приключенията? Те щяха да продължат.

КАМБАНАТА

Заедно с „нашия“ як заслизахме по пътеката.

— Хайде, миличък! — повтаряше Селиверстов и приятелски го потупваше.

Когато слязохме в низината, изведнъж отдясно зърнах нещо познато. Да не би да ми се е сторило? Якът също спря като закован. Отстъпих няколко крачки назад и се загледах в пролуката между него и Селиверстов.

— Мръдни, Сергей, не си прозрачен!

Все гледах нагам, но виждах само облаци. Мобилизирах подсъзнанието си, защото разбирах, че то е отреагирало по-бързо от съзнанието. Дори, струва ми се, се надух като пуяк. Постепенно някъде отвътре възникнаха образи, започнаха да се конкретизират и в крайна сметка въображението ми нарисува средновековен замък с крепостни стени и камбани. Лъхна на нещо православно.

— Приятели, не видяхте ли там средновековен замък?

— Какво ти става, шефе!?

Стоях и продължавах да се вглеждам в пролуката между тибетските хълмове. След няколко минути Селиверстов деликатно подхвърли:

— Предлагам да тръгваме. Якът се изнерви, няма и трева, само пясък и камъни.

— Сега, сега...

Удължавах времето, сякаш очаквах... неизвестно какво. „Виж ти, вярата ми в силата на подсъзнанието не е угаснала. Обратно — тук сякаш се е изострила“, отбелязах си наум.

КАМЕННАТА КАМБАНА

В същия миг облаци леко се изместиха и в пролуката между хълмовете се появи като от приказките невероятна по размери камбана — цилиндрична, с овален връх. На „темето“ ѝ имаше две стъпала, над

които се намираше конусовидно разширение, плавно преминаваше в цилиндър.

— Каменна камбана! — изревах аз. — Ето я!

Всички наизваждаха фотоапаратите си. Равил грабна видеокамерата и като погледна през окуляра, на свой ред извика:

— Камбаните са две!

Спогледахме се и вече с невъоръжено око забелязахме близо до първата камбана върха и на втората. Докато ги рисувах, се вглеждах във всеки детайл. Постепенно очите ми започнаха да различават отляво на камбаните някаква конструкция.

— Не мога да разбера какви са странните пирамиди, които преминават в дъгообразна конструкция? — прошепнах аз, едва помръдвайки замръзналите си устни. — Мъглата ми пречи.

Въпреки че не можахме да разгледаме добре конструкцията, прилепена до ясно очертаните камбани, все пак успях да я скицирам. Оказа се, че огромна каменна дъга се допира с двата си края до две стъпаловидни пирамиди.

— Каква сложна конструкция! — с удивление разглеждах рисунката. — Какво ли е предназначението ѝ?

— Несъмнено изкривява пространството — произнесе Рафаел.

— Между другото, сигурно влияе и върху времето. Дъгообразната ѝ част страшно напомня за огледалото на Козирев.

— Искам да разбера — Селиверстов вирна глава — с каква цел тук са изкривявали пространството и са променяли хода на времето? Какво са искали да постигнат?

Въпросите на Селиверстов останаха без отговор.

ЗВУКЪТ НА КАМБАНИТЕ

В този момент ми хрумна, че може би древните учени са имали познания за пространството като физическа реалност. И са го изучавали обективно, като са фиксирали всички негови извивки, и са знаели докъде води един или друг начин на изкривяването му. Че сигурно са разполагали с апаратура и са били в състояние да влияят върху хода му, като са изграждали гигантски каменни съоръжения.

Вече ясно осъзнавах, че веществото е изкривено пространство, в което времето е спряло, а енергията — изкривено пространство, в което обаче времето тече. Разбирах, че в Града на боговете древните

учени са създавали някакви вещества и различни видове енергия с помощта на забележителни каменни конструкции. Но какви са били те? И за какво са служели?

Не ми даваше мира мисълта, че тук е било създадено нещо грандиозно и величествено. Но от какво? И от кого? Седнах на земята и се усетих съвсем-съвсем мъничък. Какво биха могли да означават тези камбани? Едва ли са ги построили за красота!? Ако предположим, че изкривяват пространството под формата на камбана..., но за какво е било нужно това — за създаването на подобно на камбана вещество? Или на камбаноподобна енергия? И защо камбаната е толкова грамадна? Та нали размерът на атомите...

В края на краищата окончателно се обърках. Това свещено място, където по волята на съдбата бяхме попаднали, беше обвито с безброй тайни. Древни тайни... Усещах, че аз — обикновеният триизмерен руснак с невзрачната татарска фамилия Мулдашев — не мога да разбера замисъла на древните хора, не осъзнавам дълбочината на познанията им и не схващам прилаганите от тях технологични принципи. Беше ми позволено единствено да зърна легендарния Град на боговете и да... изграждам хипотези за предназначението му.

Тогава, излегнал се върху тибетския пясък, не знаех, че съвсем скоро ние, руските учени, внезапно ще повдигнем завесата на древната тайна и дори ще се изплашим, че сме я разбрали.

— Шефе, я чуи — гласът на Равил Мирхайдаров прекъсна мислите ми. Обърнах се и погледнах към него — и той наблюдаваше камбаните. — Струва ми се, че разпространените в повечето религии камбани са взети от Града на боговете. Били са създадени по подобие на тибетските — Равил ги посочи. — Според мен камбаната не само възпроизвежда звуци, а по-скоро е фигура, която изкривява пространството и концентрира около себе си онези фини енергии, които предизвикват у хората благопристойни и богоутвърждаващи емоции. Те се разпространяват чрез звуците, издавани от камбаната, и сякаш призовават хората да се обърнат към Бога.

— Сигурно си прав — отвърнах аз и се надигнах от земята.

— Ако навлезем в периметъра на ей онази дъгообразна конструкция, която най-вероятно е огледало на времето, сигурно ще преживеем живота си мигновено и ще изгорим — вметна Селиверстов.

— Градът на боговете е създаден само за посветените —
въздъхна Равил.

— Да тръгваме, момчета — изкомандвах аз.

КАКЪВ Е КАЙЛАС

След известно време, и то чак когато се спуснахме от хълма, пред нас се разкри свещеният Кайлас.

— Ето го! — възкликна Рафаел Юсупов.

— Върви ни на време! Небето е кристално синьо — засмя се Селиверстов.

— Сергей! — подвикна му Рафаел. — Снимай ни на фона на свещената планина!

— Съгласен. Само минете леко встрани, защото якът ви закрива.

Гледах към върха на свещения Кайлас, който се извисяваше над склона. Покрит със сняг, той искреше на фона на синьото небе. От планината лъхаше на нещо магично.

— Центърът на тантрическите сили на Земята — промърморих под носа си. После събрах момчетата и започнах да се разпореждам: — До настъпването на здрача остават около три часа и половина. Оттук Кайлас се вижда частично, по-скоро само върхът. Предлагам да се разделим на групи. Сергей и Рафаел да отидат при яковете, говедарите и водача, за да построят лагера. А ние с Равил ще се насочим към долината, за да получим по-широк обзор към Кайлас. После ще продължим на изток, за да огледаме югоизточната страна. Хайде да се възползваме от хубавото време! Вероятно ще се върнем по тъмно. Вече си отбелязах координатите на нашия бъдещ лагер. Не забравяйте по някое време да включите фенерче или да стреляте със сигналния пистолет. Става ли?

— Добре.

— Равил, да тръгваме, че времето лети. Хей, я подхвърлете по едно шоколадче!

Селиверстов затършува из джобовете си.

— Ето, вземи!

Не бяхме направили с Равил и няколко крачки, когато видяхме, че „нашият“ як смени посоката и тръгна подире ни.

— Дявол да го вземе! — изругах аз.

— Я, чуйте! Сергей, застани пред него и бъди също толкова важен — Рафаел Юсупов ме посочи. — А вие с Равил застанете зад нас и след двеста метра незабелязано променете посоката. Така якът дори да забележи, че ви няма, ще тръгне редом с онзи, който върви пръв — ще възприеме Селиверстов като Мулдашев.

НАЙ-ВЕЛИЧЕСТВЕНАТА ПИРАМИДА НА СВЕТА

Експериментът излезе успешен и ние с Равил бързо закрачихме в източна посока. След като изминахме шест километра, спряхме на място, откъдето свещеният Кайлас изглеждаше най-величествен. В сравнение с него околните хълмове бяха невзрачни и незначителни. Той приличаше на грандиозна и необичайна стъпаловидна пирамида. Не оставаше и най-малкото съмнение, че пирамидалната конструкция с височина 6666 метра е създадена от човешки ръце или... Близките до нея планински хребети с обичайни върхове и клисури сякаш подчертаваха изкуствения ѝ произход.

— Шефе, това не е естествена планина. Пирамида е — тихо промълви Равил, като не откъсваше поглед от Кайлас. — Пък и кой би идвал на поклонение тук, колкото и да е красива планината. Хората се прекланят пред най-величавата пирамида на света.

— Добре го каза. Браво! Защо обаче не се покланят на египетските и мексиканските пирамиди? Защо идват именно тук, в Тибет?

— ???

— Струва ми се — заекнах от затруднение и аз самият, — струва ми се, че с тази пирамида е свързано понятието живот, животът... на човека.

Мислите отново се оплетоха в главата ми като вихър. Опитвах се да намеря обяснение за връзката между свещения Кайлас и живота на човека, но не постигнах нищо. Тръснах глава и отново се взрях в Кайлас.

— Виж, Равил, според мен стъпалата се виждат по-добре оттук, от югоизточната страна, отколкото от югозападната.

— Така изглежда.

— А уж снежната шапка, която покрива Кайлас, трябва да е еднаква отвсякъде. Да не би да влияят отблясъците?

— Кайлас е пълна загадка! — сви рамене Равил. — Може би тантрическите сили изопачат зрителните възприятия по неразбираем за нас начин. Може би... Кой знае?

Давах си сметка, че на това свещено място се сблъскваме с една от най-големите тайни на човечеството. Тя беше невероятно величествена и грандиозна и някак ненатрапчиво подсказваше, че е породена от самия Бог.

Отново си спомних за книгата на Ангарика Говинда и за твърдението му, че оста, съединяваща многобройните светове, минава през тази планина (или пирамида?). В главата ми изникнаха и думите на Бонпо-лама, че комплексът Кайлас е бил построен с помощта на петте елемента. Ами ако допуснем, че тази ос, съединяваща паралелните светове, е легендарната енергия на петте елемента и единната енергия на паралелните светове, наричана с религиите жизнена сила. А тя се управлява само от чувствата — от същите чувства, които ни обземат ежеминутно и ежесекундно, но които — за разлика от нашите — са кристалночисти и озарени от истинска любов към Бога.

Че петият елемент на нашия триизмерен свят — човекът, е недееспособен поради ниския потенциал от чисти чувства и затова не може да стане съучастник в сътворяването на енергията на петте елемента. И тъй като навярно паралелните светове си помагат един на друг, може би четириизмерен човек, прехвърлил се навремето в нашия триизмерен свят от Шамбала или от паралелните светове, е запълнил липсата на петия елемент — човека. След това чудодейната сила на петте елемента е проработила тук, в района на Вечния континент, като е издялала планините и ги е превърнала в учудващо сложни пирамиди и огледала на времето. Именно тук се е изграждало нещо много-много важно! Но какво? Не знаех.

— Шефе, време е да тръгваме — подкани ме Равил. — Да тръгваме — въздъхнах аз, сякаш се освобождавах от мислите си.

ИЗДЯЛНИЯТ ЛИК НА КАЙЛАС

Като тръгнахме обратно в западна посока, спряхме почти срещу свещената планина. И от тази позиция тя изглеждаше величествена,

личеше стъпаловидната ѝ конструкция и централната бразда, чието предназначение не ни беше известно.

За какво ли е тя?

Продължихме да се връщаме на юг, като се изкачвахме по склона и се отдалечавахме от свещената планина, за да разгледаме по-добре основата ѝ, която отблизо бе закрита от планините. Придвижихме се почти на един километър от предишното си място и забелязахме, че след стъпалата долу се появи урва с полукръгла форма, толкова характерна за югоизточната част на Кайлас.

Щом се отдалечихме с още един километър на юг, урвата стана по-дълбока — вече се виждаше дъното ѝ. Равил монтира видеокамерата върху статива и започна да го оглежда.

— Колко са равни краищата на урвата! Сякаш е отрязана с нож.

— Наистина — съгласих се и аз, след като погледнах през визъора. — Само дето по средата ѝ минава бразда. Между другото, шерпът на англичанина Тим, май се казваше Гелу...

— Онзи, дето използваше червена лента срещу въшките?

— Същият. Та той твърдеше, че стъпалата на Кайлас изхвърлят човека в пропаст. И то толкова дълбока, че дълго се лети във въздуха, докато се стигне дъното ѝ. Сигурно е имал предвид точно тази урва.

— Ами, хвърчи се... — Равил изчисли на око — около 700 метра, а може би и километър.

— Оглеждам върха на Кайлас — продължих аз, без да се отлепям от визъора — и не мога да разбера има ли там площадка. Гелу твърдеше, че има, но хората не можели да пребивават там. Само боговете имали право. Планината изхвърлила долу дори богоподобните йоги Миларепа и Бонпо.

— Нима вярваш на един въшлив и полуграмотен човек? — искрено се учуди Равил.

— Какво като е въшлив. Той повтаря онова, което от дете е чувал в легендите. А те съхраняват древните знания и рядко лъжат! Равил, хайде да разгледаме върха на Кайлас от различни посоки — от юг, запад, север, изток. Не изключвам възможността да съставим математически реконструиран модел и да си изясним има ли площадка или няма.

— И за какво ни е необходимо?

— Не зная — отговорих мрачно.

Тогава не бях сигурен дали наистина ще успеем да съставим математически модел на Кайлас и да открием на върха му изравнена квадратна площадка. Размислите за нея щяха да ни приближат към тайната на Ноевия ковчег.

Тогава продължавах да гледам през визьора на видеокамерата.

— Под урвата в югоизточната част на Кайлас се виждат странни камъни и пясъци.

— Шефе, дай да погледна и аз. Наистина! Пясъкът и камъните сякаш са стружки, останали след рязане на дърво — ахна Равил.

— Ами да! Точно там се крие загадката! Те са останали след обработването на планината, докато са ѝ придавали пирамидална форма.

— Интересно дали са струговали Кайлас с онзи странен апарат, съхранен в храма Сваямбанат?

— Възможно е — промълвих аз.

Все още не знаех, че след няколко дни ще открием друг древен апарат — неизмеримо по-мощен. Изглежда планините са били издялани с него.

РАЗДЕЛИТЕЛНАТА БРАЗДА

Сгънат над визьора, гледах към каменните отломъци и централната вертикална бразда на Кайлас. „Интересно, от какво пък се е получила тя?“, повтарях си наум, без да отлепям поглед от нея.

След няколко минути се обърнах, взех картата и ориентирах проекцията на вертикалната бразда на Кайлас в южна посока — тя минаваше точно през тясната седловина между езерата Манасаровар и Ракшас, сякаш ги разделяше. Според монаха Тленнурпу от манастира Чу-Гомпа преди хиляда години Кайлас е бил управляван от Бога на демоните, който е създал дяволското езеро Ракшас. А преди 2300 години добрият Бог на име Тиуку Точе е образувал свещеното езеро Манасаровар. Да не би браздата да е разделителната черта между доброто и злото?

Проекцията на вертикалната бразда в южна посока стигна и до планината Гурла-Мандата, която според тибетските предания също е свещена. Но тук ме изведе не към върха ѝ, висок 7728 метра, а към превала между нея и разположения по на изток друг планински масив.

Вгледах се настървено в заснежения превал и вече, без да се учудвам, открих там конструкция, която приличаше на малка пирамида с абсолютно правилна форма и две стъпала. На върха ѝ имаше образуване, което от запад беше покрито със сняг и стоеше върху някакъв чист бял квадрат, ограничен от черна зигзагообразна линия. Дълго оглеждах белия квадрат, но не можах да разбера какво представлява — приличаше на сняг, но вътре в квадрата той беше по-бял. Защо? Не ми беше ясно.

— Пирамидата е доста далече. Оттук има поне няколко десетки километра. Детайлите не се виждат. Белият квадрат е много интересен — промърморих си под носа.

— Пирамидата не е чак толкова малка. Големината ѝ е почти като Хеопсовата, само че ние я гледаме отдалеч — надзърна през окуляра Равил. — Но сред тибетските гиганти тя наистина изглежда малка. Шефе, защо според теб им е притрябвало да издигат тук толкова грамадни пирамиди? Какъв е смисълът? Обърни се, погледни към Кайлас! Та това направо е пирамидален колос. Супер-пирамида!

— Не знам, Равил, но усещам, че този град е бил издигнат от древните с някаква много важна и величествена цел.

Известно време стояхме мълчаливо, след което предложих:

— Хайде да се изкачим още по-нагоре. Ще ми се да разгледам по-добре самото дъно на урвата. Може би и там има пирамиди. Само че вече се смрачава, а се появи и лека мъгла. Да побързаме!

КАКВО ИМА НА ДЪНОТО НА УРВАТА

След около два километра отново поставихме статива на видеокамерата и погледнахме през окуляра. Дъното на урвата се виждаше сравнително добре, макар и замъглено. Както и предполагам, там имаше три пирамиди, но освен тях изпъкваха и две разклонения от самата планина. Западната верига завършваше с нещо подобно на огромен каменен стълб, на чийто връх личеше малка пирамида. Източното разклонение беше по-дълго — приблизително около 2–3 километра.

Намерих плосък камък и като се разположих върху него, започнах да скицирам. Разбира се, рисувах доста схематично и понякога добавях онези участъци, които бяха покрити със сняг, бяха разрушени или не се виждаха достатъчно отчетливо заради мъглата.

Естествено, можех да сгреша и да сметна някое планинско възвишение с правилна форма за пирамида, но се кълна, че никога и никъде не съм фантазирал. А и нямаше смисъл — Градът на боговете и без друго беше пълен с чудеса.

Направи ми впечатление един по-особен участък — нещо като тераса, върху която се издигаха две стъпаловидни пирамиди. Едната — по-малката, която обозначих с № 100, имаше срязан връх и две вертикално срязани страни. Другата — №99, завършваше с остър връх и имаше четири страни.

Малко по на югоизток на друга, по-ниско разположена тераса, се издигаше още една пирамида — №101, която завършваше с обемиста цилиндрична издатина.

Внимателно огледах западното и източното разклонение на Кайлас.

— Равил! Тату ни спомена за два Кайласа — Голям и Малък. Помниш ли?

— Помня, разбира се. Вече от доста време търся Малкия Кайлас — съсредоточено сбърчи вежди Равил.

— По думите на Тату Малкият Кайлас се намира на висока каменна издатина от западната страна на Големия Кайлас и представлява малка, но ясно забележима пирамида. Тату спомена също, че ролята на Малкия Кайлас не е по-незначителна от тази на Големия.

— Аз също се учудих тогава — подкрепи ме Равил. — Погледни към западното разклонение с цилиндричната издатина, която завършва с пирамида. Според мен това е Малкият Кайлас. Вярно е, че сме далеч. Хайде да се приближим и да проверим дали е така.

Направих схемата на Малкия Кайлас — №4, и на Големия Кайлас — №98.

Източното разклонение на Големия Кайлас — № 103 имаше извита форма и се намираше на същото ниво, на каквото беше и предполагаемият Малък Кайлас. Любопитното беше, че върху това разклонение също се забелязваше вертикална бразда — № 102, идентична на централната бразда на Големия Кайлас. Пак бразда! Тя пък за какво е? Какво ли разделя тук?

Докато разглеждах източното разклонение, забелязах периферна издатина — № 104, и дълго я разглеждах през визьора на

видеокамерата и с бинокъл. В нея се таеше нещо зловещо. Може би точно това беше Секирата на кармата, за която пишеше Ангарика Говинда?

Разглеждах още няколко минути източното разклонение на Големия Кайлас. Чувството на вътрешна тревога, което необяснимо как ме овладя, постепенно прерасна в страх. Опитах се да го превъзможна и започнах да скицирам източното разклонение на Големия Кайлас. Тогава дори и не подозирах, че рисувам обратната страна на Огледалото на царя на смъртта Яма.

Щом приключих, с бърз ход се насочихме на северозапад. Свещената планина ту се скриваше зад хълмовете, ту отново се появяваше, като всеки път ни поразяваше със своето величие.

колко пирамиди има тук

Скоро пред нас се разкри гледката на цяла група подобни на пирамида конструкции, разположени по на юг от Кайлас.

— Колко пирамиди има тук! — възкликна Равил.

— Усещането е, че се наслагват една върху друга. Прилича на пирамидален конгломерат. Между другото, тази група подобни на пирамида конструкции е разположена на по-голямо разстояние от Кайлас, отколкото групата, която току-що скицирах.

— Изглежда са много древни пирамиди, на доста места личат разрушения — въздъхна Равил. — Какво многообразие на формите обаче! Нито една...

— Хайде да скицираме и снимаме! Скоро ще се стъмни — прекъснах го аз. — Ти снимай с фотоапарата и видеокамерата, а аз ще пообиколя наоколо.

Разделихме се и аз потърсих по-удобни места, откъдето направих първите скици. Забелязах, че появилите се кълбовидни облаци започнаха да хвърлят черни сенки върху онези подобни на пирамиди конструкции, които вече бях скицирал. Едва ли трябваше да очаквам, че снимките и видеофилмът ще се отличават с високо качество. Фото и видео техниката трудно пробиват през мрака на високопланинските сенки, докато човешкото око е способно да го стори и да улови предицата детайли на необикновените планини.

Най-интересна ми се стори една странна конструкция, която бях отбелязал в експедиционния си дневник под № 92. Нейните широки

стъпала се изкачваха нагоре и завършваха с триъгълен „покрив“. Интересно, какво би могло да означава пространство, изкривено по такъв необичаен начин? Какво ли вещество са създавали древните хора, щом са изкривявали пространството в подобна форма и са спирали в него времето? Ако са създавали някаква молекула, защо е с такива гигантски размери? Нима първоначално молекулите са имали подобни на пирамида форми и са се различавали една от друга по вида изкривено пространство? Въпросите застрашително се множаха, без обаче да намират отговори.

От ляво, на запад от № 92, се виждаха две пирамидални конструкции — 89 и 90, между които се извисяваше обикновен тибетски хълм с неестествено остър връх. Пирамидалната конструкция №89 беше доста разрушена, но и там достатъчно ясно личаха стъпала. На горната ѝ площадка се виждаха постройки, които може би бяха предаватели на непознати нам видове енергии. № 90 беше стъпаловидна двустранна пирамида с ясно очертан централен отвор на горното стъпало.

КОМИНЪТ

Най-силно впечатление ми направи един обикновен хълм с неестествено остър връх. За да го разгледам по-добре, се изкачих на съседното възвишение и оттам ясно видях, че на върха му стърчи цилиндричен комин.

— Равил! Ела насам! Донеси видеокамерата и бинокъла!

Равил се приближи и аз му посочих комина:

— Според теб какво е това?

— Прилича на грамада — продума той. — Понякога местните жители или туристите отбелязват планинските пътеки с каменни грамади.

— Грамада, висока колкото три-четириетажна сграда. Как се издига подобно чудо? Ами че тя ще се срути!

— Да, така е — съгласи се Равил. — Имам усещането, че този гладък цилиндър е изрязан от цял камък, занесен е на върха и е поставен там по същия начин, както са били пренесени и поставени каменните великани на Великденските острови или са били изградени египетските пирамиди.

— Прилича на цилиндър. Сякаш е фар...

— Но без прозорци и врати.

— Интересно, какво ли е предназначението му? Имам идея. А ти?

— И аз също — Равил сведе глава.

Замълчахме. Изпълваше ме все по-голяма вяра, че всички тези така наречени конструкции, които разглеждахме, снимахме и скицирахме, не са резултат от чудноватата работа на вятъра и водата. Че са били създадени в древни времена — твърде контрастно се открояваха те на фона на естествените тибетски хълмове. А и се усещаше известна последователност, съзнателно и целенасочено планиране, за жалост неразбираемо за нас. Ясно беше само, че са архаични и само руините напомняха за някогашната красота на Града на боговете.

Замислих се за методите, прилаганите при изграждането на тези гигантски съоръжения. Изглеждаше така, сякаш естествените планини са били обработвани, а огромните скални блокове са подреждани, за да образуват строго определена конструкция. Как е ставало това? И с каква цел? Не знаех.

Отново разгледах комина с бинокъл.

— Равил, върху него има някакъв клюн. Любопитно ми е накъде сочи? Дай да определим с компаса по картата!

След като пет минути въртяхме компаса и двамата едновременно възкликнахме:

— Соци към Малкия Кайлас! Ненаправно Тату спомена, че той не отстъпва по значение на Големия Кайлас.

ТОВА СА ДРЕВНИ ПИРАМИДИ, А НЕ ТВОРЕНИЯ НА ВОДАТА И ВЯТЪРА

Знаех, че скоро ще се насочим към Малкия Кайлас и ще можем добре да го разгледаме. Засега трябваше да скицираме и заснемем подобните на пирамида конструкции на изток от споменатия обект №92.

— Ето че скицирам поредната пирамидоподобна конструкция и я обозначавам с №93 — мърморех си под носа, — без да съм сигурен, че е изкуствено съоръжение. Докато нанасям върху рисунката една след друга отделните части, получавам нещо, което много прилича на пирамида, но с някакви разнообразни подобни на пирамида образувания на върха. Какво ли представляват? Какво е

предназначението им? Защо египетските пирамиди са прости, с изчистени линии и сходни помежду си? Защо в Тибет пирамидалните конструкции се отличават с безкрайно разнообразие? И то се изразява не само във вариациите на пирамидалната форма, но и в многобройните детайли! Не виждам форми, които да се повтарят! Защо в Египет пирамидите си приличат и се различават само по големината си? А тук няма повторения! Нима скицирам оригиналните творения на вятъра, а, Равил!?

— В комплекса Сваямбанат в Катманду сред малките ступи също няма еднакви форми. Всички те са разнообразни. Именно ти, шефе, предположи, че Сваямбанат символизира пирамидалния комплекс Кайлас. Тъй че сега екипираш онова, което символизируют малките ступи. Ако се доверим на това предположение, то в Града на боговете също не би трябвало да има повторение в пирамидалните форми. Точно обратното, това потвърждава...

— Да, бе, да — избоботих аз.

— Хайде да разгледаме още веднъж пирамида № 93 — ентузиазирано продължи Равил. — Какви са ти съмненията? Та то е ясно — най-естествена пирамида! Дори стъпалата ѝ са се запазили и се различават. Да не би вятърът да ги е оформил!?

— Да, бе, да...

— Наблизо се вижда още една пирамида. И тя е със стъпала. И на нейния „покрив“ също има някакви образувания, но са различни. Виж, сравни я с обикновените...

— Тази съм я отбелязал с №94.

— Та ако сравним пирамидалната конструкция № 94 с обикновените тибетски хълмове, ще стане ясно, че тя е съвсем различна и е изкуствена. Оттам ще виждаме по-добре — Равил посочи към възвишението.

След като се отдалечи на двеста метра, той ме извика. Грабнах експедиционния дневник и отидох при него.

— Ето, връхът на № 94 се подава между два хълма. Те са оформени от вятъра, а пирамидалната конструкция е нечие творение! Повтарям — нечие творение! Въпросът е — кой я е създал?

— Да, бе, да — потретих аз.

Завърших скицата. В главата ми шавна мисълта: „Веществото е пирамидално. Разнообразието на веществата се определя от

разнообразието на формите на пирамидалните конструкции, които са ги създали.“

Отдясно на №94 се виждаше още една.

Не се учудих особено на странната форма, която представляваше комбинация от трапецовидни и триъгълни съоръжения. Скицирал я под №95.

Трябваше да бързаме. Притъмняваше. А до нашия лагер беше далеч. С бърза крачка се насочихме на запад. След два километра Равил възкликна:

— Шефе! Ето че целият комплекс се вижда като на длан! Прилича на древен градеж. Съоръженията са доста разрушени, но все пак различни.

Докато Равил снимаше с фотоапарата и видеокамерата, аз се разходих по най-близките възвишения, за да получа по-пълна представа. Личеше, че високият хълм пред Кайлас носи следите на механична обработка, тъй като се очертаваха структури, които след внимателен оглед можехме да определим като две огромни стъпаловидни пирамиди. На върха на едната от тях — №14, добре се виждаха три кръгли плочи една върху друга. А на върха на втората — №17, се открояваха многобройни, плътно наредени скални изсичания или фигури.

КУЛИЧКАТА

Сред цялото това многообразие от форми най-ярко се открояваше куличката — №16, която имаше цилиндрична форма. Цилиндърът беше бял на цвят и контрастираше на общия сиво-кафяв фон. На върха му бяха подредени четири кръгли тъмнокафяви плочи, чийто размер намаляваше във височина. Ориентировъчно височината отговаряше на триетажна сграда.

След като я разгледах, останах с впечатлението, че е изработена не от камък, а от някакъв друг материал, може би от метал. Почти не изпитвах съмнения, че куличката е изкуствено съоръжение. Тя стоеше върху висок каменен цокъл, който приличаше на стъпаловидна пирамида. Разположена бе по-ниско от нивото на предполагаемия Малък Кайлас, чиято форма на типична пирамида оттук се виждаше много добре.

— Дори на опитен алпинист ще му е трудно да се изкатери до мястото, където се издига куличката. Едва ли е построена от хора — промърморих аз.

— Какво? — не ме разбра Равил.

— Погледни я през визъора на видеокамерата! Имам усещането, че не е каменна, а е от някакъв друг материал. Стърчи сред каменните съоръжения като чуждо тяло. Едва ли са я издигнали местните тибетци. Това място е непристъпно дори за алпинист.

След миг Равил се откъсна от визъора на видеокамерата и като се опули, заяви:

— Такова нещо още не съм виждал. Прилича на някакъв уред.

— А помниш ли комина, който забелязахме преди? И той е цилиндричен и с подобни размери, макар върхът му да е друг, под формата на клюн. Може би коминът също не е от камък? Тогава върху него падаше сянка от облак и трудно се различаваше цветът му. Кажу, Равил, според теб за какво могат да служат куличката и коминът?

— Стърчат като перископи на подводница — смутено произнесе той.

— Ако вземем под внимание източните легенди за съществуването на подземен свят, защо да не приемем, че точно в този район на Тибет подземните хора наблюдават повърхността на Земята с помощта на специални уреди.

— Де да можехме да се приближим и да ги огледаме — замечтано произнесе Равил.

— Не бива. Любопитството ще ни коства твърде скъпо — напомних му аз. — Хайде! Смрачава се.

ПОДКОВАТА

Вървахме, без да откъсваме очи от Кайлас. Изведнъж на фона на белия сняг видях странно образувание, подобно на подкова, с размери на четириетажна сграда.

— Какво пък е това? — спрях аз. — Сякаш някой е поставил на върха на планината странна подкова. Не е скално изсичане. Още повече че в центъра му виждам през бинокъла отвор. Встрани от него личат издатини, подобни на очи, а отгоре над отвора има нещо като трето око. Снимай, Равил, че вече почти се стъмни!

Равил вдигна камерата и изхриптя:

— Дявол да го вземе!

Появиха се някакви отблясъци. Страх ме е, че нищо няма да стане. Започнах да скицирам яростно. Докато рисувах, нахвърлях не само очертанията на подковата — №25, но и на предполагаемия Малък Кайлас — №7, а също и на странната монументална конструкция — №15, на някакъв необикновен планински конгломерат — №19, 20, 24, 27 и 28, и разположени на две нива скални изсичания или изработени в дълбокото минало фигури — №29 и 26. За някакъв миг ми се стори, че на долното ниво видях полуразрушено лице на човек, но сякаш нарочно върху него се плъзна тъмна високопланинска сянка.

Приключих със схемата и пак се вгледах в подковата. Тя наистина привличаше погледа.

— Равил, каква е според теб ролята ѝ?

— Най-вероятно е някаква антена...

— Каменна антена на древните хора — неуверено промълвих аз. До лагера оставаха три километра. Смрачаваше се все повече, но Кайлас беше огрят от вечерното слънце. Двамата с Равил трескаво оглеждахме хълмовете, за да намерим място, откъдето ясно да видим предполагаемия Малък Кайлас.

МАЛКИЯТ КАЙЛАС И СЪКРОВИЩНИЦАТА НА КАМЪКА ШАНТАМАНИ

Интуицията ми подсказваше, че тази красива заснежена пирамида откъм западния склон на Големия Кайлас е може би загадъчният Малък Кайлас и че в него е скрита една от най-големите тайни на древността. Ненапразно Тату спомена, че по своята значимост той не отстъпва на Големия. Сравнително малката пирамида сякаш ми казваше: „Аз съм чудо!“

ПИРАМИДА ВЪРХУ ТРИ СТЬЛБА

Най-сетне намерихме място, откъдето Малкият Кайлас се виждаше по-добре. По своите размери наподобяваше 15–17 етажна сграда. Беше разположен върху основа, състояща се от три долепени каменни стълбове. От тази позиция се виждаше само част от основата, но докато оглеждахме дъното на урвата, заедно с Равил определихме, че височината на въпросните стълбове е не по-малка от 600–800 метра.

До бялата, блестяща от сняг пирамида на Малкия Кайлас, можеше да се стигне само по въздуха или... по извънредно стръмния склон от върха на Големия Кайлас. Изкачването на Големия Кайлас обаче се смята за светотатство. Човек, опитал се да извърши подобно деяние, не само е обречен на гибел, но получава и най-жестоко наказание на онзи свят. Затова и тибетеца Гелу често повтаряше, че „на върха на Кайлас могат да седят само боговете.“

Изобщо не се съмнявах в пирамидалната форма на Малкия Кайлас, въпреки че беше покрит със сняг. Беше ми ясно, че няма как да е естествено изсечена скала и представлява изкуствено пирамидално съоръжение.

В такъв случай обаче възникваше въпросът как е била издигната на толкова недостъпно място. Обичайните твърдения, че пирамидите

са били построени от роби, които не са познавали колелото, битуващи сред египтолозите, тук очевидно бяха неприложими.

Кой би могъл да се изкачи на площадката, където се издигаше пирамидата на Малкия Кайлас? Да не говорим, че изобщо не би могъл да довлече дотам каменни блокове. Най-вероятно тя е била специално изградена, за да е напълно непревземаема.

Завладян от тези мисли, аз се прехвърлих на съседното възвишение, за да разгледам от друга гледна точка Малкия Кайлас. Съвсем неочаквано отново видях куличката.

— Равил, ела насам! И вземи видеокамерата със статива.

Заснехме я на фона на Малкия Кайлас, макар да се смрачаваше и естествено не можехме да се надяваме на качествена снимка. Все пак ми се искаше да разполагам със снимка на куличката заедно с Малкия Кайлас, пък била тя и лоша. Кой знае защо имах усещането, че от куличката някой наблюдава Малкия Кайлас от... подземния свят. Вероятно неговата роля наистина беше прекалено значима!

Езотеричните науки и източните религии твърдяха в един глас, че подземният свят съществува, населен със свръх свършени хора, които ни наблюдават, но ни влияят само в особени ситуации, като въздействат преди всичко върху нашите мисли. Те сякаш ни ръководят, но не ни управляват, и свято се придържат към божествения постулат, според който по своята същност човекът е саморазвиващ се индивид.

Как обаче ни наблюдават от дълбините на подземията?

Как влияят върху хода и характера на нашите мисли в преломни исторически периоди?

С какви механизми осъществяват наблюдението?

Напълно ясно осъзнавах, че в този град, разположен почти под небесата и съставен от пирамиди и други странни конструкции, трябва да се мисли нетрадиционно. Пред мен беше оживяла една приказка — приказка, която ламите са предавали на хората, без самите те да подозират колко дълбока е по своята същност.

— Шефе, да тръгваме. Съвсем се стъмни — прекъсна мислите ми Равил.

— Сега, сега... Събери нещата.

КАМЪКЪТ ШАНТАМАНИ

Мислите ми се въртяха в лудешки ритъм. И изведнъж в дълбините на мозъка ми нещо прещрака.

— Малкият Кайлас съхранява легендарния камък Шантамани — заявих уверено аз.

На път към лагера размишлявах защо древните са оставили на толкова недостъпно място, при това специално изградено, именно свещения камък Шантамани. Спомних си как ламите са разказвали на Николай Ръорих, че камъкът е бил докаран на Земята от крилатия кон Лунг-Та и поставен върху купола на Шамбала. Според тях в определени периоди той свети и то толкова ярко, че лъчите се виждат от стотици километри. Нямах никакво основание да отричам, че величественият Кайлас не е куполът на Шамбала. Всички проучени легенди твърдяха същото.

А и нали неотдавна немските поклонници бяха видели сияние. Нима е светел Малкият Кайлас? Нима пристигането на нашата експедиция е съвпаднало с някакъв особен период, обозначен с „разпалването“ на камъка Шантамани? Но в такъв случай снегът върху Малкия Кайлас би трябвало да се разтопи. Ами ако процесът протича без топлинен ефект? Може би става дума за особена енергия, непозната за съвременната наука. За какво обаче е необходимо сиянието? Не знаех, а и едва ли някога щях да узная.

Натрапчивите въпроси продължаваха да ме преследват. Нима камъкът Шантамани има пирамидална форма и размерите му съответстват на Малкия Кайлас? Какво ли ще се случи, ако се махне снегът от пирамидата? Нима ще се открие легендарният камък? И какъв ли е на цвят? От какъв материал е? Каква сила е заключена в него? Как се проявява тя и върху какво влияе? Наистина ли от куличката някой постоянно го наблюдава? Защо е бил донесен на Земята?

Поспрях и разтърсих глава, за да се освободя от поредицата въпроси, които все повече ме объркваха. Макар че какво толкова учудващо имаше, след като беше ясно, че в реалния свят безспорно съществува нещо, което е неподвластно на ума ни и е трудно за осъзнаване като самия Град на боговете, в района, на който се намирахме. С вътрешното си чувство усещах, че камъкът Шантамани е може би онзи механизъм, чрез който многоликите хора от подземната

Шамбала четат нашите мисли и ни въздействат през определени важни исторически периоди.

— Равил! Наближава края на 1999 година! Скоро ще встъпим в третото хилядолетие. А Кайлас е излъчвал светлина наскоро... — промълвих аз, задъхвайки се от бързото ходене на височина 5000 метра.

— Тук се крие някаква зависимост...

— И на мен така ми се струва.

Съвсем се беше стъмнило. От време на време палех фенерчето, за да поглеждам компаса. Според изчисленията трябваше вече да сме в лагера.

— Нали Селиверстов обеща да свети! Къде е той, дявол да те вземе!? — гневно произнесох аз.

— Шефе, отпред нещо сякаш изпръхтя. Да не би да е якът? Може би Сергей е започнал да товари багажа... — прозвуча зад мен недоволният глас на Равил.

— Къде по-точно?

— Ей там — Равил махна с ръка.

Нанесох поправките в изчисленията си и наново потеглихме. Изведнъж отпред съвсем ясно чухме тропот и пръхтене.

— Това е якът — въздъгнах облекчено. — Изглежда се е отдалечил от лагера? Хайде да викаме.

— Ехо-о-о... — гласовете ни се разнесоха по тибетските клисури, нарушавайки спокойствието в Града на боговете.

— Ехо-о-о — отговори ни познатият гърлен глас на Селиверстов. Щом се приближихме към лагера, раздражено попитах:

— Защо не светихте!?

— Как да не сме светили! Да не би да сме малоумни! — възмути се Селиверстов.

— Не се виждаше нищо!

— Как така не се е виждало? — смутено промърмори Селиверстов, като се показва зад яка.

— А вие виждахте ли нашето фенерче?

— Не.

— Странно, ние постоянно давахме светлинни сигнали? — изумих се аз.

— Нямаше никаква светлина! През цялото време мръзних отвън.

— Странно, много странно. Добре поне, че не ни нападнаха диви псета!

В палатката гореше газовият котлон. Сергей и Рафаел ни сипаха по чаша разреден спирт и ни приготвиха гореща супа от китайските пакетчета.

— Вкусно ли е? — попита Рафаел.

— Не много — избоботи Равил.

— Видяхте ли интересни неща? — смени темата Селиверстов.

— Да! — отговорих с една дума.

Върху спалния чувал до газовия котлон дремеше нашият водач. Приседнах до него и внимателно, за да не го залея със супата, докоснах рамото му.

— Тату! Извини ме, моля те! Онази малка пирамида върху трите стълба откъм западния склон на Кайлас... според теб тя ли е Малкият Кайлас?

— Коя-коя!? — трепна той.

— Равил, покажи я на видеокамерата!

Няколко минути двамата преглеждаха заснетите видео материали върху дисплея на камерата.

— Да! Това е Малкият Кайлас! — уверено заяви накрая Тату.

— Кажу, винаги ли е покрит със сняг? — попитах го аз. — Странното е, че се намира на онова надморско ниво, където снегът се е задържал тук-там, а той самият е покрит с плътен слой, както е на високите места.

— Малкият Кайлас винаги е покрит със сняг — с достойнство потвърди Тату. — Дори когато се случват горещи лета и на Големия Кайлас остава малко сняг, там никога не се топи. Наоколо се чернеят камъни, а върху него — снежна шапка.

— И защо? Да не би да се самоохладжа?

— Не знам.

— Тату, чувал ли си за камъка Шантамани? — нарочно се вторачих в него.

— Да... и какво от това? — смръщи се той.

— Малкият Кайлас не е ли легендарният камък Шантамани? Или... може би камъкът е скрит вътре в пирамидата?

— Аз съм обикновен човек. Не ми е разрешено да зная — сведе очи Тату. — Но съм сигурен, че по своята значимост Малкият Кайлас

не отстъпва на Големия.

— Вероятно е свързан с Шамбала — промърморих си аз.

В онзи миг все още не знаех, че скоро нашите разсъждения ще стигнат до идеята, че вътре в Малкия Кайлас наистина се крие основната програма за живота на земята, осъществена... в Града на боговете.

Сутринта ни посрещна с безоблачен студ. Снимахме се на фона на Кайлас с руското знаме. След като приключихме с товаренето на багажа, събрах групата:

— Вчера ми се стори, че върху една от скалите видях изображение на човешко лице. Моля ви, оглеждайте се по-внимателно.

КОЙ Е ПОСТРОИЛ ГРАДА НА БОГОВЕТЕ

Керванът тръгна напред. Вървахме в красив каньон. Липсата на „нашия“ як, който вечно ми закриваше гледката, изглежда зарадва всички. И само Сергей Анатолиевич изглеждаше леко обезпокоен.

Крачех бавно и се вглеждах внимателно в обкръжаващите ни скали. Не виждах обаче изображението на лицето. Явно вчера не бях запомнил съвсем точно местоположението му.

— Струва ми се, че трябва да е ей там... Не, не, може би там... — повтарях аз. — Да не би пък да ми се е сторило?

Най-сетне издадох победоносен вик:

— Ето го!

— Къде? — закова се на място Селиверстов.

— Виждаш ли поредицата от скални фигури. Едната половина на лицето е разрушена, но другата се е запазила. Поне изглежда сносно. Личат устата, носът, брадичката и едното око. Дори и едното ухо се вижда.

— А-а-а! — извика Селиверстов. — Видях го най-сетне! Преди гледах в другата посока. Наистина е впечатляващо! Лице на мъжествен човек, истински атлант! Това не е някакво съвременно хлапе с мека китка!

— Естествените пукнатини в камъка понякога образуват странни съчетания, които имитират очертанията на различни предмети — скептично отбеляза Рафаел Юсупов.

— На предмет — да. Но на лице — не! — възрази Селиверстов.

— И откъде сте толкова сигурен, Сергей Анатолиевич?

— Защото лицето изразява мъжественост и сила. Виждали ли сте предмет, който да изразява мъжественост и сила? Това лице е одухотворено от творческия порив на скулптор. Затова е белязано от духовност и всеки, който го гледа...

— Какво гледа?

— Него, разбира се! — възкликна Селиверстов, разглеждайки лицето на Рафаел Юсупов. — Искам да кажа, че човек не само

разглежда, но и усеща скулптурата.

— Какво общо има обаче барелефът със съвременните момченца с меки китки? — Рафаел Юсупов изглежда накриво Селиверстов.

— Нищо, разбира се. С това сравнение се постарях да подчертая мъжествеността в израза на каменното лице.

— Половин лице — уточни Рафаел Юсупов.

— Каква е разликата!? Едната половина е разрушена, но втората запазва общото излъчване.

— Да, разбира се. Дори половин лице може да предаде мекостта на китката — язвително го парира Рафаел.

— Какво общо има пък това? Искам да кажа, че изображението на каменното лице...

— На половината лице...

— Добре, де... Изобразеното върху камъка половин лице е одухотворено. Ама престанете да ме прекъсвате! — не на шега се разсърди Селиверстов.

— Няма, няма.

— Искях да кажа — концентрира мислите си Селиверстов, — че мъжествеността на израза не е присъща за съвременния човек.

— Който се отличава с мека китка — язвително го ухапа Рафаел Юсупов.

— Искам да кажа — Селиверстов го изгледа строго, — че изразът на лицето, издялано в Града на боговете, е съвсем различен от това на съвременния човек. И какъв е изводът, който можем да направим?

— Какъв?

— Върху скалата е лицето на човек от предходна цивилизация — успя най-сетне да формулира мисълта си Селиверстов.

Докато скицирах и слушах техния диалог, си мислех, че скалните пукнатини може би наистина случайно имитираха формата на човешко лице. Но напълно възможна беше и хипотезата върху скалите да са били издялани лица и фигури, а днес да е останало само това единствено лице, по-точно — половин лице. Вятърът и водата са си свършили работата. Така че имахме достатъчно основания да анализираме изобразеното върху скалата и в тази насока.

Според резултатите от хималайската експедиция от 1996 година, когато целенасочено реконструирахме външността на хора от

предишни цивилизации, излизаше, че изобразеното лице принадлежи или на човек от нашата арийска раса, или на представител на атлантите. Познавах отлично чертите им, но разрешенията не ми позволяваха да конкретизирам отговора на поставения въпрос. Все пак твърдението на Селиверстов за задължителната мъжественост в израза на атлантите според мен не беше достатъчно обосновано.

„Жалко, много жалко“, негодувах вътре в душата си, тъй като бях убеден, че най-вероятно лицето принадлежи на някой от строителите на Града на боговете. Но за да отговорим на въпроса дали е атлант или ариец, трябваше да изградим доста на брой хипотези за датирането на градежа, за прилаганите строителни технологии и — най-важното — за предназначението на божествения град.

Още веднъж огледах тибетските скали, прибрах експедиционния дневник в сака и изкомандвах:

— Да тръгваме!

МОНУМЕНТЪТ ГОМПО-ПАНГ

Настроението ни беше отлично. Кой знае защо, усещах, че скоро ще отговорим на горещия въпрос. Вървахме с равномерна крачка. Зад завоя плавно, като на кино, изплува огромна, висока около 800 метра екзотична конструкция, която поразително се отличаваше не само от обикновените тибетски планини, но и от всичко, което вече бяхме видели до момента.

— Какво пък е това!? — не се стърпях аз.

— Прилича на латиноамериканска пирамида — каза Селиверстов.

Сравнението ми допадна, макар че не намирах прилика с мексиканските пирамиди, които съм посещавал. Екзотичността на монумента обаче изискваше той да бъде обозначен с някакво също толкова екзотично название. Та нали за руснака сами словосъчетанието Латинска Америка му намирисва на екзотика. Все още не знаех, че сме се изправили пред легендарния монумент Гомпо-Панг, пред който хората се покланяха, повтаряйки в молитвите си: „О, Велики Боже на времето, опрости ми греховете!“. Не знаех, че последвалият подробен анализ логично ще ни доведе до извода за наличието в човешкото тяло и на „тяло на времето“.

Отделих се от групата и по навик започнах да обикалям възвишенията, за да направя максимално обемен вариант на скицата. Докато рисувах, забелязах върху латиноамериканския монумент нещо като човешки фигури.

— Дайте бинокъла! — провикнах се аз.

Легнах, за по-удобно опрях бинокъла на камъка до мен и внимателно разгледах изображенията.

— Сякаш са четирима. Върху рамото на най-високия се вижда малко дете. Да не би да се размножават чрез пъпкуване? А ония двамата сякаш са седнали в позата на Буда, което е характерно и при феномена сомати. А това да не би да е летяща чиния? Близо до нея има четири кръга. А тази „примка“, изобразена в горната част на монумента? Отстрани, в западната част, има нещо като стълба. Отдолу сякаш е достроена стъпаловидна пирамида — мърморех си аз и скицирах. И си представях, че някога монументът е бил извънредно красив и е искрял в багри — сякаш върху пано е посочвал възловите моменти от формирането на живота.

Беше ми напълно ясно, че такава „художествена изработка“ може да е работа и на творчески настроения вятър, но все пак нямах правото да си позволя лукса да бъда скептичен.

Като учен бях длъжен да анализирам видяното, дори да допусна в разсъжденията си и доза фантазия. Още повече че е логично подобен грандиозен монумент да е покрит с древни фрески. С каква цел обаче са били изобразени?

Приседнах и се опитвах да накарам мозъчните си гънки да заработят по-ефективно.

ГРАДЪТ НА БОГОВЕТЕ Е БИЛ ПОСТРОЕН ОТ ПРЕДСТАВИТЕЛИ НА ЧЕТИРИТЕ РАСИ

Да допуснем, че хора от четирите основни човешки раси са участвали в градежа на Града на боговете, тъй като в Шамбала са се запазили Най-добрите от най-добрите. Беше напълно очевидно, че сред тях не са присъствали арийци, тоест ние.

Огледах гигантския латиноамерикански монумент и се убедих, че с никакви наши, дори и най-съвременни методи той не би могъл да бъде построен. А и отдавна обсъжданата от нас хипотеза, че арийската раса е била отново клонирана тук от „семето на ранни арийци“, загинали по време на Всемирния потоп, говореше в полза на

твърдението, че Градът на боговете е бил построен съвместно от предишните човешки раси, запазили се в тайнствената Шамбала.

Най-вероятно той е бил изграден в края на цивилизацията на атлантите. Както пише Елена Блаватская, те са загинали основно преди 830 000 години, по времето на Всемирния потоп, предизвикан, както предполагаме, от изместването на земната ос с 6666 километра. Оттук следваше, че Градът на боговете е възникнал или преди потопа, когато е процъфтявала цивилизацията на атлантите, или скоро след него, когато най-добрите от тях са се спасили в Шамбала. Осъзнавах, разбира се, че връзката между построяването на Града на боговете и този период не е доказана, но тъй като той несъмнено е бил издигнат във връзка с нещо изключително, кое събитие можеше да има по-голямо значение за живота на Земята, освен изместването на оста на планетата и последвалия я апокалипсис.

В книгите на Елена Блаватская беше отбелязано, че е имало и малък потоп, предизвикан от кометата на Тифон преди около 13 000 години, но интуитивно усещах, че по-вероятната дата е свързана с Всемирния потоп, макар да не разполагах с доказателства. Все още не подозирах с каква цел е бил построен Градът на боговете. Ще мине доста време, докато ние, групата учени от Уфа, най-после ще намерим отговора и на този въпрос.

ОБЩОТО ДЕТЕ НА ШАМБАЛА

Крайната дясна фигура от четирите, изобразени върху латиноамериканския монумент, най-силно привличаше вниманието — от рамото ѝ сякаш се подаваше малко дете. Разбира се, обяснението му чрез „пъпкуване“ не ме устройваше и ме изпълваше със скептицизъм. Ако се абстрахираме от качеството на изображението, бихме могли да предположим, че е показан процесът на размножаване при подобните на ангели хора чрез пъпкуване, за което пише Елена Блаватская. Но според нея и призракоподобните са се размножавали чрез пъпкуване и делене. При втората фигура — от дясно наляво (според предположенията — призракоподобен човек), нямаше обаче никакви признаци за пъпкуване или делене. При третата и четвъртата фигура (според предположенията — лемуриец и атлант) подобно тълкуване съвсем отпаднаше, тъй като според Блаватская при тях вече е бил развит половият начин.

Защо обаче втората фигура, тоест призракоподобният човек, не носеше белега на „пъпкуването“, за разлика от ангелоподобния? Защо?

За миг почувствах дори умора от безкрайното повтаряне на това. Защо, още повече че няха никакви основания толкова подробно да разглеждам този въпрос. А и качеството на изображението на човешките фигури върху монумента предизвикваше вътрешен смут, който клонеше към облекчаващ ситуацията скептицизъм. От дълбините на душата ми обаче нещо ме тласкаше към вечното „Защо?“, сякаш там бе скрито разгадаването на предназначението на Града на боговете.

И тогава изневиделица ми хрумна идеята, че и четирите фигури са съпричастни към появата на единственото, общо за тях дете — малко ангелче, което се тълкува от ангелоподобния човек на Шамбала.

Общо дете на Шамбала!? Какво пък е това? Нова холографска или ангелоподобна форма на живот!?

Астаман Биндачарая и старшият човек бяха споменали за някакви нови ангели, свързани със свещения Кайлас. Максимално напрегнах ума си, но не открих никакви разумни аналогии. Да не би Шамбала да е създала тук нов ангел!?

В този миг все още не разбирах колко важна ще се окаже тази идея и как след време отново ще се появи, но вече на различно качествено ниво.

ХОРА ОТ ЦАРСТВОТО НА МЪРТВИТЕ СЪЩО СА СТРОИЛИ ГРАДА НА БОГОВЕТЕ

Отчаян от бъркотията в главата ми, аз се отказах да анализирам фигурите и се вгледах в двата силуета, седнали в позата на Буца. Очевидно тук беше изобразен феноменът сомати — самоконсервацията на човешкото тяло. Точно в тази поза хората, изпаднали в това състояние, запазват телата си в продължение на хиляди и милиони години, съставяйки по този начин Генофонда на човечеството. Спомних си разказите на ламите за Царството на мъртвите и си представих, че под нас лежи градът на мъртвите — неговата столица. Там най-добрите синове и дъщери на различни земни цивилизации пребивават в покой и външно наподобяват мъртви тела, но в царството кипи духовен живот, необременен от телесната обвивка.

Добре осъзнавах ролята на Генофонда на човечеството, тоест Царството на мъртвите. В случай на глобална катастрофа „мъртвите тела“ ще оживеят, ще излязат от състоянието на сомати и ще възродят телесния живот на планетата. Някъде дълбоко в душата ми се зараждаше мисълта, че Царството на мъртвите не е само „склад за човешки тела“, а особена форма на живот на земния човек, също толкова необходима за баланса на планетата, както и сакралният съюз на земния човек с подземната Шамбала.

Навярно и хората от Царството на мъртвите също са участвали в строителството. Защо иначе са изобразени върху монумента, където може би са представени... всички строители на Града на боговете.

Задуха студен вятър. Сложих си качулката и приседнах върху близкия камък. Мислите ми продължаваха да се реят в безпорядък, опитвайки се да налучкат вярната посока, която би прояснила загадъчната роля на каменните изображения. Как мъртвите са участвали в строежа на Града на боговете!? Как са го правили? Съживявали ли са телата си или са използвали само енергията на духа?

Тогава нямах никаква представа, че древните вавилонци са изобразявали света като съчетание от три съставни елемента — живот върху повърхността на Земята, живот в подземната Шамбала и живот в Царството на мъртвите. От книгите на Блаватская знаех, че в състояние на сомати освободеният човешки дух живее в отвъдното, но е свързан с привидно мъртвото тяло чрез „сребърна нишка“. Във фракталния свят на отвъдното той може да пътешества в различни пространствени измерения, като остава свързан със своето консервирано триизмерно тяло.

Ами ако освободеният от тялото дух е способен да се прехвърли в друго пространствено измерение и там, в неизвестния и призрачен за нас паралелен свят, мобилизира петия елемент — паралелния човек. А той, осъзнал енергийната мъдрост на любовта към Бога и в името да се помогне на нашия триизмерен свят, където се намира и неговото консервирано триизмерно тяло, задейства чудодейната енергия на петте елемента. Ненапразно Бонпо-лама твърдеше, че Градът на боговете е бил построен с тях. Хората от Царството на мъртвите са помогнали тази енергия да бъде мобилизирана, понеже само те знаят къде и в кой от паралелните светове съществуват кристалночисти хора, способни чрез искрената любов към Бога да я мобилизират, за да

помогнат на нас — обременените със злоба, завист и алчност... Нима така е бил изграден Градът на боговете?

Изправих се, без да откъсвам очи от монумента, който нелепо бях нарекъл латиноамерикански. Усещах се глупав, безсилен и недорасъл пред величието на мирозданието, което не можех да проумея.

ПЕТИЯТ ЕЛЕМЕНТ НА ПАРАЛЕЛНИЯ СВЯТ

Силен порив на вятъра внезапно дръпна от ръцете ми експедиционния дневник. Хукнах да го гоня и щом отново го взех в ръцете си, усетих радост — най-обикновена, елементарна, триизмерна радост, подобна на онази, която изпитва котенце, уловило мишка. „Хайде да помисля още — казах си на глас. — Какво ли е това нещо, което наподобява летяща чиния? А и тези четири кръгчета до нея...“

Отлично разбирах, че разсъжденията ми ще приличат на „фантазиране по свободна тема“. На пръв поглед те изглеждаха недоказани, а аз самият не бях убеден дали изображенията не са дело на вятъра. Но кой може да забрани на даден човек да мисли, пък бил той и сравнително примитивен триизмерен индивид! Та нали Бог разкрива истината само на онези, които мислят и с цялата си душа призовават към овладяване на знанията.

Не ми харесваше, че върху скалата е изобразена летяща чиния. Честно казано, съмнявах се, че древните ще представят свой летателен апарат редом с изображения от такъв ранг като четирите основни човешки раси и Царството на мъртвите. И ние не бихме включили изображения на самолети, ако отразяваме епохални исторически събития. С тези четири кръгчета и елипсата, вътре в която имаше още две, сигурно е изобразено нещо значимо и величествено. Но какво?

И изведнъж, без каквото и да е напрегане, сред безпорядъка от мисли в главата ми изплува предположението, че по този начин е била показана енергията на петте елемента, с помощта на която, както пишеше в тибетските текстове, е бил построен Градът на боговете. Можеше да се допусне, че четирите кръгчета са четирите елемента — огън, вода, земя, и вятър, а петият елемент — човекът, е бил пренесен в нашия триизмерен свят от друго измерение с помощта на изкривено под формата на сфера пространство, за да мобилизира единната енергия на петте елемента. Тоест в нашия триизмерен свят е бил

прехвърлен човек от паралелен свят, способен да изиграе ролята на петия елемент.

Но защо вътре в овала беше нарисувано не едно кръгче — символ на петия елемент, а две? Не намерих друго обяснение, освен че чрез второто кръгче символично е изобразен човек от Царството на мъртвите, без чиято намеса петият елемент не би могъл да бъде мобилизиран за нуждите на нашия триизмерен свят.

Стоях под силните пориви на студения вятър и усещах как в мен се надига ропотът на негодуванието, че зная толкова малко и съм принуден да разсъждавам прекалено умозрително. А и неприятният ми навик непрекъснато и винаги да правя аналогии и изводи...

Тогавя все още слабо разбирах, че родените от интуицията или логиката изводи и умозаклучения имат свойството да се натрупват, както и реалните факти, постепенно да се подреждат в стройни линии, да се пресяват през ситото на научния анализ и неочаквано да подтикват човека към дадено важно заключение. Като учен, който не се страхува от оскърбителното презрение на маститите академици, се хвърляш да проверяваш експериментално тези факти и като получиш положителен резултат, изведнъж осъзнаваш, че съществува свят на мислите. Като изследовател нямаш правото да отхвърляш първосигнално нито една мисъл, дори и най-фантастичната. Кипежът на мислите в твоята глава е породен не само от желанието да се изявиш и благодарение на това да заемеш по-високо положение в човешкото общество. Той е свързан с факта, че чрез познатия и същевременно тайнствен свят на мислите сме съединени с други варианти на разумен живот — Шамбала, Царството на мъртвите, паралелните светове, за мисловните способности, на които знае само онзи, чийто ум е невъобразимо мощен. Онзи, който е създал и нас, и тях...

Отново приседнах върху студения камък и си представих, че енергията на петте елемента сигурно се е изстрелвала като прозрачен лъч от очите на петия елемент — човека от паралелния свят. Той е пристигнал, за да ни съдейства в създаването на нещо грандиозно, чиято роля още не разбирах.

Върху монумента над кръгчетата и елипсата ясно личеше някаква огромна примка. Опитах се да разбера дали е изображение или

естествено сливане на пролуките в скалата, но не успях. Махнах с ръка — не ми достигаха нито знания, нито умствени способности.

СТЪЛБАТА КЪМ НЕБЕТО

Обърнах внимание на момчетата върху подобие на стълба, която се спускаше от западната страна на латиноамериканския монумент.

— Интересно, какво ли би могла да означава?

— Това е стълба към небето! — без сянка на съмнение отговори Селиверстов.

— Стълба към какво? — реши да уточни Рафаел Юсупов.

— Към небето.

— А какво има там?

— Ами небе! Какво друго? В много легенди и митове се споменава за подобна стълба — започна да обяснява Селиверстов. — По нея човек може да се изкачи и да види небесния живот.

— Искаш да кажеш — намръщи се Рафаел Юсупов, — че ние сега виждаме истинска стълба към небето? И според теб как може да се изкачи човек? Та тя е почти вертикална! А и до нея има почти половин километър!

— Само хора, които умеят да левитират, тоест са способни да издигат своите тела над повърхността на земята, могат да стигнат до нея. Вие например, Рафаел Гаязович, няма да стигнете, защото левитацията е нещо недостъпно за вас. Твърде приземен човек сте.

— Искаш да кажеш...

— Че никога няма да се откъснете от земната повърхност, защото сте прекалено повърхностен.

— Аз ли съм приземен и повърхностен!?

— Без съмнение — отвърна Селиверстов. — Нали не можете да се издигнете във въздуха?

— Къде да се издигна?

— Не къде, а над какво. Простете, но приземените хора не могат да се издигат във въздуха, камо ли да стигнат до стълбата към небето.

— А ти да не би да можеш?

— Аз ли? Разбира се, че мога! — Селиверстов гордо се изпъчи пред Юсупов.

— Как така?

— Моят дух може да се издигне и да долети до стълбата, докато тленното ми тяло ще остане на земята и ще чака духът да се върне обратно в него. Аз мога да левитирам мислено, а приземените хора не могат, защото под летене разбират само левитация на тялото.

— И колко често левитираш? — подсмихна се Рафаел Юсупов.

— Как? Тялом или духом? — погледна го Селиверстов.

— И в двата варианта.

— Духом левитирам, когато ме посещават възвишени мисли, а тялом не умея.

— Ясно — разсмя се Рафаел. — Голямо тяло като твоето трудно би могло да левитира. По-лесно е да изяде сто пелмени наведнъж!

— Работата не е в пелмените, а в душевната сила. Ако е силен, духът повдига всяко тяло.

— Но не и твоето.

— Ей, вие двамата! Ако все пак успеете да се издигнете и да стигнете до стълбата към небето, къде бихте се озовали, като се изкачите по нея? — лукаво ги попита Равил.

— Без съмнение ще попаднем в паралелен свят — отговори Селиверстов. — Според мен стълбата е мястото, откъдето се влиза в тях. Само умеещите да левитират влизат в паралелните светове.

Прибрах моливите, компаса и бинокъла в сака и заявих, че е време да тръгваме. Поехме в редичка по маршрута. Отзад се чу:

— Не левитираме, а набиваме крак. Вървах и мислех за видяното. Изведнъж разбрах, че изображението на човешкото лице най-вероятно принадлежи на атлант, понеже върху монумента личаха фигурите на представители на четирите основни човешки раси, а както се знае, атлантите са четвъртата раса.

Пътечката ни изведе при малък манастир, разположен на стръмен склон. Огледах се във всички посоки, за да не пропусна нещо интересно, но неочаквано се спънах, паднах като подсечен и си ударих носа. Момчетата на мига ми помогнаха да се изправя, опипаха носа ми, който бързо се подуваше, и започнаха да се шегуват, че сега вече изглеждам сурово и екзотично.

„Интересно, какво ли е лицето на Четящия човек?“, помислих си аз.

БИБЛИОТЕКА СРЕД СКАЛИТЕ

Приблжихме се към малкия манастир, разположен като орлово гнездо високо сред скалите. Като стигнахме до него, установихме, че по-скоро е отшелническа килия.

— Хей, има ли някой? — извикахме в хор.

Насреща ни излезе монах в пъстър пуловер. С помощта на Тату помолих за разрешение да поговоря с него и да посетя манастира.

— Добре. Само че вътре можете да останете само няколко минути. Ще беседваме на друго място — отговори монахът.

— Защо?

— Защото тук е хранилище на древни книги. Спогледахме се в недоумение.

— Древните книги не обичат чуждите хора — обясни отшелникът.

— Как така?

— Ами те долавят човешките мисли.

— Долавят мислите? — пак се спогледахме ние.

— Да — кимна монахът, — усещат ги. Мислите на чуждите хора са опасни за тях, защото могат да променят написаното.

— Да не би тук да са някои от златните плочи на лемурийците? — прошепна Равил.

— Тези книги дебели ли са, или са под формата на плочи? — попитах аз.

— Дебели са, много са дебели — отговори монахът. — Няма други като тях.

— С букви ли са написани? — реши да уточни Равил.

— Да, на санскритски.

— Смятате, че мислите на чуждите хора могат да променят буквите и думите в книгата. Не вярвам, че е възможно.

— Не — спокойно възрази монахът, — думите и буквите ще си останат същите, но бъдещият читател няма да разбира правилно текста.

Спомних си за изследванията на професор Степанов, че всяка снимка съдържа фино енергиен отпечатък от заснетия човек. По тази логика всеки запис би трябвало да съдържа в себе си отпечатък от мислите на човека, който го е съставил.

— Значи ли това, че вътре в хранилището не бива да мислим? — Рафаел Юсупов иронично присви очи.

— Да, не бива да се мисли — невъзмутимо отговори монахът. Влязохме в хранилището, като се стараехме... да не мислим.

То представляваше доста голяма стая. Край две от стените ѝ бяха изправени високи рафтове за книги, а пред третата — олтар със статуи на богове. Във всяко отделение на рафтовете се помещаваха по четири книги с дебелина около 20 сантиметра. Кориците им бяха изработени от красив ажурен жълт, червен или виолетов плат. Равил бързо измъкна апарата и щракна, макар да знаеше, че в храмовете и манастирите е забранено.

— Не, не бива да снимате! — извика монахът.

Равил виновно сведе глава, прикривайки доволната си усмивка. Когато излязохме от хранилището на древните книги, Рафаел Юсупов попита Селиверстов:

— Сергей, май мислеше за нещо?

— Не и за вас, Рафаел Гаязович!

Монахът предложи да отидем до извора в склона на каньона, за да поговорим. Половин километър се лутахме покрай огромни морени, докато стигнахме до него и седнахме.

— Защо трябваше толкова да се отдалечаваме? — учуди се Селиверстов.

— За да не нарушат нашите мисли спокойствието на древните книги — обясни монахът.

ТЕЗИ КНИГИ СЕ ЧЕТАТ ВЕДНЪЖ В ГОДИНАТА

Леденият вятър и студеният камък не предразполагаха към дълга и задушерна беседа, но все пак измъкнах експедиционния дневник и попитах монаха:

— Вие чел ли сте книгите?

— Да, всяка година.

— Как да ви разбирам?

— Чета ги по един ден всяка година.

— Защо толкова рядко? Аз бих ги чел непрекъснато...

— Бих искал... — монахът замълча за миг, — но ми е разрешено да ги чета само един ден в годината.

— Кой е наредил така?

— Предишният пазител каза, че имам право да ги отворям и да ги чета само веднъж в годината. Осведомен съм в кой ден ми е разрешено и свято го спазвам. В този ден моите мисли не влияят върху тях и... не ги развалят.

— Знаете ли санскритски?

— Да, разбира се, макар че го ползвам веднъж годишно.

— Много ли книги сте прочели по този начин?

— Не. Видяхте, че те са дебели, а аз съм още млад. Трябва да преживея дълъг живот, за да ги прочета всичките.

— За какво пише в тези, които вече сте успели да прочетете? — продължих да го разпитвам.

— За свещения Кайлас.

— Какво по-точно?

Монахът затвори очи и се замисли. Със завист изгледах момчетата, които се надигнаха от морените, докато аз бях принуден от деликатност да седя и да охлаждам задните си части. Най-сетне монахът отвори очи и каза:

— В тях е описан принципът, по който е изграден комплексът Кайлас. Описани са и Шамбала, и Царството на мъртвите.

— Разкажете по-подробно, моля ви!

— Ами... — смути се монахът — аз чета само веднъж в годината, затова не зная всичко.

— Все пак какво пише?

— Пише, — монахът сбърчи вежди — че целият комплекс на Кайлас е построен от древните хора по принципа на мандалата, която се нарича Калачакра. Тя е главната мандала на чудодейните сили, наричани Тантра. Посочва се също, че основен съставен елемент на силите Тантра е времето.

— Времето!? Разкажете по-подробно — наострих уши аз.

— Е, — смутено се усмихна монахът — зная само, че Калачакра управлява времето. Не успях да прочета нищо повече.

О, колко важни бяха за мен тези думи! Колко малко знаех тогава! И представа си нямах, че основното тяло в човека е „тялото на

времето“, което е било създадено тук за... новите хора.

Студенината на камъка, върху който седях, ме изкара от вцепенението ми. С хриптящ глас помолих монаха да продължи разказа си.

— В древни времена целият този град...

— Градът на боговете? — не се сдържах аз.

— Ние го наричаме по-иначе. В книгите пише, че в този прекрасен някога град, освен големите архитектурни монументи са били построени около хиляда фигури, части от които можем да видим и днес под формата на каменни стълбове. Най-често те са подредени в групи или в редица и образуват квадрат или кръг. Върху някои дори са се запазили изображения. Били са изключително красиви и са впечатлявали дори боговете.

— А какво се споменава за Шамбала?

— Много е написано, но не успях да го прочета. Още съм млад!

— А за Царството на мъртвите?

— Също много е написано, но и него не успях да прочета. Зная обаче, че недалеч оттук се намира пещера, която предишният пазител смяташе за един от входовете към Царството на мъртвите.

— Можем ли да я посетим? — повдигнах с недоверие вежди.

— Да. Съвсем наблизко е...

ОЩЕ ЕДНА СОМАТИ-ПЕЩЕРА

След няколкостотин метра катерене по едрокаменист насип монахът ни заведе до малка пещера.

— Тук трябва да поседим, да успокоим дишането си и да се замислим за хубавите неща; Най-добре — за вечното. Не бива да се влиза в пещерата с лоши мисли. Това няма да й хареса — каза монахът и приседна върху един камък.

Ние също се настанихме по камъните и замълчахме.

— Сергей, хубави мисли ли произвеждаш? — прекъсна след няколко минути мълчанието Рафаел Юсупов.

— Да, а вие, Рафаел?

— Ами и аз като че ли...

След още няколко минути монахът се изправи и ни въведе в пещерата. За наше учудване тя беше съвсем тясна.

— Съмнявам се, че тук е входът към Царството на мъртвите — изразих недоволството си.

— Но е така! — усмихна се монахът. — Входът е ей там, където фенерчето осветява тясна цепнатина.

Изследователският ми инстинкт ме накара да се вмъкна в цепнатината, макар че трудно промуших тялото си. Тя се оказа зигзагообразно извита и неудобна за придвижване. Камъните наоколо бяха мокри и хлъзгави. Скоро проходът съвсем се стесни. Отпред, почти на нивото на пода, видях отвор. Свих се на две и се приближих към него.

— Шефе, може би не си заслужава да се приближаваш чак толкова? — чух зад гърба си гласа на Равил, който се промушваше след мен с видеокамерата.

— Не ми пречи! — отвърнах изнервено, кой знае защо ядосан от факта, че предполагаемият вход не е огромна красива пещера с психо енергийна преграда, а някаква влажна дупка.

Отворът беше с размерите на човешка глава. Смело мушнах ръката си с фенерчето и наведен докрай, се опитах да видя какво има вътре. Главата ми опря в нещо твърдо, в гърба ми се впи остър камък, който не ми позволяваше да наведе лицето си до отвора.

Изведнъж усетих, че по ръката ми запълзяха тръпки и тя започна да се вцепенява. Едва не изпуснах фенерчето. Издърпах я и усещането за изтръпване постепенно отмина. Тогава с експериментална цел проврях в отвора и другата си ръка, но вече без фенерче — изтръпването настъпи почти веднага.

— Равил, ръката ми изтръпва в отвора — избоботих аз. — Добре, че не мога да провра там главата си, иначе мозъкът ми щеше да изтръпне!

Постепенно ме напускаше усещането за изнервеност, но за сметка на това ме обзе неразбираем страх.

Едва се обърнах в цепнатината и се измъкнах навън. Дневната светлина ми се стори същинско благо.

— А защо ръката ми изтръпна? — попитах монаха.

— Защото вие, драги ми учени човече, не сте мислили само за доброто и вечното. Пещерата не е харесала мислите ви.

— Тантрическите сили ли предизвикват изтръпването?

— Да. Те се управляват от мъртвите и защитават пещерата.

— Те много ли са? — докоснах с ръка земята.

— Много, твърде много. Цяло Царство на мъртвите е — заяви монахът, сякаш това беше разбираемо от само себе си.

— А има ли изкуствена преграда пред пещерата?

— Преди години тук стана срутване, което закри част от входа. Тогава монасите решиха да го затворят, за да не загиват хората, които влизаха в нея. И оставиха само малък отвор — поясни монахът.

— А от какво са загивали хората? Телата им напълно ли са изтръпвали!?

— Да, преставали са да усещат телата си и не са могли да ги контролират.

В сомати-пещерите, които разгледахме по време на експедициите си, тантрическите сили оказваха различно влияние. В първата те предизвикваха страх, негодувание, главоболие. Втората беше енергиен вампир. В третата — пещерата на Харати, ослепяваха хората, а тук, в четвъртата пещера, предизвикваха изтръпване.

Спомних си, че една от сомати-пещерите в Хималаите — онази, която енергийно „източваше“ човека^[1], веднага след входа беше зазидана с камъни и там също бе оставен малък отвор. Тогава, в Хималаите, вече разбирах, че хората в състояние на самоконсервация (сомати) могат да се върнат към живота и да потърсят изход към повърхността. Помня, че недоумявах защо е издигната каменната преграда, но от монасите не получих убедителен отговор, по-точно те неизменно повтаряха, че „за тях камъкът не е преграда“. Сега зададох същия въпрос и на тибетския монах. Той се замисли и най-сетне каза:

— Разказвали са ми, че преди много-много години в този манастир е живял монах, който е умее да беседва с мъртвите...

— С мъртвите от Царството на мъртвите?

— Да.

— И за какво са беседвали?

— За това, че хората, загиващи при влизането в пещерата... с една дума, тези, които стават мъртви... не са истинските мъртви — монахът сбърчи вежди, припомняйки си изглежда разказаната му история. — Истинските мъртви са там — в дълбокото. Истинските мъртви не желаят хората да се превръщат в неистински мъртви само заради страстното си желание да се приобщят към Царството на мъртвите.

— Затова ли истинските мъртви са дали заповед да се построи тази преграда?

— Да, същият монах свикал останалите си събратя и ги помолил да издигнат преграда в пещерата. Ние периодично я обновяваме.

— Този монах не е ли споменавал, че за мъртвите „камъкът не е преграда“?

— Не зная — може и да е споменавал, а може и да не е. Известно ми е само, че мъртвите могат да ни заповядат да разрушим преградата. Дори те самите могат да я премахнат.

— Знаете ли нещо за сомати, тоест за самоконсервацията на телата?

— Чувал съм, но не съм запознат добре.

— Царството на мъртвите не е ли царството на хората в състояние на сомати?

— Не мога да кажа, но съм сигурен, че Царството на мъртвите е живо — уверено пророни монахът. — Освен това знам, че то е по-силно от нас.

— Струва ми се, че то се оглавява от човек, чието тяло е огромно — многозначително изгледах монаха, предполагайки, че навярно и тук съществува древен човек, подобен на легендарния Харати.

— Защо мислите така?

— Така ми се струва.

— Там, в Царството на мъртвите, има цар, но нямам право да назова името му.

— Тялото му голямо ли е?

— Не зная. Замълчахме.

— Тук има и един извор. Казват, че водата идва от подземния свят — неочаквано подхвърли монахът.

— Къде е?

— Съвсем наблизо, зад скалата!

ВОДАТА НА ДЪЛГИЯ ЖИВОТ

Приближихме се до най-обикновен планински извор, каквито се срещат в неизброимо количество из цял Тибет.

— Тази вода се нарича Водата на дългия живот — каза монахът.

— Какво ще стане, ако човек пие от нея? Дълго ли ще живее?

— Е... — смути се монахът.

— Кажете — намеси се в разговора и Рафаел Юсупов, — монасите, които са служили във вашия манастир, по-дълго ли са живели от останалите хора?

— Не, понякога дори и по-кратко.

— Тогава защо я наричате Водата на дългия живот? — учуди се Юсупов.

— Нали ви казах, че изворът взема водите си от онова място в подземиято, където се намира Царството на мъртвите — още повече се смути монахът. — Човек, който пие от тази вода, може да се приобщи към тях. А мъртвите „живеят“ много-много дълго.

— Хиляди и милиони години!?! — възкликнах аз, имайки предвид хората, изпаднали в сомати.

— Не зная колко години „живеят“ мъртвите, но съм сигурен, че е много дълго — отговори монахът. — Аз самият пия Водата на дългия живот и също желая да се приобща към тях.

— И как си представяте процедурата, за да се превърнете в истински мъртъв? — Рафаел Юсупов погледна изпитателно монаха. — По-точно как вие самият ще станете мъртъв?

— Описано е в древните книги. Като му дойде времето, ще го прочета.

В този миг си спомних как търсехме мъртва и жива вода по време на третата хималайска експедиция. Тогава от различни религиозни източници успяхме да узнаем, че йога, който се стреми да изпадне в състояние на сомати, задължително пие вода от специални извори (мъртва вода). А за да излезе от сомати, го поръсват и му дават да пие друга, жива вода. Ние дори бяхме открили такива извори и бяхме взели проби за лабораторни изследвания. После се чудехме, че въздействието на двата вида вода върху клетъчни структури се оказва диаметрално противоположно.

МЪРТВИТЕ ПАЗЯТ ДРЕВНИТЕ ЗНАНИЯ

Взехме проба от водата и се върнахме към манастира. Но тъй като близо до него можехме да „нарушим спокойствието“ на древните книги, помолих монаха да ни отдели още няколко минути за разговор.

— На колко години са книгите?

— На 2000. Написани са на папирус, а не на хартия. Предишният пазител често повтаряше, че преди 2000 години са били преписани от

още по-древни книги.

— Кажете — направих многозначителна пауза, — тези книги не са ли преписани от златни плочи, съхраняващи главните знания на древните?

— От златни плочи? — погледна ме монахът и също направи пауза. — Не знам.

— Виждал ли сте Статуята на четящия човек? — вперих поглед в него.

— На няколко пъти съм се опитвал. Ходих на мястото, откъдето се забелязва, но нито веднъж не съм я зървал. Тя винаги беше закрыта от облаци.

— А знаете ли, че под нея се съхраняват най-важните златни плочи? — с вид на многознайко зададох поредния си въпрос, макар аз самият да не бях сигурен в смисъла му.

Монахът ме погледна внимателно и се усмихна.

— Никой не може да стигне до тях...

— Защо?

— Царството на мъртвите ги пази.

— Как точно ги пази?

Монахът остави въпроса ми без отговор.

Съзнавах, че най-важните знания на древните, в това число и чудодейните заклинания, едва ли някога са били записвани, за да не бъдат разкрити от коварни и жадни за власт хора. Но въпреки това ми се струваше, че източникът на знанията, описани в тези древни книги, са златните плочи на Шамбала.

— Защо манастирът е построен на толкова неудобно място — върху планински склон, сред камъни и скали? — неочаквано прозвуча въпросът на Селиверстов.

— Мястото е избрано нарочно — монахът с обич погледна своя манастир. — Древните книги трябва да се съхраняват близо до входа към Царството на мъртвите, недалеч от Водата на дългия живот и...

— И...?

— Древните книги трябва да се пазят на такова място, откъдето едновременно се виждат двата най-свещени монумента на мандалата Калачакра — Гомпо-Панг и Домът на щастливия камък. Те даряват на книгите дълъг живот.

При тези думи на монаха ми се мярна мисълта, че те може би променят характеристиките на времето, а мандалата Калачакра е мандала на времето. Не можем да изключим, че времето е безкрайно сложна, може би най-сложната енергийна субстанция, способна да избира индивидуални характеристики за протичането на живота на всеки отделен човек, клетка и дори предмет. Та нали съществуват напълно достоверни сведения за човек, преживял триста години, както и ред други факти, които не се подчиняват на обикновената логика. А и кой може да каже, че репликата на монаха: „Те даряват на книгите дълъг живот“ е пълна глупост?

— Покажете ни двата монумента! — помоли Селиверстов.

— Ето ги, извисяват се пред вас. Този — монахът посочи почти неузнаваемия от тази гледна точка латиноамерикански монумент — се нарича Гомпо-Панг. А ей там е другият. Прилича на полирана правоъгълна скала и се нарича Домът на щастливия камък.

Вгледах се още веднъж в добре познатия ми вече Гомпо-Панг и се учудих, че от този ракурс изглеждаше другояче — изображения бяха скрити зад издатината, а формата му бе приела други очертания.

— Ех, че сложна конструкция има! — промърморих.

Равил вече снимаше с видеокамера, но когато насочи обектива към Дома на щастливия камък, неочаквано се отдръпна и прикри с длан очите си.

— Какво ти стана? — изплаших се аз.

— Някаква рязка болка прониза очите ми, щом погледнах към него — каза той. — Май утихва вече. Странна болка, сякаш ме срязва нож.

СЪЗЕРЦАВАЙТЕ С ЛЮБОВ ДОМА НА ЩАСТЛИВИЯ КАМЪК

Прегледах очите на Равил и не открих нищо, освен леко почервявяване на конюнктивата.

— Странен е Домът на щастливия камък — тихо проговори монахът. — Понякога не разрешава да го гледаш. И запомнете! Не бива да се приближавате към него. Там действат особени сили.

— Които превръщат хората в старци — не се стърпях аз, припомняйки си разказите на ламите. Вече бях убеден, че сгъстеното време предизвиква подобен ефект.

— Някои се превръщат в старци, а други — не — незабележимо се усмихна монахът. — Зависи от човека. Едни намират в него велико щастие, други — смъртта си...

В този миг сякаш най-вече усетих значимостта на човешките мисли и дори започнах да се страхувам някоя гадничка мисъл да не посети съзнанието ми. В Града на боговете всичко беше необичайно и изострено — тук човешката мисъл сякаш беше кацнала върху острието на нож и съвсем лесно можеше да се наклони в една или друга посока — към великото щастие или фаталния край.

— Какво означава велико щастие — да попаднеш в чудния свят на Шамбала?

— Не зная, още не съм чел — простодушно отвърна монахът. — Зная само, че върху една от стените на Каменния дом има голям квадратен отвор, прикрит от вътрешната страна с плоча. Както и няколко по-малки. Към тях обаче човек не бива да се приближава. Стори ли го, ще го застигне Божието наказание.

— Портата към Шамбала... — замечтано промълвих аз. — Ако знаехме заклинанието, тя би могла и да се отвори.

— Споменавали са ми за него. Но никой не може да го произнесе, докато Бог не му разреши. Бог дава тази възможност само на изключителни хора, за да влязат в Дома на щастливия камък и да видят с очите си какво е велико и вечно щастие.

След минута мълчание попитах:

— Били ли сте в Долината на смъртта?

— Не, не съм.

— Но навярно сте чувал за двата камъка, нали до тях протича съдът на съвестта на царя на смъртта Яма?

— Поназнайвам нещо, но слабо.

Монахът замълча, после вдигна ръка към Гомпо-Панг и Дома на щастливия камък и каза:

— Всеки поклонник свежда глава пред тях.

И отново замълкна. След минута-две тихо произнесе:

— Има и трети монумент, пред който поклонниците задължително свеждат глава. Намира се на петнайсет километра от тук, в северна посока. Наричаме го пиковете Тшела Намсум.

— Пикове ли?

— Да, планински върхове. Те са два, абсолютно еднакви и плоски, свързани помежду си. И олицетворяват силата.

— Силата ли?

Монахът внезапно извади от джоба си парче хляб и започна да го размачква. Постепенно оформи пирамидка, а после и конус.

— Какво е това? — запита го Равил.

— Свещена форма — отвърна той.

Сбогувахме се. На изпроводяк монахът подхвърли след нас: — Съзерцавайте с любов Дома на щастливия камък.

[1] Между другото този феномен се потвърди чрез изучаването на човешката аура с апарата на Коротков. ↑

ДОМЪТ НА ЩАСТЛИВИЯ КАМЪК. ГЛАВНОТО ОГЛЕДАЛО НА ВРЕМЕТО

Равномерно крачехме към Дома на щастливия камък, където според монаха Анг-тантрическите сили състаряваха хората.

Забавих крачка. В главата ми цареше пълен хаос. Дано загадъчният Харати не ни заведе там, където е предопределено веднага да се състарим и изпепелим. Разбирах, че Изтокът, още повече Тибет и Градът боговете, са пълни със загадки и тайни, неизвестни за западния човек. Че нашият европейски навик да се чувстваме всезнайковци и да се отнасяме високомерно към наглед простото и донякъде наивно пожелание: „Да гледаш с любов“, тук, на това свещено място, едва ли звучи уместно.

Думата грях, наскоро заседнала в съзнанието ми след дългите години на атеистично възпитание в комунистическа страна, се бореше с любознателността и неистовото ми желание да разбере непознатото, без значение дали този подчертано материалистичен експеримент ще завърши с горделиво-фатален край, когато ученият доказва правомерността на дадена хипотеза чрез собствената си смърт. А и подобна смърт като че ли сама по себе си е грях. Тя влиза в разрез с жизнеутвърждаващата и жизнеопазващата човешка интуиция, в чийто глас ние, хората от Европа, не се вслушваме. Бог е създал хората не за да го споменават в разговори, по време на които разказът за неговата „научна смърт“ ще украси поизтърканата тема за вкуса на френските вина.

Все пак човек е подсъзнателно прогресиращо начало, направлявано преди всичко от интуитивните прозрения, спуснати му от Бог, който го е създал и го е накарал да повярва дълбоко в душата си в чудото на сътворението. Не всичко е във властта на човешкия разум. Човекът е рожба на сътворението, затова детската вяра в чудеса, която размива нас, възрастните, е не само реакция на факта, че са ни създали, а и тайно противодействие срещу всевластието на многознаещите беловласи академици. Заради тяхното

„многоуважавано“ мнение изследователите понякога рискуват живота си и биват поразени от никому ненужна смърт, която и бездруго няма да наруши равновесието в света.

ТОВА СЕ КАЗВА МОНУМЕНТ

Все тъй крачейки бавно, свихме зад ъгъла и пред нас се разкри гледката към жълто-червения Дом на щастливия камък.

Сърцето ми заби ускорено. Запазих присъствие на духа и определих височината му — не по-малко от 800 метра, което отговаряше приблизително на височината на три Айфелови кули.

Южната страна беше съвсем гладка. Абсолютно вертикалната стена някъде по средата беше по-полегата на вид, а по-нагоре ставаше права с равномерно закръглен връх. На самия връх в центъра стърчеше някаква кръгла „шишарка“ със странна вдлъбнатинка, която приличаше на пъп. И създаваше впечатлението, че навремето Домът е бил покрит с мазилка, остатъци от която се бяха запазили и до наши дни. Изглеждаше така, сякаш тази част е била направена отделно и поставена отгоре — откъм въздуха. За това свидетелстваше ясно очертаната права линия, която разделяше горната вертикална и долната полегата част.

— Това се казва монумент! — изпъшка Селиверстов.

— В конкретния случай мога да констатирам, че несъмнено Домът не е естествено образувание, а колосален древен монумент — продума Рафаел Юсупов.

— И този монумент се нарича Домът на щастливия камък — добави Равил.

Залових се за скицата, като търсех най-удобната гледна точка. Искаше ми се да зърна страничната северозападна страна — струваше ми се, че там би трябвало да се намира легендарната врата, водеща към Шамбала. Извиках момчетата и тръгнах напред, без да се озъртам наляво и надясно, както правех обикновено. Едва по-късно разбрах, че отдясно се е извисявало с цялото си величие Главното огледало на времето.

Най-сетне видях онова, което очаквах. В долната част на северозападната страна се забелязваше нещо като изсечен квадратен отвор, прикрит отвътре с каменна плоча.

— Легендарната порта към Шамбала! — извиках аз и спрях.

— Най-обикновена ниша, направена със секач — разнесе се гласът на Рафаел Юсупов.

— Не е ниша. Какъв смисъл би имало от нея? Ако се приближим и кажем: „Сезам, отвори се!“, тя ще се отмести назад и ще видим стълбата, която води към Шамбала — уверено произнесе Селиверстов.

Равил започна да снима, аз усилено скицирах. Беше студено. Замръзналите ми пръсти едва се подчиняваха. Времето тиктакаше в ушите ми като часовник.

— Шефе, да тръгваме вече? Струва ми се, че започнах да остарявам — чух прегракналия глас на Селиверстов.

Отново се насочихме на север. Северозападната страна на Дома изглеждаше още по-величествено. Огромното вдлъбнато огледало с добре очертан страничен ръб сякаш се издигаше до облаците. В основата му ясно се очертаваше квадратната ниша, която определихме като портата към Шамбала.

Спрях и се замислих каква би трябвало да е ролята и предназначението на Дома на щастливия камък? Главата ми обаче беше празна. Започвах да се ядосвам, че мозъкът ми кънти на кухо. „За какво ли е изградена тази грамадна, осемстотин метрова вдлъбната повърхност?“ — повтарях си аз и се опитвах да мобилизирам целия си мозъчен потенциал. Разбира се, очаквах интуицията да ми подсказе нещо.

Мозъкът ми обаче мълчеше мрачно, интуицията — също. „Вдлъбнато огледало на времето... Нали подобни повърхности е използвал Николай Козирев, за да съгъства енергията на времето и да фиксира ефекта от ускорения му ход — започнах да разсъждавам малко по-смислено. — Оттук следва, че вдлъбнатата повърхност на северозападната страна съгъства времето, за да тече то по-бързо. Колко умно е конструирано! А легендарната порта към Шамбала е в онзи участък, където вдлъбнатата, тоест съгъстващата времето повърхност, преминава в плоскост, която логично не би трябвало да променя хода на времето.“

Внезапно с цялото си тяло усетих тибетския студ и си представих, че вътре в Дома сигурно е топло и уютно. Стига само да се приближи човек до квадратната врата, да произнесе вълшебното „Сезам, отвори се!“ и ще се озове в прекрасния свят на Шамбала. Там ще го посрещнат многоликите хора, ще го стоплят, нахранят и разпитат

за нашия живот, като най-вече ще наблегнат на въпроса: „Доброто все още ли не е победило злото???“.

В такъв случай обаче защо монасите и ламите често повтаряха, че е смъртно опасно човек да се приближава към портата на Шамбала и че там хората се превръщат в старци? Нали огледалото е по-нагоре от нея и следователно фокусът на вдлъбнатата повърхност, където ефектът от сгъстяването трябва да е най-голям, се намира някъде в небесата.

Ако тогава бях погледнал надясно, щях да видя Главното огледало на времето. Точно в зоната на неговото въздействие се намираше портата към Шамбала. Учудващо, но в този миг гледах съсредоточено северозападната страна на Дома, поразен от величието на конструкцията.

Извадих експедиционния дневник и направих поредната скица. Кой знае защо — и този път не се обърнах надясно.

ИЗВИТИЯТ КАМЕНЕН ЛИСТ

Като приключих със скицата, се обърнах наляво, опитвайки се да надзърна зад Дома на щастливия камък от северната му страна.

Някаква странна каменна издупчина магнетично ме привличаше. Тръгнах на север, без да я изпускам от очи и скоро пред мен се разкри любопитна гледка. Точно зад Дома се издигаше каменна конструкция, висока около 350–400 метра. Наподобяваше извит и поставен на дългия си ръб лист хартия, само дето беше от камък, от тънка извита каменна плоча. Времето беше порботило върху краищата ѝ, но конструкцията общо взето беше запазена.

„Още едно огледало — констатирах аз. — В този случай обаче степента на вдлъбнатост е значително по-голяма. Кой знае, може би колкото по-изкривена е, толкова по-силно се сгъстява времето и толкова по-близо се намира фокусът му. И какво ли ще се случи, ако човек влезе вътре в този извит каменен лист? Може би ламите и монасите наистина бяха прави, че тук съществуват места, където хората се превръщат в старци!“

Докато рисувах, момчетата ме наобиколиха. Равил извади видеокамерата и започна да преглежда заснетия материал.

— Шефе, спри за малко! Я виж!

— Ей сегичка, само да свърша със скицата.

Надзърнах в дисплея и загубих ума и дума — пред мен се мъдреше огромно вдлъбнато огледало, което започваше от Гомпо-Панг и се съединяваше с Дома на щастливия камък.

— Че как не съм го видял!? — изхриптях аз. — Докато сме вървели, през цялото време е било от дясната ми страна. Скицирах Дома от две гледни точки, но така и не погледнах надясно, уж постоянно се оглеждам във всички посоки. Странно! Много странно!

— Шефе! — прекъсна ме Селиверстов. — Монахът каза, че трябва да съзерцаваме Дома с любов? И ти наистина го гледаше с любов и възхита. Наблюдавах те.

— Е, и!?

— Ами грамадното огледало може би също иска да го съзерцават с любов. Цялата ти любов обаче беше насочена към Дома. Ето защо то... — Селиверстов се смути.

— Какво!?

— Не е искало да го гледаш, понеже си бил влюбен в Дома... Може би те е ревнувало... Общо взето, шефе, ти нищо не разбираш от любов!

— М-да... А вие видяхте ли го?

— Не — отговори Селиверстов.

— Аз също — призна си Рафаел Юсупов.

— А аз го забелязах едва когато преглеждах заснетия видео материал! — ококори очи Равил. — А не съм снимал на сляпо. Пък и то не е призрак!

— Интересно... — почесах се по тила. — От тази гледна точка огледалото не се вижда. Вероятно е останало зад завоя! Хайде да се върнем и да го разгледаме по-подробно.

Ентусиазирано закрачихме по пътеката.

— Изработете си предварителна нагласа да гледате към него с любов — напътстваше ни Селиверстов. — Иначе ще се разсърди и ще ни състари. Времето, изглежда, може да се сърди. Особено сгъстеното!

След още няколко крачки, когато свихме зад завоя, пред нас се разкри гледката към невъобразимото по размери каменно огледало.

— Главното огледало на времето... — продумах тихо. Спряхме вкупом. Душите ни бяха разбунени от възторг и страх.

Веднага се хванах за молива.

— Интересно, дали ще ни повлияе? — потръпна Селиверстов. — Нали Козирев доказва, че вдлъбнатите повърхности сгъстяват времето, а тази е толкова грамадна, че степента ѝ на сгъстяване сигурно е грандиозна...

— Ще повлияе — със сарказъм закима Рафаел Юсупов, после присви очи. — Виж, Сергей Анатолиевич, фокусът на огледалото е в небето, а ние сме в безопасна зона.

— А ако сгъстеното време се отрази от облаците и ни повлияе? — намръщи се Селиверстов.

— Не е изключено — хладнокръвно отбеляза Рафаел Юсупов. Главното огледало на времето (така решихме да го наричаме) започваше от монумента Гомпо-Панг, образувайки с него прав ъгъл, и се простираше до Дома на щастливия камък, където също образуваше прав ъгъл. Височината му беше около 500–600 метра, широчината — приблизително 1500 метра, общата площ — почти 1 квадратен километър. Повърхността беше вдлъбната, гладка и изглеждаше абсолютно вертикална.

С фотоапарата и експедиционния дневник в ръце обходих близките възвишения и хълмове, за да заснема и скицирам детайлите.

Откъм Гомпо-Панг огледалото започваше от клюноподобната му издатина. А откъм Дома на щастливия камък се съединяваше на онова ниво, където долната вертикална стена преминаваше в полегатата ѝ част. Точно там се извисяваше друга правоъгълна конструкция, съставена от две вертикални каменни плочи, също образувачи прав ъгъл. „С каква цел са били създадени тези колосални по обем монументи? Как са построени от древните?“, повтарях си наум въпросите и не намирах отговори.

Хаосът в главата ми безплодно кипеше, а отгоре на всичко от време на време нелепо мърдах устните си. Безсилието ме правеше смешен и жалък.

Шумно се почесах по тила, макар да не бях завъдил все още никакви гадинки, и важно заявих:

— Хайде да се приближим към огледалото.

— Няма ли да навлезем в зоната на сгъстеното време?

— Ще внимаваме. Заизкачвахме се по склона.

Постепенно се приближавахме се към него. „Мулдашев, престани да нервничиш! Очевидно ти е нужно хладнокръвие“, успокоявах се аз.

Щом стигнахме до сравнително равна площадка, спряхме. Грамадното огледало висеше над нас. Равил с видеокамерата в ръце беше повдигнал глава и го съзерцаваше. Целият му облик говореше, че се прекланя пред могъществото на древните.

Отново огледах цялата конструкция. Направи ми впечатление, че монументите Гомпо-Панг и Домът на щастливия камък навремето са били покрити с нещо като мазилка, следи от която се бяха запазили и се набиваха на очи. А според едно от предположенията Градът на боговете е бил построен преди около 850 000 години! Мазилката се беше запазила напълно върху северозападната вдлъбнатата страна на Дома, като му придаваше рижаво-червен цвят. Върху югозападната страна бяха покрити само отделни участъци. Докато огледалото беше абсолютно голо. Напълно възможно бе то изобщо да не е било покривано с мазилка. А повърхността на Гомпо-Панг изглеждаше като изкъртена заради отделните запазени участъци.

Силно впечатляваше централната конусовидна издатина върху Гомпо-Панг. През бинокъла ясно се виждаше, че представлява цялостен камък. Някога той е бил „заят с разтвор“, остатъци от който се бяха запазили и досега в основата на конуса. „Интересно, как ли древните са покривали монументите с мазилка? Та нали на подобна височина не може да се издигне скеле. Да не би да са хвърчали?“, все по-безнадеждно затъвах в собствените си предположения.

Клюноподобната издатина на монумента Гомпо-Панг, от която започваше Главното огледало на времето, на пръв поглед не беше покрита с мазилка, но при по-внимателен оглед с бинокъла все пак се открояваха следи от нея. „Какво съм се размислил за тази мазилка — внезапно се сепнах аз. — Какво особено има в това, че древните колосални монументи са били покривани с предпазен слой. По-важно е да отговоря на въпросите: «За какво е този клюнообразен израстък?», «Каква е ролята на централната конусовидна издатина?», «Каква функция изпълнява Гомпо-Панг, както и Главното огледало на времето?», «За какво е създаден Градът на боговете?». Тогава вероятно бих могъл...“

Сведох глава, защото разбирах, че триизмерният ми ум няма как да отговори на поставените въпроси. И внезапно след тази мисъл ме обзе лекотата на отдавна забравеното детско любопитство. Спомних си времето, когато — изтрил сополивия си нос — надзъртах в мотора на татковата кола и макар нищо да не разбирах, усещах дълбоко в душата си, че някога ще порасна и красивите думи карбуратор или капачка на делкото ще придобият смисъл и за мен.

Отново обгърнах с поглед огледалото и неочаквано за самия себе си си затананиках. Допя ми се и то не къде да е, а в Града на боговете, при това пред Главното огледало на времето! Обърнах премръзналото си лице към момчетата, разтворих уста и едва помръдвайки вкочанените си устни, запях.

После, донякъде успокоен, седнах върху студения камък, измъкнах експедиционния дневник и като си сложих памучните ръкавици, се съсредоточих, за да запиша дръзките мисли, които кръжаха в душата ми.

ПОД НАТИСКА НА СГЪСТЕНОТО ВРЕМЕ

Постепенно мислите ми се концентрираха върху факта, установен при експериментите на Николай Козирев за сгъстяване на времето, че това не е просто ефект на ускорения ход на времето. Сгъстяването му изглежда се проявява при особено негово състояние, когато се появяват съвсем други ефекти. Какви?

В трудовете на Козирев времето се разглежда като особен вид енергия, пронизваща всичко във Вселената. От разработките на неговите последователи Влаил Петрович Казначеев и Александър Василичев Трофимов ми беше известно, че сгъстяването на енергията на времето чрез вдлъбнати повърхности е предизвиквало при участниците в опитите еднотипни халюцинации. Хората са виждали летателни апарати от типа НЛО и фрагменти от някакъв непознат свят. Какви са били тези светове, наблюдавани от доброволците при условията на сгъстеното време? Отговорът се налагаше от само себе си — най-вероятно са виждали паралелните светове.

От друга страна, Бонпо-лама неведнъж ми беше казал, че в района на свещения Кайлас има особени места, където човек вижда като в огледало паралелните светове. Той беше отбелязал също, че обикновеният човек не е в състояние да стигне до такова място, защото

тялото му ще бъде изпепелено. Че в наши дни само специални хора влизат в тази зона, без да навредят на здравето си, и там се любуват на живота в прекрасната Шамбала или в паралелните светове.

Вдигнах глава към гигантската конструкция, образувана от Дома на щастливия камък, Главното огледало на времето и монумента Гомпо-Панг, и осъзнах, че тук древните хора са създали не само място за съзерцание, а и за преминаване в паралелните светове. Изглежда Главното огледало толкова силно съгъстява енергията на времето, че то придобива ново качество и по някакъв начин въздейства върху пространството и прехвърля човек в друго измерение. То не просто го изтласква от родното триизмерно пространство, но променя и веществото на неговото тяло, като му предава свойства на вещество, адекватно за паралелния свят.

Супер съгъстеното време не се проявява като обикновеното, което отброява секундите, минутите, часовете и годините. То се държи като творец в състояние на творчески порив и мобилизира свойствата и възможностите на мислещата субстанция, наречена време.

Ненаправно в източните религии пише, че Бог си служи преди всичко с два съзидателни фактора — пространството и времето. Съвременните физици имат основание да смятат, че веществото е изкривено пространство, в което времето е спряло, а енергията — изкривено пространство, в което времето тече. Пространството и времето може би наистина са базата на мирозданието и затова са невероятно сложни както взети отделно, така и в определеното им от Бога единство. Тази сложност, съставена от гениално прости тухлички, е дело на самия Творец.

„Супер съгъстеното време е особено време, специална негова ос, която пронизва и съединява в едно всички времена на всички паралелни светове — прошепнах аз, едва помръдвайки замръзналите си устни. — И Ангарика Говинда пише, че през свещения Кайлас преминава оста, съединяваща паралелните светове. Може би става дума точно за оста на съгъстеното време. Гениалните древни хора са знаели за нея и затова са изградили и проектирали Главното огледало така, че съгъстяването на времето да съответства на единното осево време, благодарение на което човек може да пътешества в паралелните светове. Съгъстеното време сякаш го понася на крилете си.“

Окончателно замръзнал, едва успях да прибера експедиционния дневник, в който си водех бележките. Изправих се и се вгледах настойчиво в огледалото, твърдо убеден, че създателите му са направили възможно влизането на човека в единното осево време и оттам в паралелните измерения. Безпокоеше ме обаче следното противоречие. Защо според ламите пред входа към другите светове тялото можеше бързо да се състари?

Истината изглежда се криеше в нещо съвсем простичко. Сгъстеното време, притежавайки плътността на единното осево време, може би извлича отрицателната енергия. Ако човек е кристалночист, сгъстеното време няма да го съсипе и ще го понесе из световите. Но ако душата на конкретния индивид е преизпълнена със зло, под натиска на сгъстеното време то ще започне да излиза, като със страшната си енергия ще сбръчка живите тъкани и дори ще ги изпепели. Кой знае, може би изкусните шамани и лечители умеят чрез психичната си енергия да сгъстяват времето и така прогонват от човека болестотворното зло начало, излизането на което, както е известно, се съпровожда от страдания.

Например хората, допуснали душите им да бъдат подтикнати от дявола към алкохолизма, щом го преодолеят, остаряват. Прогонваното „бутилково зло“ въздейства върху индивида, като добавя още бръчки на лицето му и то става бледо и безизразно. А човекът е Божие създание! Злото начало, което го обладава, му е чуждо. То служи на своя господар, а не на Бога, който води вечна борба с него. Изглежда тази конструкция, сгъстяваща времето, е създадена само за хора с Чиста душа. Само те могат да я използват, не и ние.

В главата ми изплува разговорът с Бонпо-лама, когато разсъждавах за загадъчния механизъм, чрез който става възможно преминаването на триизмерното човешко тяло в четириизмерно. Тогава не открих поне що-годе приемливо обяснение на този факт. А ламата ми беше отговорил, че човек никога не може да разбере напълно замислите на Съзателя. Като че ли сега вече осъзнавах един от тях — сгъстеното време би пощадило само човек с Чиста душа. Само такъв човек може да проникне в паралелните светове. Отново измъкнах от сака експедиционния дневник и докато го прелиствах, видях множеството пирамидални конструкции, които бях скицирал там. Записах следната мисъл: „Пирамидите са колектори, тоест

«събирачи» на фини енергии. В зоната на Града на боговете се концентрират неизвестни нам енергии, в това число и енергията на времето.“

Потрих замръзналите си пръсти и си представих времето като живо същество — то ми се стори родно, мило и с пухкава козинка. После, без да обръщам внимание на студа, се замислих за това, че в човешкото тяло времето може би тече по различен начин. Всяка клетка и всеки орган имат свое време, определено и изчислено от Създателя. В човека изглежда съществува фантом на времето — невидимо тяло, състоящо се от енергия на времето.

В момента, докато вкочанявах от планинския студ, дори и не подозирах, че по-нататъшният анализ на получените в Града на боговете данни ще затвърди убеждението ми — фантомът на времето реално съществува и може да бъде изучен косвено, а ядрото на фантома на времето е човешкото око. Но на тази тема, скъпи читатели, ще поговорим по-подробно в следващия том на книгата.

— Момчета! — обърнах се към приятелите си, като им посочих Главното огледало на времето. — Ако отидем там, на мига ще остареем, а човекът с Чиста душа просто ще стане невидим, защото ще премине в паралелен свят. Сигурен съм, че оттам излитат и влитат и „летящите чинии“.

Тогава все още не си представях, че Божията гениалност се състои в следното — Той винаги създава всичко с двойна цел. Затова пилотите от паралелните светове използват за преминаването в другите възможни измерения огромното око на ангела. Но за това също ще поговорим в следващия том на книгата, както вече ви обещах.

— Погледнете ме! — извиси глас Селиверстов. Всички се вторачихме в него. — Не съм ли остарял? — с безпокойство попита той.

— Като че ли не — неуверено отговорихме в хор.

После помолих Селиверстов и Юсупов да се спуснат по пътеката, за да настигнат яковете и да помогнат за построяването на лагера. Сергей забърза надолу, без да се оглежда дали Рафаел го следва. А ние с Равил решихме да се насочим още малко на север и да се изкачим по склона, за да разгледаме по-отблизо портата към Шамбала.

Погледнах към Дома на щастливия камък, открих портата към Шамбала и се постарях да съпоставя положението ѝ с Главното огледало на времето. Ясно личеше, че тя е под въздействието на огледалото. И че който се приближи към нея, ще се озове под въздействието на сгъстеното време. Само издържалият това изпитание би могъл да проникне в Шамбала!

Зад гърба ми се разнесе позната мелодия. Извърнах се. Селиверстов се спускаше се по каменистия сипей и си припяваше.

ПОРТАТА КЪМ ШАМБАЛА

Не след дълго с Равил доближихме портата към Шамбала. Постоянно поглеждах към долното ниво на Главното огледало на времето, като се стараех да не попаднем под неговото въздействие. Отлично разбирах, че в нашия преходен свят ние с Равил нямаше как да останем кристалночисти. А как ми се искаше да мина поне по ръба на сгъстеното време! Поне с протегнатата си ръка да го усетя! Но инстинктът за самосъхранение не ми позволяваше и сякаш ми нашепваше, че този, който е роден като триизмерен човек, еволюционно още не е дозрял, за да бъде допуснат в чудодейното единно осево време. И това не беше моя лична вина. Огромното количество лоши мисли, витаещи в нашето триизмерно пространство, неизбежно се просмукват в душите ни и превръщат всеки от нас в заложник на общочовешката злоба.

Усетих, че се уморявам от тежкия преход по камънаците, а и от това постоянно напрежение — да не навляза аз, грешникът, в зоната на сгъстеното време.

— Оттук се вижда отлично, Равил, но ние, земните грешници, нямаме право да се приближаваме повече — изхриптах аз, едва поемайки си дъх.

— Да снимам ли?

— Да, но най-важното е да се мисли — кой знае защо отвърнах аз и се сетих за времето преди експедицията — там, в далечна Русия, когато в душата ми тайно се зараждаше надеждата, че ние, романтичните учени от Уфа, може би наистина ще открием вратата, която води към подземиято Вара.

И тази врата сега беше пред нас! Огромна — минимум 250 на 200 метра, и от мястото, където бяхме застанали с Равил, изглеждаше ромбовидна. Ясно личеше, че в стената на Дома на щастливия камък е изсечена ниша с дълбочина около трийсет метра, чието дъно представляваше сравнително равна каменна плоча. Повърхността ѝ рязко се отличаваше от стената. Ако стената беше покрита с мазилка

(забелязваше се с просто око), то плочата носеше следи, характерни при обработката на цялостен камък. Над вратата гордо се възвисяваше, сякаш достигаше небето, Домът на щастливия камък.

Обърнах внимание на пясъка покрай основата на Дома. Имаше вид на утайка и не беше типичен за тукашните планини (Вечният континент никога не се е озовавал под вода!). Опитах се да разгадая причината за наличието му, но не успях. Все още не знаех, че утре Бог ще ни помогне да разрешим и тази загадка.

Запотеният ми гръб започна да замръзва. По стар планински обичай разкърших снага, за да „отлепя“ мокрото и студено белъо от тялото си. В мислите ми възникна образът на ступа, наричан портата към Шамбала, който неотдавна бяхме видели в подстъпите към свещения Кайлас. И водачът Тату, който ни обясняваше, че символизира огромната каменна порта и се отваря само пред онзи, който знае заклинанието и е допуснат до нея от щастливия камък.

Щастливият камък обаче нямаше да ни пусне! В най-добрия случай интуитивно щеше да ни подсказе: „Не отивай!“, а в най-лошия — да ни изпепели чрез сгъстеното време. Може и да прогони „родното“ зло начало, като така яко ще сдруса всяка наша клетчица, че ще ни обрече на ненавременна старост и мъки поради приближаващия край. Нали сме родени грешници...

ЧИСТА ДУША

Може би сред нас, триизмерните съвременни хора, няма или почти няма хора с Чиста душа. Душа с онази степен на чистота, която позволява на човек да се изкачи на качествено друго ниво, където психичната му енергия се преобразява в активно действащо оръдие в ръцете на разума, необременен от лоши мисли, и дава възможност да се превърнат в реалност онези чудеса, за които сме чували още в детските си години от приказките и легендите. Вероятно личностите с Чиста душа пристигат в нашия преходен свят от прекрасната Шамбала, където и исторически, и еволюционно са се събрали Най-добрите от най-добрите сред основните човешки раси. А избраните за живот в Шамбала преминават в този неизвестен нам свят през допълнително прочистване, като стават членове на общество, където злото не съществува.

След като заживеят в Шамбала, те усещат, че всяка тяхна клетчица се освобождава от налепите на отрицателната енергия. Така бившият земен човек става божествен, понеже от душата и тялото му напълно е излетяла дяволската енергия. Присъствието ѝ до този момент е било предопределено от еволюционното изграждане на човека като самопрогресиращо начало, когато борбата между доброто и злото е била заложена като стимул към безкрайния и определен от Бога прогрес. От този момент нататък човекът вече разбира, че в Шамбала действа друг закон — за Чистата душа, тъй като стимулиращата борба между доброто и злото вече не е необходима. В човешката душа се утвърждава друг критерий — за божественото разбиране на живота.

Когато човек се самоосъзнае като частица от постоянно прогресиращия и усложняващ се свят, в който светлият път за издигането му до самия Творец е предопределен, той не би трябвало и няма право да не прогресира. Та нали самият Създател постоянно върви по пътя на прогреса, като поражда различни светове и усвоява чрез своя и нашия живот все още неусвоеното и диво триизмерно пространство. Той го прави, за да изведе относително примитивните триизмерни хора на ново ниво — нивото на Чистата душа, и да ги приобщи към обществото на светлите и чисти светове.

Стана ми тъжно — разбирах, че на мен, триизмерния човек, ми е оставена мечтата — същата онази прекрасна розова мечта, която гнезди в нашите сърца през безгрижното ни детство. За достигането ѝ ще са необходими хиляди години, през които човекът трябва да закали своята душа, за да не допусне никога повече тя да бъде завладяна от суетата, алчността и прекалената гордост.

МЪРТВИТЕ

Отново огледах портата към Шамбала и внезапно се досетих, че през нея може да се проникне не само в Шамбала, но и в Царството на мъртвите, на самоконсервиралите се хора в състояние на сомати.

Припомних си хималайската ни експедиция през 1998 година, когато изучавахме йогите. Тогава за голямо наше учудване се оказа, че те не са отделна каста, а се появяват на Земята спонтанно. Най-обикновен човек изведнъж дочува в душата си зов, който го пропъжда от родното му място в далечна пещера. Подчинявайки се на него, той

се изолира там, за да се посвети на невидимия си повелител. Йогите го наричат свръхчовек. Той телепатично им диктува определени упражнения, за да достигнат онова ниво на медитативно просветление, което пречиства душите им.

Пречиствайки душата си, йогата прекарва в пещерата дълги години. Само на малцина невидимият повелител заповядва да си съберат скромен багаж, да вземат в ръка тояга и да поемат към свещения Кайлас, където е входът към Царството на мъртвите. Щом стигне до него, повелителят съобщава на йогата две тайни заклинания. Чрез първото, силите на Кайлас го допускат до свещената врата. Чрез второто — самата врата се отваря.

След като произнесе заклинанията и разбере, че повелителят е обезопасил смъртоносните защитни сили на подземията, йогата преминава през отворилата се врата и с трепет в душата влиза в подземния свят. Той се спуска по стълбата все по-надълбоко и навътре, учуден, че там е светло, топло и уютно. Назад остават прекрасните градини и градове на Шамбала, а йогата продължава, докато не стигне до свещеното място, където вижда множество мъртви, седнали в позата на Буда. Той блуждае между мъртвите тела, без да се страхува от тях. Най-сетне открива своя повелител и се разтреперва при вида на огромното му мъртво тяло, в сравнение с което йогата изглежда като новородено бебе.

Без нито едно движение повелителят мислено му посочва мястото, където трябва да отиде. Йогата покорно се подчинява, после сяда в позата на Буда и се отдава на медитация.

Организмът му се сковавя, а дишането става все по-рядко и рядко, най-накрая то спира и тялото му заприличва на студен камък. Пронизва го душевната болка на отчаянието, всичко наоколо е потънало в мрак, но... внезапно бликва светлина. Без да разбира как излита и се рее в нея, йогата наблюдава бъдещето или миналото и вижда около себе си огромен брой многолики хора, чиито лица греят от радост. След като се запознава с тях, той забелязва, че зад него неотстъпно се проточва сребриста нишка, преливаща в цветовете на дъгата. На другия ѝ край е неговото мъртво тяло, което неподвижно седи на мястото, посочено от повелителя.

Едва сега той осъзнава, че е приобщен към Царството на мъртвите. Това го преизпълва с радост, защото мъртвите са подарили

точно на него един дълъг живот. Йогата вижда вратата, през която е влязъл в подземния свят, и оглежда мястото, където се е озовал. Скръб раздира душата му, но повелителят му казва, че светът, от който е дошъл, се нарича свят на изпитанията и че е необходим, за да се подлагат на изпитания и старите, и новите(!) хора. Този свят някога ще стане по-добър. Дотогава обаче главният повелител в Царството на мъртвите може отново да го изпрати в него, но вече като пророк.

Откъснах поглед от вратата, обърнах се към Равил и казах:

— Сигурно отгук влизат и излизат пророците. Кой знае, може би е точно така!? Не сме ние тези, които ще отсъдят.

Равил замълча.

Обърнах се към Главното огледало на времето и отново си представих, че Шамбала е създала тук конструкцията за преминаване в паралелните светове. Може би тайнствените хора от тези светове също се появяват в нашия триизмерен свят и водят разговори с хората от най-доброто общество на Земята — Шамбала. Само че на нас, самотните хора от света на изпитанията, не ни е съдено да разберем.

САМОТНИЯТ СВЯТ

Думата самотен прободете моето самолюбие. В превъзбуденото ми съзнание възникнаха фантастични образи на хора от паралелните светове, които отдавна са победили злото в своя свят, измъкнали са се от капана на изпитанието чрез самота и са придобили способността да влизат в осевото време. Те пътешестват из тези непознати измерения и усещат своята принадлежност към всичко съществуващо, създадено от Твореца, а това е съвсем друг вид щастие — на съпричастност към безкрайния прогрес на Вселената. То е заменило щастието да се побеждава злото. И само някъде в затътените ъгли на съзнанието им понякога все още мъждука забравеното вече щастие — да забогатееш, да отмъстиш и да се възвеличиш.

Погледнах Равил. Този чист и романтичен човек самотно се взираше нанякъде.

Мислите ми отново се върнаха към паралелните светове. Още не знаех, че след няколко години ще осъществим нашата експедиция до Египет, която ще ни предостави достатъчно факти и данни. И че след мъчителен научен анализ най-после ще изградим хипотезата, според която съществуват два начина за влизане в четириизмерните светове.

Единият — сгъстеното време, и вторият — изкривеното пространство на четириъгълните пирамиди. И за тях ще поговорим, скъпи читатели, когато напиша новата книга.

— Шефе, съвсем вкочаняхах — почти проплака Равил. — Студът ме пронизва до кости.

— Аз също, но потърпи още малко.

КОГА ЩЕ СЕ ОТВОРИ ПОРТАТА

Вгледах се в детайлите на портата към Шамбала. Личеше, че вътрешната плоча (ако човек изобщо повярва в тази хипотеза) плътно закрива входа отвътре. Той имаше формата на ромбовидна ниша. Сигурно вътрешен механизъм плавно придвижва плочата навътре, като по този начин освобождава входа.

Колкото и странно да звучи, механизмът реагира на произнесено заклинание, известно само на хората от Шамбала и Царството на мъртвите и което телепатично се предава на човека, допуснат в подземния свят през тази врата. Представих си йогата, измъчен след дългото пътешествие по високите хребети на Тибет и намерил най-сетне заветния вход. Застанал пред него, той произнася: „Сезам, отвори се!“ и внезапно вижда, че вътрешната плоча се раздвижва и със скърцане отстъпва назад, разкривайки пътя към загадъчния и непознат подземен свят.

За какво ли вратата е толкова огромна? Нима през нея влитат и летателните апарати на Шамбала? А и комбинацията между Дома на щастливия камък, портата и Главното огледало на времето сякаш намеква, че летателните апарати не само преминават оттук в паралелните светове (под въздействието на огледалото), а и влитат в подземния свят (през портата), отдадох се на фантазиите си аз, забравил за миг нетърпимия тибетски студ.

Равил, който се беше отдалечил на известно разстояние, прекъсна размислите ми:

— Шефе, ела! Струва ми се, че виждам още две врати.

Стигнах до него и едва чуто промълвих:

— Ама че студ, а! Ще изпукаме. Та къде, казваш, са тези врати?

— Ей там, върху югозападната стена. Само че са малки копия на главната. Също има ромбовидна ниша, залостена отвътре с плоча. Оттук едната се вижда напълно, а другата е скрита зад онзи камък.

Забелязах ги. Наистина изглеждаха така, както ги описа Равил. Те също бяха разположени в зоната на Главното огледало на времето. Изглежда и до тях имаха достъп само хора с Чиста душа. Размерите им бяха приблизително 60 на 50 метра.

Старшият човек — пазителят на пещерата на Харати, твърдеше, че знае за три входа към подземията на Кайлас. Но беше видял само единия — онзи, който се намира върху стената на Дома на щастливия камък и изглежда като ромбовиден отвор, залостен отвътре с каменна плоча. „Едно, две, три“, преброих вратите и реших, че е напълно възможно това да са трите входа към подземията, споменати от него.

После си спомних — по време на разговора ни се изясни, че вторият вход се намира под Статуята на четящия човек и че от 2000 години никой не е влизал оттам. Той предполагаше, че третият вход е разположен на върха на свещения Кайлас.

Отново погледнах трите врати и разбрах, че навярно съществуват и други входове към подземния свят. Припомних си и думите на Астаман Биндачарая — втория пазител на пещерата на Харати, че самият Харати е дошъл от подземията на Кайлас и че пещерата му се проточва от полите на Хималаите по посока на Тибет към свещения Кайлас. А и за хималайските соматипещери, на които попаднахме при експедициите си, се говореше, че са входове към подземния свят. Според твърдението на местния монах и пещерата до хранилището с древните книги също е вход към Царството на мъртвите...

Може би огромният подземен свят, макар и свързан с повърхността на Земята, е стабилно защитен от хората, които живеят на нея, за да не можем ние, неразумните диваци, да нарушаваме спокойствието им.

Защо обаче хората от подземията се защитават така старателно от нас?

Защо защитата е толкова мощна? Нима сме страшни за тях?

Въпросите се редяха един след друг, а отговорите изглеждаха неясни, смътни и далечни.

ПЕТ НИВА НА ЗАЩИТА НА ПОДЗЕМНИЯ СВЯТ

Прехвърлях в главата си сведенията, получени от ламии и монаси, и се опитвах да ги систематизирам. Изводът беше, че съществуват навярно пет нива на защита на подземния свят.

Първото ниво е чрез времето. Ненапразно входовете към подземията в Града на боговете са разположени до огледалата на времето и попадат под въздействието им с всички произтичащи оттук последици.

Второто ниво е чрез заклинанията — само чрез тях достъпът към подземията е възможен. Тайната на тези заклинания е дълбоко скрита, а и мислите на човека, комуто са прошепнати, попадат под невидимия контрол на владетеля на подземията. И най-малкото отклонение се наказва със смърт. Астаман Биндачарая разказваше, че този, който узнае тайната на свещеното заклинание, умира веднага, а онзи, комуто тайната е била поверена, или живее до края на дните си в страх, или също умира.

Третото ниво е бариерата от безтелесни или подобни на ангели същества, най-известните от които на Изток наричат асури. Влиянието им е разнообразно. В едни случаи те предизвикват изтръпване на крайниците или негодувание, което преминава в телесна отпадналост, в други — ослепяване и т.н. Астаман Биндачарая ни разказа тогава, че безтелесните същества дори участват в церемонията при влизането в подземията. А в района на Кайлас, който е по-слабо населен, церемонията се провежда само от ангели и от още по-загадъчните... нови ангели.

Четвъртото ниво е защитата, осъществявана от хората в Царството на мъртвите, сред които изглежда се намира и хипотетичният владетел на подземията. От разказите на ламы и монаси си бях изградил впечатлението, че той има свръхмощен дух, способен да чете мислите на пришълеца, да ги анализира и при нужда взема предпазни мерки, за да го спре. Затова Астаман и старшият човек постоянно повтаряха: „Ако Харати разреши!“

Петото ниво са тантрическите сили, витаещи вътре в подземията и контролирани от свещения Кайлас — центъра на тантрическите сили на Земята. Както разказваше старшият човек, те са приятни за човека, получил достъп, но за неканения пришълец се превръщат в кошмар.

Не знаех дали да вярвам докрай в тези мои хипотези, но скептицизмът ми неусетно затихна, като си спомних, че всъщност вече три пъти съм усещал върху себе си действието на защитните сили в подземията. Разбирах, че подземният свят има нужда от защита, но не ми беше ясно защо е толкова мощна. Нима ние, обикновените хора,

сме толкова страшни? И с какво бихме могли да застрашим посъвършения свят?

Отговорът дойде като че ли от само себе си — с отрицателната, лошата енергия, просмукала се в нашите тела и души. Значи се отнасяха към нас като към „инфекциозен фактор“! Образно казано, да пуснеш в подземиято обикновен човек, е все едно да пуснеш в дома си болен от чума.

Втресе ме. Заболя ме от тази жестока обида, която прободеше сърцето ми. Да, наистина отрицателната или лошата съставка в нашите души е предопределена от факта, че сме принудени да живеем в „света на изпитанията“, в който Бог е заложил принципа да прогресираме сами чрез борбата между доброто и злото. Нашите души също преминават през това изпитание, за да могат след време да заживеят така, както живеят чистите хора от подземията.

Колко е гениален Създателят! Да сътвори „мирно изпитание чрез злото“, за да могат другите светове да живеят спокойно и да виждат наяве какво ни струва това!

Болката ми обаче не отминаваше, а и нямаше как другояче да бъде, след като човекът е възприеман от другите хора като „инфекциозен фактор“, способен да зарази с мръсната си душа тяхното общество. Аз вече схващах положителната ѝ роля и осъзнавах, че колкото повече се измъчва душата ми, толкова по-добре. Някога, след десетки прераждания, тя ще изплува на повърхността на душата ми като неприятен и тежък спомен и ще я предпази от онова, с което отдавна се е борила, опитвайки се поне малко и поне в нещо да помогне на доброто да възтържествува.

— Съхранената дълбоко в душата памет за злото защитава чистия свят! — прошепнах аз с премръзналите си устни. — Чистите и величествени хора също са преминали през подобни изпитания, когато са се формирали душите им, запомнили са го завинаги и не са допуснали то повторно да ги обсеби.

Разбихах, че злото начало се проявява чрез злите мисли, към които ние се отнасяме като към нещо естествено и подразбиращо се от само себе си. На нас дори ни е трудно да си представим, че околните биха могли да имат само добри мисли. Завистливите, алчните или властолюбивите мисли все пак са нещо банално за нашето битие. Без тях, честно казано, сякаш ни е скучно да живеем, защото сме

изпратени в нашия „свят на изпитания“, за да се борим непрекъснато със злото. Напълно възможно е именно нашият свят да е адът за душите на хората от чистите светове. Кой знае, може би и ние сме пристигнали тук отнякъде, за да си спомним какво представлява злото и да не го допуснем повече в следващия си живот.

Сигурно Бог специално е вложил в душите ни злото начало, за да се борим, борим и борим... в името на прогреса. И вероятно затова въпреки материалния прогрес злото продължава да съществува.

Но, скъпи читатели, нали прекрасно разбирате, че животът не свършва след смъртта. Начинът, по който ще живеем при следващото си прераждане, и в какъв свят ще се осъществи това, зависи от ефективността на борбата ни със злото в света на изпитанията, в който имаме „честта“ да пребиваваме. Ако се стремим да го преборим и да спомогнем принципите на доброто да възтържествуват, то аз съм сигурен, че следващият ни живот ще е прекрасен. Допуснем ли обаче душата ни да бъде завладяна от завистта, алчността или подлостта, най-вероятно ще се озовем отново в света на изпитанията. Но вече в качеството си например на индийски просяк, на когото цялото общество ще внушава, че да си беден е добре, защото в следващия си живот ще бъдеш богат.

— Шефе, не издържам повече! Ще се разпадна от треперене.

Спуснахме се по склона, като с мъка движехме замръзналите си крайници. Обърнах се назад и отново погледнах Дома на щастливия камък.

— Равил, не ти ли се струва, че е кух? — измънках едва-едва.

Под лъчите на залязващото слънце той изглеждаше грандиозен на фона на свещения Кайлас. Представих си, че наистина е изграден така, сякаш вътре в него има голяма кухня, разпределена на етажи и осветена с вътрешна светлина. Там се намират летателните апарати на Шамбала, те излитат през вратите и навестяват нашия свят, за да ни изучават нас — грешните. За да не бъдем такива...

Нямаше как да се уверя в правилността на предположенията си. А и студът беше непоносим, напомняйки ми, че живея в жестокия свят на изпитанията. Мълчаливо продължих напред. Равил ме следваше.

— Пред нас се появи още един монумент — равнодушно отбелязах аз. — Трябва да се скицира и заснеме.

— Да, да — пророни Равил.

Размахах ръце, колкото ми стигаха силите, за да предизвикам поне мъничко топлина в тялото си, измъкнах експедиционния дневник и седнах върху отворотелно студен камък. Ръцете не ми се подчиняваха. Направих някаква мижава рисунка и се зарекох утре отново да се върна тук, за да го нарисувам по-внимателно.

МОНУМЕНТЪТ, РАЗПОЛОЖЕН СРЕЩУ ДОМА НА ЩАСТЛИВИЯ КАМЪК

На другия ден направих нова скица. Докато рисувах, забелязах, че вчера бях пропуснал доста от детайлите. Стана ми неприятно, понеже разбрах, че качеството на скиците зависи от конкретното ми състояние в този високопланински свят, където кислородът не достигаше. Забелязах, че монументалната конструкция се състои от пет пирамиди, сякаш съединени в едно от стена, която ми се стори тънка и плоска. Осъзнах също, че нищо не разбирам от евентуалното предназначение на тези монументи.

А вчера ми се стори, че пирамидалната конструкция с №42 е или П-образна рисунка, или още една врата. Тя твърде много напомняше каменен похлупак.

— Равил! Камъкът може ли да се огъва?

— Знам, че може да бъде продупчен — отговори той.

— А виждаш ли рисунката под формата на буквата П върху полегатата стена на монумента?

— Да, виждам я.

— Какво е това според теб?

— Нямам представа.

— Не е ли още една врата към подземието?

— Кой знае? — Равил уморено сведе глава. — Прилича на капак, но едва ли може да бъде повдигнат — камъкът не се огъва. А може би хората от Шамбала са умеели да го правят!? Шефе, ти нали разказваше след първата експедиция, че „камъкът не е преграда за тях.“

Изправих се и прибрах експедиционния дневник в сака. Затътрихме крака към лагера. Смрачаваше се.

По пътя си мислех за Шамбала. Струваше ми се, че в нейния подземен свят няма такъв ужасен студен вятър, а хората могат да се реят из въздуха, вместо с мъка да се придвижват. Не зная откъде ми хрумна, че Шамбала е способна да съществува едновременно в няколко паралелни светове, а децата на нейните хора могат да кажат:

„Тате! Ще се прехвърля за два часа в четириизмерния свят, ще си поиграя там, а после ще се върна обратно. Обещавам да не минавам в други светове. Ще си играя само в четириизмерния свят! Ей тука, наблизо, зад преградата.“

Заедно с Равил крачехме по каменната урва на нашия триизмерен свят.

Селиверстов надзърна от палатката:

— Приличате на призраци! Сгъстеното време ли ви подейства?

— Замръзнали сме като кучета! Налей ни горещ чай!

— Ей сегичка...

ЧАЙ СЪС СУХАРЧЕТА

В палатката горяха две свещи. Смъкнахме горните си дрехи, преоблякохме се в сухи и топли спортни екипи, с наслада обухме вълнени чорапи и намъкнахме върху тях островърхи татарски галоши — те бяха най-удобни за отмора на краката по време на походите. После приседнахме около разгърнатата на пода мушама и вдигнахме чашите с горещия чай.

— Как е чаят? Не е ли изстинал? — поинтересува се Селиверстов.

— Горещ е все още.

— Защо не си сложите захар?

— По-добре без...

— А спирт искате ли? Казват, че сгрява.

— Няма нужда...

— Е, поне хапнете от сухарчетата.

— Нещо не ни се ще.

— Да ви долея ли чай?

— Може.

— Ние с Гаязич и Тату така бяхме премръзнали, че излочихме цял чайник. А Гаязич опика целия район на лагера...

Усетих, че тялото ми се изпълва с дългоочакваната топлина. Сякаш мозъкът ми се беше вледенил и сега постепенно се размразяваше. Обикновеното земно щастие — да бъдеш затоплен и нахранен, накара съживяващите ми се очи да заблестят. Малко по-късно усещането за щастие стана все по-силно и като изпълни

палатката, проби навън, като че ли пожела да се разпростре над цялата околност и да се изравни с щастието на онези, които...

— Обикновено пия със захар — обясняваше нещо Селиверстов.

— А аз не — отсече Юсупов.

Пропусках покрай ушите си репликите им и се замислих за баналното човешко щастие. Спомних си игралните филми с недоволните лица на високопоставени дами, до крайност преситени от живота. Веднага си представих и щастливото лице на затворник, който с удоволствие си пийва нещо топло след работния ден като дървосекач при 40-градусов студ. Мина ми през ума, че степента на щастието се определя от самото изпитание. Колкото по-голямо е то, толкова по-силно е щастието. Няма значение какво е било изпитанието — борба за къшей хляб или за справедливост, за любимата жена или за дадена идея. Щастието винаги е еднакво и се различава само по силата, с която се проявява.

Изглежда Бог е заложил в нас само един вариант на щастие — онова, което изпитваме в резултат на борбата. Другите варианти на благоденствие като спокойствието, предъвкването на вкусна храна са само негово подобие. Точно затова нашият свят е свят на изпитанията. А след поредното изпитание получаваме троха щастие, за да навлезем в следващото изпитание с очакването за поредното щастие след победата. Колко често обаче се случва да усещаме горчивината от поражението, осъзнавайки, че щастието и мъката са две равностойни противоположности.

Някой е вложил в самото ни естество едновременно и доброто, и злото, а те периодично се изявяват, като по този начин внасят обичайното разнообразие в нашия живот. Затова ние, божите създания, озовали се по волята на съдбата в света на изпитанията, където в душите ни се вселява злото начало, толкова почитаме и боготворим онези личности, от които струи душевна чистота. Подобни хора ни привличат и ние никога не ги забравяме, защото те са се осмелили да подхванат една по-трудна борба — вътре в своята душа. А хората от другите светове, които са чисти...

— Шефе, за какво си се замислил? Да ти наля ли чай?

— По-добре недей...

— Е, за какво мислиш?

— За щастието.

— И какво е то според теб?

— Щастие е например, че след преходите в планината сега седим в топлата палатка и пием чай със сухарчета. В нашия свят и ние можем да бъдем щастливи заради нещо.

— Рафаел Гаязович, а какво е вашето определение за щастие?

— Селиверстов явно беше настроен за спор. — Тъй като сте ерген, навярно мечтаете да се ожените?

— Да се ожения? — Юсупов се намръщи. — А ти какво разбираш под щастие? Да се научиш да левитираш?

— Според мен щастие е онова състояние, когато на душата ти е хубаво и леко, независимо че нямаш пари или ти липсва нещо друго. Хората, обременени с пари, имат власт, но не са щастливи. Най-нешастни обаче са завистниците. Сърцата им се свиват, защото съзнават колко са долни в сравнение с околните. Аз, Рафаел Гаязович, не съм алчен и завистлив. Широка душа съм. Мен ме привлича душевната широта. Готов съм да разкъсам ризата си и да я дам на ближния си...

— И кому е притрябвала скъсаната ти риза!? Да беше я дал цяла...

— И цяла ще я дам! И то пропита с моята пот...

— По-добре изпрана...

— И изпрана ще я дам! Дори и нова ще дам!

— Само ризата даваш, така ли? — заяде го Юсупов. — Ризата струва стотинки.

— Затова пък е нещо съкровено и лично, пропито от потта ми...

— Кому е притрябвала твоята пот?

— Добре де... Не разбирате ли, че става дума за принципа! А ако говорим за потта, то тя е на трудов човек. Това имам предвид, не нещо друго...

— Едва ли ще я докараш обаче на миризма...

Помислих си колко ли пот е трябвало да се пролее, за да можем ние, обикновените момчета от Уфа, да стигнем до Града на боговете и да усетим истинското щастие не само от невероятните монументи на древността, но и защото успяхме да преодолеем липсата на вяра, подигравките и рационалните съвети на безброй разумни и приземени хора. Разбрах, че точно това е най-истинското щастие, което Бог е определил като „лъч светлина“ в тъмния свят на изпитанията. Ние сме длъжни да преживеем гордо живота си в него, като се борим преди

всичко със самите себе си, за да можем при следващото си прераждане да попаднем в друг свят — света на Чистите души.

Всички се вмъкнахме в спалните чували. Дълго време не заспивах. Селиверстов и Юсупов хъркаха юнашки. Грандиозното ръмжене, издавано от Юсупов, се съпровождаше от звучните трели на Селиверстов, чието дишане периодично спираше. Тогава ми се струваше, че той умира, за да възкръсне след няколко секунди и да изпълни такъв акорд, от който се разтрисаше не само палатката, но и цял Тибет.

Огледах щастливите лица на момчетата, обърнах се по корем и заспах, включвайки и собствения си глас в нощния хор.

КАМЕННИЯТ ЛАЗЕР

На сутринта ме събуди Селиверстов:

— Шефе, ставай! Монументът, за който разказа монахът... вече се вижда! Прилича на лазер!

МОНУМЕНТЪТ ТШЕЛА НАМСУМ ПИКС

— Това е Тшела Намсум Пикс — обясни Юсупов.

— Къде?

— Ето го пред нас — посочи Селиверстов. — Не виждаш ли, ей там стърчат две огромни плочи с остри краища, а между тях има нещо като седловина, която ги съединява.

— Виждам — окончателно се разсъних аз.

— Красив е, нали!?

По-близката до нас плоча изглеждаше като леко извит полуовален лист с конусовидно образувание на върха, което продължаваше надолу и по средата на плочата преминаваше в конусовидна изпъкналост, а тя от своя страна плавно преливаше във вдлъбнатост. Формата на по-близката плоча беше необичайна и елегантна. Ясно си личеше границата между нея и основата на монумента — изглеждаше така, сякаш плочата не е продължение на каменната основа, а излиза някъде от вътрешността ѝ. Създаваше се впечатлението, че вътре в каменната основа плочата преминава в кълбовидна конструкция, която ѝ дава възможност да се движи като в коленна става.

Задната плоча имаше листовидна форма с назъбени краища. Тя също беше вградена в основата на монумента. Но за разлика от първата изглеждаше така, сякаш е закрепена яко и е неподвижна.

Разстоянието между двете беше към 500 метра. Съединяваше ги седловина с остри краища, която се беше разрушила на две места. Но ако разрушеният участък близо до задната плоча явно имаше естествен характер, то клиновидната вдлъбнатина в седловината, близо до

предната, може би не беше разрушен участък, а конструктивна особеност на монумента.

— Странен монумент, а!? Какво ли е предназначението му?

— Не зная — тихо отговори Равил.

— Това е огромен лазер — уверено заяви Селиверстов. — Шефе, все пак съм бивш летец и отбирам от техника.

— Думата бивш не повишава авторитета ти, приятелю! — иронично подхвърли Юсупов.

— Ами какво да ви кажа, Рафаел Гаязович — настръхна Селиверстов и ядно изгледа Юсупов, — не е моя вината, че Съветската армия се разпадна и бях принуден да добавя „бивш“ към професията си. Но това не намалява знанията ми, а и в авиационното училище съм изучавал лазери.

— Сигурно си имал само тройки!

— Аз ли? Винаги съм имал много добри оценки.

— Но не и отлични!

— Е, да, отлични — не. Но винаги много добри.

— Тогава — усмихна се Юсупов — да се доверим на твоите много добри познания за лазерите. Макар че по-добре щеше да е, ако бяха отлични.

— Шефе! — обърна се към мен отчаяният Селиверстов. — Какво става!? Човек тъкмо да разгърне мисълта си и веднага се намира някой, който да го прекъсне и да отклони разговора към дреболии. Забрани на Рафаел Гаязович да ме прекъсва!

— Забранявам! — засмях се аз. — Хайде, Сергей, продължавай на глас.

— Тъй-тъй — започна да събира мислите си Селиверстов.

— Тъй-тъй... — пак не се въздържа Рафаел Юсупов, Селиверстов го погледна с негодувание и започна:

— Лазерът е нещо много сериозно...

— В очната хирургия също се прилагат лазери, тъй че и ние разбираме туй-онуй. Знаем, че е нещо много сериозно — отново се намеси Юсупов.

— Рафаел! Остави Серьожа да говори! — смъмрих го аз.

— Ако говорим... сериозно — Селиверстов хвърли поглед към Юсупов, — можем да кажем, че лазерът се състои от две огледала, пространството между които се нарича резонатор, и се зарежда с

енергия, която придобива характер на кохерентно излъчване, т.е. излъчване с точно установена фаза на колебание. В резонатора едното огледало винаги е напълно неподвижно и притежава свойството да отразява стопроцентово. Второто е подвижно, за да се настройва спрямо честотата на вълната. То се изработва от полупрозрачен материал, способен не само да отразява излъчването, но и при достигането на определена мощност да го пропуска под формата на лъч. Всички лазери — медицински, военни или технически, са изградени на този принцип.

— За какво ни разказваш всичко това? — пак го жегна Рафаел Юсупов.

— За да ви обясня — Селиверстов невъзмутимо и многозначително повдигна показалеца си, — че при този монумент са спазени всички принципи за конструиране на лазер. Това е огромен дневен лазер. Ето какво искам да ви кажа, Рафаел Гаязович!

— Така ли!?

— Не „така ли“, а точно така!

Лично аз нищо не разбирах от лазери. Въпреки това разсъжденията на Селиверстов не ми се сториха лишени от основания. Наистина върху монумента Тшела Намсум Пикс добре се виждаха две огледала (или плочи), пространството между които можеше да се приеме за резонатор. А и задното беше прикрепено много яко, както трябва да бъде в лазера, за разлика от предното, което беше конструирано така, че да е подвижно, за да се настройва спрямо кохерентното излъчване. Пак се вгледах внимателно в предното огледало, защото ме беше впечатлила неговата форма. И отново ми се стори, че то продължава навътре в каменната основа, подобно на обла става, която осигурява подвижността му. Ясно личеше, че двете са направени от различни камъни — задното беше от черен гранит, а предното — от не толкова плътна тъмнокафява скала.

— Сергей, не ти ли се струва, че предното и задното огледало са от различни скални видове?

— Несъмнено! Задното трябва да осигурява сто процентно отразяване на кохерентното излъчване. Предното пък следва да е от такъв материал, който да става проникваем или поне полу проникваем за кохерентното излъчване при достигане до определена степен на енергийно натоварване на резонатора.

— Тоест лазерният лъч трябва да излиза направо от камъка, от който е направено предното, така ли?

— Точно така.

— А връзката между огледалата? Нея как я обясняваш?

— Това е средата, където се осъществява кохерентното излъчване.

— Не те разбирам.

— Различните видове излъчвания се разпространяват по различен начин в различни среди. Например коефициентът на пречупване във въздушна или вакуумна среда е един, а в скална — съвсем друг. Затова дължината на вълната вътре в среда, съставена от камъни, ще е доста по-малка, отколкото дължината на вълната във въздуха — обясни Селиверстов.

— Можем ли да направим извода, че подбирайки вида на средата — например различни видове скали, ще изградим такава връзка между огледалата, че дължината на вълната ще пасне на разстоянието между тях и по този начин ще получим съвършено кохерентно излъчване?

— Точно така се постъпва при конструирането на лазерите — едновременно се изчисляват разстоянието между огледалата и коефициентът на пречупване на средата.

— А какво би представлявала в такъв случай клиновидната вдлъбнатина в седловината? — посочих към монумента аз.

— Може би това е мястото, където резонаторът се зарежда с енергия. Само че можеш ли да си представиш, шефе, да заредиш лазер с такива размери, това е...

— Какво?

— Нито един вид съвременна енергия не може да зареди резонатор с подобни размери, за да се получи кохерентно излъчване. А древните изглежда са успявали.

Още веднъж се опитах да определя на око разстоянието между огледалата на монумента — беше най-малко 500 метра. Спомних си, че някъде бях наблюдавал резонатор на обикновен лазер в действие. Синкавата струя на кохерентното излъчване пращеше и преливаше и сякаш застиваше в пространството между огледалата, раздалечени едно от друго на 1 см. А тук — цели 500 метра.

Селиверстов сякаш улови мислите ми и подхвърли:

— Дължината на резонаторите на онези лазери, които работят в спектъра на светлинното излъчване, е 1 см. Максималната дължина на резонатора, ако не греша, достига около 2 метра. А тук са цели 500!

— Може би този монумент не е древен лазер, а нещо друго? — усъмних се аз. Селиверстов се замисли за миг, после уверено продължи:

— Да приемем, че монументите в Града на боговете са измислени от някого и изработени по някакъв начин — Селиверстов погледна към Юсупов. — След като никой не се съмнява, че с помощта и на най-съвременната техника не бихме могли да изградим нито Дома на щастливия камък, нито самия Кайлас, отгук следва, че древните са използвали апарати, чийто принцип на действие може и да разбираме, но които евентуално ще измислим едва в далечното бъдеще. Тогава човечеството ще използва подобни апарати, защото ще е усвоило нови видове енергии, които ще са в състояние да заредят резонатора на такъв грамаден лазер.

— Енергията на петте елемента — едва-едва промълвих аз.

— Известно е също така — разпалено продължаваше Селиверстов, — че колкото е по-дълъг резонаторът на лазера, толкова по-тънък и мощен е лъчът, излизащ от полупрозрачното предно огледало. При дължина на резонатора 500 метра лъчът би трябвало да е съвсем тънък и да притежава такава сила, на която да не издържи дори и планина. Накратко, с помощта на лъча, изпускан от такъв грамаден лазер, планината лесно може да бъде прерязана.

— Сигурно така древните са моделирали планините... — намеси се в разговора и Равил.

— Не ме прекъсвай! — скастри го Селиверстов. — Не мога нищо да докажа. Не твърдя със сигурност, но ми се струва, че този лазер е работил в инфразвуковия диапазон...

— Какво говориш? — учудих се аз.

— Напълно е възможно. Този диапазон на колебания моряците наричат гласа на морето и безумно се страхуват от него, тъй като често предизвиква депресия, припадък и дори спиране на сърцето.

Промъкнах се в палатката, намерих компаса и като излязох отново навън, определих посоката на предполагаемия лъч.

— Ама че работа! Лъчът от лазера е насочен точно към портата на Шамбала и към Малкия Кайлас, тоест към камъка на Шантамани.

— Излиза, че инфразвуковото лазерно облъчване защитава и входа към Шамбала, и легендарния камък на Шантамани! — опули се Равил. — Шесто ниво на защита! Никой не може да се приближи там. Най-важните елементи от Града на боговете са защитени и чрез смъртоносен инфразвук.

— Не твърдя, че каменният лазер е работил и... работи в инфразвуковия диапазон. Само предполагам — смути се Селиверстов.

— Но логиката подсказва, че предположението е вярно, тъй като по пътя на лъча се намират най-охраняемите части от Града на боговете — разпалено заяви Равил.

ЛАЗЕРНА ОБРАБОТКА НА ПЛАНИНИТЕ

Аз също бях превъзбуден. Мислите бушуваха в главата ми, а радостното усещане, предизвикано от сполучливата догадка, приятно гъделичкаше въображението ми. Все пак си наложих и нагласих мисловния си апарат на режим разсъждения.

Лазерната обработка на планините очевидно е била прилагана в периода, когато се е изграждал Градът на боговете. Тогава монументите са били оформяни от естествените планини. Най-вероятно свръхмощният лазер е изпълнявал грубата работа — например срязване на планински връх, отделяне на монумент от планински хребет и т.н. Например за Дома на щастливия камък, който имаше формата на вертикално поставена 800-метрова книга, е трябвало да се отстранят доста скали, за да се отдели той от естествения хребет. Вероятно за целта е бил използван лазер. В противен случай излишните скали и отломъците биха запълнили цялото пространство между монументите.

Имахме достатъчно основания да си зададем въпроса колко каменни лазера са действали, докато е траело строителството? Отскачайки малко напред, ще ви доверя, че не срещнахме повече нито една конструкция, която да прилича на каменния лазер. Затова направихме извода, че е работил само той. Но как тогава лъчът му би могъл да стигне до онези монументи, които са закрити от планините? Напълно вероятно е на върха на най-високия от тях — свещената планина Кайлас — да е било монтирано огледало. Към него се е насочвал лъчът на свръхмощния лазер, а завъртането на огледалото и накланянето му под различни ъгли е позволявало да се обработват

планините, обкръжаващи Кайлас, и да се „стопяват“ ненужните отломъци.

От мястото, където бе разположен гигантският лазер, върхът на Кайлас се виждаше отлично. Ако някога там е имало отразяващо огледало, то лазерният лъч би могъл да стигне до него, без каквито и да е пречки. За целта е било необходимо да се накланя предното огледало на каменния лазер назад, за да може излизащият от него лъч да се отклони нагоре — към върха на Кайлас.

И тъй, очертаваше се хипотезата, че с помощта на един свръхмощен лазер и отразяващото огледало на върха на Кайлас са се обработвали планините в целия район на комплекса от монументи в Града на боговете. Напълно възможно е за оформянето на монументите от противоположната страна на Кайлас да са били употребявани допълнителни отразяващи огледала, поставяни зад изгражданите монументи.

Разсъждавайки за строителната технология, неизбежно си спомних за „машината на древните“, която бяхме видели в храма Сваямбанат в Катманду. За нея се говореше, че е била изнесена от загадъчната пещера на Харати. Според храмовия служител Кирам тя е била предназначена да „прави планини“. Нещо повече, консултацията с академик А. В. Акимов потвърди хипотетичната възможност подобна „машина“ да се задейства чрез менталната, т.е. психичната енергия, а това съвпаднало с описанията в тибетските текстове, че „машината“ се е подчинявала на човешката мисъл и е хвърчала, въртяла се е с бясна скорост и е обработвала планините.

От изложеното дотук напълно логично беше да се предположи, че за създаването на монументите в Града на боговете е бил използван не само свръхмощният лазер, но и специалните „машини на древните“. С лазера се е извършвала грубата работа — изсичани са били каменни блокове от планинските хребети, отломъците са били стопявани, а с помощта на „машината“ монументите са дооформяни. Не е изключено те да са били прилагани и при изграждането на празните пространства вътре в монументите, чието наличие допускахме. Това важи особено за Дома на щастливия камък.

Отново ще ви доверя, скъпи читатели, изпреварвайки събитията, че Валентина Яковлева откри в една от интерпретациите на тибетската „Книга на Мъртвите“^[1], че свещената Ваджра (умалено копие на

видяната от нас „машина на времето“) е оръжие с непреодолима сила и мощ. От санскритски названието ѝ се превежда като „мълния и елмаз“.

Покриването на монументите с мазилката също не се е извършвало ръчно — за тази цел са съществували специални технологии и съоръжения. Спомних си думите на Астаман Биндачарая, че в пещерата на Харати са скрити различни машини от древността. Представих си наследството от техническите постижения на древните, съхраняващо се в подземията на Кайлас. Какво ли щеше да стане, ако имахме достъп до тях!

СВРЪХМОЩНА ЗАЩИТА

Вероятно гигантският каменен лазер е бил използван не само при строителството на Града на боговете. Напълно е възможно да работи и сега и да защитава двете основни съкровища — портата към Шамбала и Малкия Кайлас (камъка Шантамани).

Отново прехвърлих в главата си средствата за тяхната защита — и без инфразвуковото излъчване те бяха достатъчно мощни. Портата към Шамбала беше охранявана от енергията на състеното време и можеше да бъде отворена само със специалното заклинание, което предполага да се влезе в телепатичен контакт с Царството на мъртвите. Пирамидата на Малкия Кайлас, вътре в която според нас е легендарният камък Шантамани, е разположена върху три съединени каменни стълба с височина 600–800 метра и е абсолютно недостъпна. До нея се намират и двете скални образувания — куличката и коминът, подобни на наблюдателни уреди, чиято цел е да следят какво става около Малкия Кайлас.

Хипотезата за допълнителната инфразвукова защита е напълно обоснована, тъй като каменният лазер е насочен точно към портата на Шамбала и Малкия Кайлас.

Отново огледах блестящата заснежена пирамида на Малкия Кайлас и си спомних как ми бе хрумнало, че вероятно камъкът Шантамани е специален уред, с помощта на който Шамбала контролира нашите мисли и въздейства върху тях. Ето защо разделената на няколко нива свръхмощна защита е необходима. В ръцете на полудивия (в сравнение с Шамбала) съвременен човек камъкът Шантамани би се превърнал в невероятно по своята мощ

оръжие, чрез което някой би могъл да контролира мислите и поведението на хората и да ги принуждава да му се подчиняват.

Не ме напускаше и мисълта, че може би свръхмощната защита е издигната не само срещу нас, неразумните, а и срещу други, по-разумни форми на живот, за чието съществуване започваме да се досещаме. Само Шамбала знае какъв е светът на ангелите и какви сили бушуват там, зад невидимата стена на паралелния свят.

— Шефе, говедарите вече събраха яковете. Време е да товарим, а ние още палатките не сме сгънали! — наруши тишината плътният баритон на Селиверстов.

— Идвам, идвам...

СЪЗИДАТЕЛНАТА ЕНЕРГИЯ НА ДРЕВНИТЕ

На практика не се съмнявах, че за енергийното зареждане на гигантския лазерен резонатор е била използвала менталната, т.е. психичната енергия на древните хора. Вече знаех, че тази енергия, чиято сила все още не осъзнаваме напълно, се мобилизира посредством заклинания — чрез онези монотонно произнасяни звуци и думи, които само йогите познават. Най-важните от тях се съхраняват в самата Шамбала. А технологията на древните може да бъде наречена технология на заклинанието. Нейните плодове видяхме със собствените си очи тук — в Града на боговете.

От наша гледна точка животът на древните изглежда е бил изключително странен. Достатъчно е било да произнесат дадена вълшебна дума и някъде от пространството се е появявала мощна сила, която са могли да командват. Единственото условие е било да не я използват под въздействието на завистта или за отмъщение, без свещения контрол на съвестта.

Представих си, че на същото място, където се намирах, някога е стоял древен човек, висок повече от 10 метра, и също е гледал към каменния лазер. Погледът му е бил насочен към конусовидния връх на предното огледало на каменния лазер, за да вкара чрез него своята психична енергия в резонатора. Той е концентрирал вниманието си върху собствените си чувства, като ги е превръщал в нещо леко, светло и летящо и най-важното — преизпълвал ги е с любов към Бога. Постепенно е започвал да усеща, че целият свят прелива от чувства и най-сетне забелязвал онова, което подсъзнателно очаквал — че там

съществуват и процъфтяват чувствата на водата, земята, огъня и вятъра. Те обаче са били твърде различни от човешките, макар и също толкова силни и животрептящи.

Древният човек още повече концентрирал вниманието си, осъзнавайки, че чуждите за него чувства на водата, земята, огънят и вятъра са същевременно и родни, че ги обединява любовта към Бога, който е създал света, в чиято основа лежат тези пет елемента.

Той лесно се концентрирал върху любовта си към Бога, защото тя не само изпълвала цялото му същество, но и била залегнала като основен принцип в обществото, в което живеел. Любовта към Бога се е възприемала и като духовен, и като енергиен закон на Вселената. Той не е могъл да си представи, че в далечното бъдеще хората ще добиват енергия от нефта и газта. В онези времена основната енергия се е намирала в човешката душа и е трябвало да бъде само мобилизирана чрез любовта към Бога.

След това той очаквал реакцията на другите четири елемента. И най-сетне усещал, че странното любовно чувство на водата се е съединило с неговото любовно чувство, че силата на водата го е подкрепила — по-точно... подкрепила е любовта му към Бога. Древният човек едва издържал на тази мощ, когато към неговите и без това силни чувства се присъединили също толкова силните чувства на водата. Но той упорито стоял на мястото си, понеже желаел да достигне силата на петте елемента. Другите елементи обаче сякаш го проверявали, като го наблюдавали как ще понесе сливането с водата. Древният човек стоял и все повече се концентрирал върху любовта си към Бога с надеждата, че земята, огънят и вятърът ще отговорят на неговия емоционален порив.

Енергията на земята, сливайки се с неговата и с тази на водата, предизвикала дори облекчение. Тя сякаш напомнила на човека за неговото единство със земята и тялото му започнало леко да трепери от излишъка на чувствена енергия. Сливането с енергията на огъня приличало на светлинна мълния — толкова ярка, че древният човек за миг забравил за каменния лазер. Последни се слели с него чувствата на вятъра, които породили страстното му желание да лети. При това така, че паралелните светове да прелитат покрай него като красиви пейзажи.

Древният човек усетил разтърсващо единство с цялата Вселена, уловил с погледа си формата на конусовидното образуване върху

каменния лазер и произнесъл онова заклинание, което не бива да се употребява, преди да се слееш с чувствата на водата, земята, огъня и вятъра. В този миг очите му излъчили мощен енергиен поток, преливащ в цветовете на дъгата, който достигнал до конусовидното образуване върху предното огледало на каменния лазер, след което се прехвърлил в резонатора на лазера. Скоро излъчваната от него енергия заредила резонатора и като блестящ лъч увиснала в пролуката между огледалата на лазера.

Сега вече древният човек знаел, че е подsigурил енергийното снабдяване на каменния лазер и неговите приятели — също строители в Града на боговете, ще могат да завъртят предното огледало на лазера така, че неговата енергия да попадне точно върху отразяващото огледало, монтирано на върха на Кайлас. Така конструкторите на монументите щели да обработват планините с неговата енергия. Той, древният човек, бил горд, че е осъществил сливането на енергията на петте елемента.

А тя продължавала да го пронизва, без обаче да предизвиква вътрешно напрежение. Съпровождали я многоцветни видения — видения, появили се от различни паралелни светове. Древният човек разбирал, че точно така трябва да бъде, понеже енергията на петте елемента е общата енергия на паралелните светове. С цялата си душа усещал, че той е Божи син, защото го пронизвала божествената енергия — онази, която съществувала, преди да бъдат създадени световите и която се отличавала с девствена чистота.

Сведох глава и видях мръсните остри връхчета на татарските си галоши. После навлякох експедиционния си екип, измих си зъбите и лицето и започнах да пълня раницата. Не ми даваше мира въпросът за сметка на каква енергия каменният лазер е работил в постоянен инфразвуков режим?

Оставих раницата настрана и повдигнах глава към огромната пирамида на Кайлас. Огледах я цялата и забелязах няколко монумента, които наподобяваха пирамиди. Ако пирамидите концентрираха космическите енергии, то тук, в Града на боговете, изглежда всичко е пресметнато така, че с тяхна помощ да се събира онзи диапазон от енергии, необходим за постоянното зареждане на резонатора на каменния лазер и за перманентното му действие в инфразвуковия

режим. Навярно съществуваха и предавателни устройства, фокусиращи енергията в резонатора на каменния лазер.

Все още не знаех, че съвсем скоро ще открием десетки конструкции, подобни на каменни антени или огледала, които очевидно препредаваха енергията на пирамидите към каменния лазер.

Тъкмо бях напълнил раницата си и в душата ми внезапно възникнаха съмнения, свързани с факта, че знанията ни за лазерите далеч не са професионални. Но ще отскоча малко напред, скъпи читатели, за да ви кажа, че когато приключихме експедицията, проведох подробни консултации с изтъкнатите физици А. В. Акимов, Г. Г. Тертишни и С. Н. Кружков. Спорихме дълго и се родиха куп идеи. Но, общо взето, всички се съгласиха, че конструкцията прилича на грамаден лазер, който би могъл да работи (хипотетично!) с ментална енергия. А талантливият инженер Сергей Николаевич Кружков остана поразен най-вече от предното огледало на каменния лазер и изрази възторга си от него.

Отново ме навести мисълта, че каменният лазер е действал чрез божествената енергия на петте елемента, която се е подчинявала на древните само при абсолютна чистота на душата.

Без да разбирам защо, приближих се до ручея, съблякох се до кръста и се измих с ледената вода. После се облякох и отново зарях поглед към свещения Кайлас.

[1] F. Fremantle, *Luminous Emptiness*, Boston & London, 2001, p. 79 ↑

КОСМИЧЕСКОТО ОГЛЕДАЛО НА КАЙЛАС

И от другата страна Кайлас изглеждаше величествен. Знаех, че свещената планина е центърът на тантрическите сили на планетата и следователно се намираме в тяхна власт. Спомних си и думите на старшия човек, че силите в пещерата на Харати са му приятни и няма желание да излиза оттам. Спомних си и размислите преди началото на експедицията по темата „Планината мисли!“. А те свидетелстваха, че към нея трябва да се приближаваме с чиста душа. Обърнах се към момчетата и ги попитах:

— Кажете ми честно! Приятно ли ви е тук, близо до свещения Кайлас?

Всички замлъкнаха — изглежда анализираха душевното си състояние. Пръв се обади най-простодушният — Селиверстов:

— Аз, шефе, се чувствам отлично и ми е весело. И последната риза бих си свалил и... — той изгледа Юсупов. — А бе, хубаво ми е на душата! Само едно ме гложди. Когато се приближавахте през нощта с Равил към лагера, защо не сте видели фенерчето. Защото аз си знам, че ви светех, а не съм седял в палатката...

— Остави тази работа!

— Не е случайно, че поклонниците се стремят насам. На човек му става хубаво на душата — добави Равил.

Волю-неволю в мен се създаде впечатлението, че „планината ни е пуснала при себе си“ и че ние, подобно на старшия човек, усещаме тантрическите сили като нещо приятно. В главата ми изплува и твърдението му, че Кайлас е жив, а тантрическите сили са неговата мисловна енергия. Тя вижда и анализира душата на всяко живо същество, застанало пред свещената планина. Добре, че върнах от Непал в Москва кинооператора Квитковски, а не го взех с нас. Щяхме да се срамуваме пред планината заради прагматичната му душа.

Изпреварвайки яковете, продължихме напред. Не свалих очи от западната страна на Кайлас и търсех удобна позиция за скициране.

Селиверстов от време на време се извърщаше към натоварените якове и си припяваше.

Западната страна на Кайлас блестеше под лъчите на слънцето. Всички щракаха с фотоапаратите и снимаха с видеокамерата, аз обикалях близките възвишения и правех скици. Беше сравнително топло, вятърът беше утихнал.

„Я виж ти, на пръв поглед изглежда така, сякаш западната страна на Кайлас е вдлъбнато огледало. А всъщност геометрията му е доста сложна“ — прошепнах си аз, свел глава над окончателната рисунка. Горната част представляваше гигантска стъпаловидна вдлъбната повърхност. Ъгълът на наклона спрямо хоризонталната ос беше около 45 градуса. Снежните преспи блестяха отгоре и откъм южната страна, но тук много добре се очертаваха стъпалата. Грамадната стъпаловидна чаша беше с размери минимум 700 на 700 метра.

Към мен се приближи Равил и посочи „чашата“, която рисувах:
— Прилича на космическо огледало...

Понечих да го попитам за предназначението ѝ, но в последния момент си замълчах — нито той, нито аз бяхме в състояние да дадем дори хипотетично правилен отговор.

Долната част на чашата завършваше с красиво оформена вдлъбнатина, която плавно преминаваше във вдлъбната урва с ориентировъчна дължина 600 метра. А от южната страна на урвата, на малко по-ниско ниво се виждаше Малкият Кайлас като правилна остро-върха пирамида, поставена върху три каменни стълба, чиято височина беше около 600–800 метра.

„Виж ти! Камъкът Шантамани, т.е. Малкият Кайлас е разположен съвсем близо до космическото огледало“, отбелязах си наум и продължих проучванията си.

Още по-надолу се виждаше стъпаловидна повърхност, която също беше вдлъбната, но нямаше същата правилна форма като космическото огледало. В центъра ѝ се забелязваше заоблено възвишение, а на три места — огледални конструкции, които сякаш бяха монтирани там. Отначало гледката ми се стори хаотична, но след като огледах урвата от различни точки, постепенно осъзнах, че по-скоро тук е изградена цялостна конструкция, чийто замисъл си оставаше напълно неразбираем за мен. „Вероятно е създадена, за да пренасочва фините енергии“, реших аз и продължих по-нататък.

Спомних си, че през 1998 година в гр. Ришикеш — Индия, в един от храмовете държах в ръце една книга, озаглавена „Енергията на съзнанието“. Тогава я прелиствах, като с всяка следваща страница се учудвах все повече. Там пишеше, че някога някой е разделил енергията на човешкото съзнание на повече от 200 вида, всяка от които имаше свое название и беше описана толкова подробно, с толкова схеми и рисунки, та човек трудно можеше да си представи, че целият този колосален труд е плод на буйна фантазия. Свещеникът в храма ми обясни, че книгата е преведена на английски от санскрит и е била написана в дълбоката древност от учени на велика цивилизация, живяла на Земята преди нас. Очевидно древните са владеели тайните на фините енергии и са били наясно, че чрез конструирането на различни форми те могат да бъдат насочвани така, че да влияят върху съзнанието.

Още по-надолу по западния склон на Кайлас от различни гледни точки се забелязваше и друга дъговидно вдлъбната урва с толкова съвършени форми, че не оставаше и капка съмнение по отношение на изкуствения ѝ произход. Докато я гледах през бинокъла, все ми се струваше, че в горната ѝ част се открояват един-два реда каменни фигури — или еднакви скални образувания, или древни статуи, изменени вече от климатичните фактори.

— Каква ли роля изпълнява дъговидната конструкция? — въздъгнах аз и кисело се усмигнах, защото не се сещах за отговора. Равил, който стоеше до мен, се засмя. — Какво, Равил? — обърнах се към него.

— Ето какво си мисля — огледалото улавя космическата енергия и я разпределя между пирамидите в Града на боговете, които по този начин я усвояват. Така ли е?

— Кой знае...

— Защо да не приемем, че космическото огледало на Кайлас е локатор, чрез който разположената под планината Шамбала общува с други светове? — вдъхновено продължи Равил. — Техническото ѝ ниво позволява подобно нещо! Може би благодарение на огледалото са отлитали в космоса?

— Кой знае... — отново въздъгнах аз.

И двамата замлъкнахме. Освен с фантазията си не разполагахме с друго средство, за да разберем поне отчасти творението на древните

хора. Трябваше да изминат почти три години, за да можем ние с Равил, анализирайки картата-схема на Града на боговете, да стигнем до извода, че западната му част, включително и споменатото космическо огледало, е било изградено, за да се управлява времето и да се създаде... нов човек. За това обаче, скъпи читатели, ще поговорим в следващия том. Обещавам ви, че пътешествието в „тялото на времето“ ще е увлекателно.

— М-да... — измучах аз сега, прекъсвайки мълчанието. — Знаеш ли какво ми хрумна?

— Какво?

— Помниш ли старшият човек, който твърдеше, че Харати чете човешките мисли и така вижда всичко? Харати най-вероятно е човек от Царството на мъртвите. Значи Царството на мъртвите чете нашите мисли, нали така?

— Ами да.

— Освен това старшият човек спомена, че и самият Кайлас е способен да чете мислите на хората, пристигнали тук. Така в крайна сметка стигаме до извода, че камъкът Шантамани, скрит в пирамидата на Малкия Кайлас, също следи и анализира човешките мисли. Оттук следва, че ние с теб сме прозрачни като стъкло. Всичките ни мисли стават известни там... Само дето ние с теб едва ли сме толкова опасни, че някой да си губи времето и да ги анализира. Но освен нас съществуват и ангели, призраци, хора от паралелните светове и извънземни. Нали и те също мислят? — Запалих цигара и продължих: — От Шамбала, Царството на мъртвите и самият... космически Кайлас четат нашите мисли. Най-важното е, че всички те сигурно обръщат внимание дали в душите ни има зли и отрицателни мисли, които не бива да бъдат допускани до тази светиня, където може би е създаден... новият човек. Та нали те са разрушителен фактор, нещо като „инфекциозна бомба“ за процеса на създанието.

Отново потеглихме напред. Слънцето грееше. Мислите ни бяха светли и чисти. Всичко в този свят ми изглеждаше прекрасно.

— Шефе, виждам някакъв дворец, но без прозорци и врати! — чух зад гърба си възторжения глас на Равил.

ДВОРЦИТЕ БЕЗ ПРОЗОРЦИ И ВРАТИ

— Къде?

— Ето го пред нас! Съвсем истински дворец, но без прозорци и врати. Основата му е леко разрушена.

— О-хо! — не се въздържах и възкликнах аз.

В главата ми профучаха думите на Ангарика Говинда, че комплексът на Кайлас прилича на гигантска мандала, съставена от мистични фигури, а стените на каньона — на архитектурни съоръжения. Поклонникът сякаш е обкръжен от гигантски храмове.

Съоръжението, което разглеждахме, беше високо около 250 метра и представляваше комбинация от кули и отвесни стени. Наподобяваше католически храм и наистина нямаше прозорци и врати.

— Странно — продумах аз и се заех да скицирам. — Какво би могло да означава? Е, поне е ясно, че не е естествена планина, а изкуствен монумент.

Едва бяхме изминали 100 метра и видяхме друга конструкция, разположена по-високо на склона. Тя беше с вдлъбната форма, а повърхността ѝ бе покрита с малки стъпала и подобни на пирамиди многобройни хълмчета. Южната ѝ страна, която се виждаше отлично, завършваше отгоре и отдолу с две красиви издатини, високи по 70–80 метра. Долната беше с правоъгълна форма, а горната приличаше на каменен цилиндър, поставен върху тясна основа. Създаваше се впечатлението, че този цилиндър, който тежеше вероятно стотици или хиляди тонове, е бил изсечен, повдигнат и монтиран отделно. Древните строители очевидно са владеели силата на антигравитацията.

Продължихме да вървим и пред нас се разкри гледката на грандиозен и величествен дворец с напълно фантастична форма. Той се състоеше от две предни и две задни, наложени една върху друга каменни плочи (или огледала), между които бе разположена масивна трапецовидна конструкция. Отзад и отгоре тя завършваше с конусовидна издатина. Височината на двореца бе минимум 500 метра.

Докато снимах, си дадох сметка, че сянката ще влоши качеството на изображението. С просто око се виждаха повече детайли, затова ги отразих върху скицата.

Зад двореца, по-близо до Кайлас, се забелязваше овално образувание, което отначало възприех като най-обикновена планина. После, като го сравних с естествените хълмове, разбрах, че и то е древна конструкция, висока около 350 метра. „За какво ли са изграждали такива монументални конструкции?“ — питах се аз, макар предварително да знаех, че няма да намеря отговор.

През следващите три дни срещнахме още няколко двореца без прозорци и врати, които ще ви опиша съвсем накратко, скъпи читатели. Ще ви призная също така, че докато ги фотографирах и рисувах, вътрешно негодувах, че нищо не разбирам от обектите. Просто сляпо си изпълнявах експедиционните задължения, поразен от величието на древния разум. Единствено ме топлеше надеждата, че някога в бъдеще ще разкрием тези уникални загадки.

Един от дворците представляваше сложна комбинация от плавно извити повърхности, върху горната част, на които стояха пирамида и полукълбо. Височината на монумента бе около 150–200 метра. Естествено не можех да отговоря що за съоръжение е това, също както повечето хора не са в състояние да си обяснят предназначението на древните монументи.

Вторият дворец приличаше на комплекс от куполи с две огромни — по около 100 метра, вертикални плочи, поставени точно под ъгъл 90 градуса една спрямо друга. От главата ми извираха ред въпроси: „Каква е ролята на тези каменни куполи? Може би събират определен вид фини енергии? Каква роля играят плочите, които приличат на огледални отражатели? Каква енергия отразяват и накъде я насочват?“ Нямах отговор. Следващият монумент, също разположен върху висок хребет, напомняше старинен испански замък. По нещо приличаше и на пирамида, но очертанията ѝ бяха твърде странни — отвесни странични повърхности, релефни вдлъбнатини и т.н. Плътено до едната страна на замъка бяха прилепени две плочи. На върха на едната от тях се различаваха четири полуразрушени купола. Друг монумент приличаше на спирала, която се стесняваше към края си. Както повечето, и той съчетаваше в себе си комбинация от плоски конструкции, които образно бяхме започнали да наричаме огледални отражатели.

Скицирайки последния обект, логически доизмислях доста от неговите участъци, защото бяха покрити със сняг или разрушени от времето. Все пак беше безспорно, че заради неизвестна нам цел древните хора са построили тук гигантска каменна спирала.

— Може би е прототип на ДНК? — продума тихо Равил. В крайна сметка към обектите от този тип можехме да причислим редица конструкции, разположени близо до монумента Гомпо-Панг. Зад него отлично се виждаше нещо като тесен жлеб с приповдигнати стени, който се спускаше надолу от полукръглото разклонение на Гомпо-Панг. Веднага зад него в източна посока се открояваше островърха структура, на чиято външна стена личаха две полукръгли вдлъбнатини под формата на пчелни пити. Зад нея съзряхме подобие на две стълби, покрити с арки и перила с фигурки, които грациозно се спускаха от върха на сферично каменно образувание. Още по-нататък в източна посока се забелязваше друга двойна редица от фигури или скални образувания, зад които се разполагаше споменатото вече огледало на самия Кайлас.

При вида на тези „жлебове“, „пчелни пити“, „стълби“ и т.н. в главата ми започнаха да се прокрадват все още неясни мисли за тяхното предназначение. Хрумна ми да прокарам аналогия със строежа на човешкия организъм. Изоставих обаче идеята, защото не познавах докрай пространствената структура на човешките молекули. Все пак сравнението ми се стори интересно, макар да нямах никакви основания да твърдя, че чрез изграждането на разнообразни и необикновени монументи древните са създавали тук човешки същества. Аз просто усещах смазващото несъвършенство на своя разум пред въображението и могъществото на древните монументи.

Спомних си мисълта на Сергей Селиверстов: „Всички са слушали приказки за дворци без прозорци и врати, а ние ги виждаме със собствените си очи.“

И си помислих: „Приказката не е фантазия. Тя е история, съхранила забравеното величие на човека.“

КАМЕННИТЕ ОГЛЕДАЛА В ГРАДА НА БОГОВЕТЕ

Колкото по-дълго пребивавахме в Града на боговете, толкова по-силно в мен се затвърждаваше впечатлението, че това е някакъв неразбираем и невероятно грандиозен механизъм, вътре в който в строг ред бушуват неизвестни за нас енергии. Затова свидетелстваха отчасти каменните конструкции, които приличаха на отражатели. Много от съоръженията бяха снабдени с тях. Някои вече видяхте, скъпи читатели, на поместените снимки и рисунки. Позволете обаче да ви покажа още няколко каменни огледала, за да ви докажа, че Градът на боговете е бил конструиран за регулиране и сливане на тези непознати енергии, за да бъде създадено нещо изключително важно.

О, как ме измъчваха мислите за енергийната същност на човека! И колко много неща не разбирах тогава! Дори представа си нямах, че в тялото на човека има два фантома — на времето и на ефира. Но за това, скъпи читатели, ще поговорим в следващия том на книгата.

Един от тези каменни отражатели се състоеше от пет вдлъбнати огледала (№ 46), поставени върху солиден фундамент, който приличаше на сандък. По височина всяко от огледалата беше приблизително колкото четириетажна сграда. Огледалният комплекс се възвисяваше или на планински връх, или върху полуразрушена пирамида и беше ориентиран на северозапад.

Видяхме го на смрачаване. Равил започна трескаво да снима, а аз се хванах за молива. Стори ми се, че последното от петте огледала има някаква вдлъбнатина в основата си. Тя ме заинтригува. Почти на бегом (и то на височина 5000 метра!) заобиколихме хълма, върху който се мъдреше този монумент, за да огледаме последното каменно огледало не отстрани, а отпред. В основата му въпреки полумрака доста ясно личеше нещо, което ми напомняше вече видяната порта към Шамбала върху Дома на щастливия камък, затворена отвътре с каменна плоча. Височината на тази порта беше около три метра. Тя също се намираше там, където предпологахме, че времето трябва да е съгъстено.

Нашите опити да заснемем огледалния монумент от тази гледна точка завършиха с неуспех — беше прекалено тъмно. Нанесох портата върху рисунката — окото се оказа по-силно от фотоапарата.

Друг монумент от тази серия представляваше огромна правоъгълна каменна плоча, висока колкото триетажна сграда. Тя се намираше върху скалист хълм. Широката ѝ част беше ориентирана в посока север-юг.

Следващият монумент от серията огледални отражатели също приличаше на огромна каменна плоча с размерите на пететажна сграда и бе разположена на върха на полегат хълм. Имаше формата на не съвсем правилен паралелепипед с отвор в средата. Плоската страна на плочата беше ориентирана в посока запад-изток.

Веднъж се натъкнахме на каменно огледало, което приличаше на листо от дърво. При размери приблизително 100 на 100 метра това листо беше толкова тънко, че се чудихме как не се е разрушило след толкова хилядолетия.

Понякога отражателите бяха построени в една линия, както например в групата монументи в западната част на Града на боговете. Трите каменни огледала, с височина 70–80 метра, се спускаха от високия склон едно след друго, като се комбинираха в рамките на една линия с пирамидални конструкции и конус. Всички каменни огледала бяха насочени на запад.

Най-вече в западната част се срещаха също така равни склонове на речни долини. Отначало ми се стори, че скалите са полирани от вятъра. После разбрах, че полираните участъци най-вероятно са своеобразни огледални отражатели. Когато обаче го разбрах, вече беше прекалено късно. Много от тях не бях нито скицирал, нито заснел. Както се казва, бях ги проспал.

Понякога каменните огледала в западната част на Града на боговете се намираха високо над речното ниво и представляваха нещо като плоски ограничители — или на разклонения на хребета, или на вече разрушени сложни пирамидални конструкции.

Ако сте физик, който се е заинтригувал от каменните огледала, прелистете наново книгата и обърнете внимание, че много от монументите са снабдени с плоски или вдлъбнати конструкции, които сигурно са отразявали и контролирали непознати енергии. Може би тогава ще ви хрумне оригинална идея, която ще ви завладее напълно и

ще ви призове да се опълчите срещу многобройния хор от консерватори и завистници. И може би някога, след много-много поколения... ще стане основа за енергетиката на бъдещите хора, доказвайки принципа, че човекът е „микрокосмос на макрокосмоса“. Помислете, скъпи читатели! Тук се крие нещо наистина съществено.

Тогава в разположения високо под небето Град на боговете стоях върху един от хълмовете и разсъждавах за неизвестните ни енергии, които в строг ред и според гениален план се движат стремително в пределите на този град, като създават нещо... или вече са го създали. Разбихах, че човечеството, сдържано от консерватизма и просмукано с вонята на бензин, все още знае твърде малко за тези енергии. Напълно ясно си представях, че бъдещето принадлежи на тях. А древните са ги познавали! И тъй като човечеството се развива спираловидно, то няма как да не стигне до тях. Една мисъл не ми даваше мира — за енергията на времето. Бях се отдалечил от баналната представа за времето като за тиктакане на часовник. Вече си представях, че то е най-мощната и... мислеща енергия. И ненапразно още сега ще ви кажа, скъпи читатели, че телата ни се управляват от доминиращия фантом на времето — от увисналата в пространството енергия на времето.

Сгъстеното време вероятно се движи в пределите на Града на боговете, като се регулира от каменните огледала. Сигурно затова нито един от свещените монументи не е достъпен за обикновения човек. Енергията ще го изгори заради наличието на лоши мисли в душата му.

Бях изпълнен със сили и здраве. Предстоеше ми да се сблъскам с черната страна на Кайлас.

ЧЕРНАТА СТРАНА НА КАЙЛАС

— Кой цвят ви допада най-много? — обърна се Сергей Селиверстов към Рафаел Юсупов, когато в късния следобед се бяхме разположили уютно върху рехавата тревичка край палатката, разпъната под северната (черната) страна на Кайлас.

— Намекваш за черното ли? — учуди се Юсупов.

— А, не! Но съм забелязал, че в Уфа често носите черна риза с черни панталони. Мъж в черно, както се казва — изхили се Селиверстов.

— Черната риза не се пере всеки ден. Нали съм ерген...

— А аз ги пера всеки ден! — вирна нос Селиверстов.

— И черните ли?

— Черно не нося. Още по-малко като вашите — с някакви идиотски бродерии по яката и реверите.

— За сметка на това аз пък не нося небесносини. А ти, Сергей, май ги употребяваш.

— Цветът на ризата не е критерий за сексуалната ориентация. Хайде без евтини намеци! Всеки носи цвета, който го възбужда. В творческия си порив човек винаги изпада в състояние на възбуда. А възбудата събаря условностите, за да разкрие онези пластове духовна енергия, които наричаме талант. Талантът, Рафаел Гаязович, трябва да набъбне...

— Като цирей?

— Като духовна енергия — невъзмутимо отвърна Селиверстов.

— За да се напипа пластът...

— Кое?

— Пластът талантлива енергия...

— Каква енергия?

— Талантлива.

— А-а-а...

— Искам да кажа — намръщи се Селиверстов, — че за да се напипа пластът талантлива или духовна енергия, която таи в себе си...

— Не ми стана ясно все пак кой пласт?

— Накратко казано, без възбуда няма талант — срязва го Селиверстов.

— И коя възбуда според теб разкрива таланта най-пълно? — не отстъпваше и Юсупов.

— Всяка! Всяка възбуда е в състояние да разкрие таланта. Всеки го притежава, но не всеки умее да се възбужда.

— Значи несъобразителните и незабележимите са хора, които не умеят да се възбуждат, така ли?

— Да.

— А това отнася ли се за секса?

— Разбира се.

— И как може да се възбуди човек?

— Ами дори и от цветовете — позасмя се Селиверстов.

— От цвета на спалното бельо? — на свой ред се захили Юсупов.

— И от него. Или от цвета на стените, на...

— На ризата?

— Защо не!

— А кой цвят възбужда най-силно? — запита Юсупов. Лицето на Селиверстов стана сериозно.

— Обяснявам. Черното не е цвят. То е цвят, който не съществува. Затова ако се облечете от главата до петите в черно, никого няма да възбудите. Ще изглеждате като черна дупка.

— А ако се облека изцяло в бяло?

— Ами виждам, Рафаел Гаязович, че сте с бяла маска. Впрочем, защо? Тук няма пясъчни бури!

— Ами по навик.

— Така изглеждате като смъртта.

— Като кое?

— Като смъртта. Пък отгоре на всичкото сте си сложили и черни очила!

— Вече прекали!

— Бялото — Селиверстов вдигна показалеца си — обединява всички цветове на дъгата. То не е индивидуален цвят. Странно, че комунистите са избрали за символ червеното, а не бялото — нали всичко им е общо? Добре, че Троцки са го заклали. Ако беше взел

властта, и жените щяха да станат общи. Затова, Рафаел Гаязович, бялата маска ви лишава от индивидуалност. Ето защо е доста трудно някой да се възбуди при вида ви. Все едно да се възбуди от цяла тълпа. За съжаление сред нас, за разлика от йогите, няма хора, способни да обичат човечеството изобщо — предпочитат се индивидуалностите...

— Каква връзка има това с цветовете?

— Тази, че всеки си харесва определен цвят и се възбужда от него. Шефът например — посочи ме Селиверстов — се възбужда от оранжевото, а аз...

— От синьото, може би?

— Нищо подобно. Харесвам розовото.

— Ха!

— Моля без намеци! Розовото е цвят на нежността, на ласките, на утринната зора. Всеки е настроен на своя индивидуална вълна и тя се определя от предпочитания цвят. Той му придава индивидуални качества — точно онези, които се пробуждат при вида на любимата багра.

— Значи ти, Сергей, си нежен и ласкав човек — подсмихна се Юсупов.

— Да. И какво от това?

— Ами нищо. Просто понякога...

— Понякога не е винаги — гордо заяви Селиверстов.

— Добре тогава.

— Физиците твърдят — присви очи Селиверстов, — че съществува фантом на организма, който се състои от разпространяващата се в пространството фина енергия...

— Не разпространяваща се, а структурирана в пространството — уточни Юсупов.

— Така да е. Каква е разликата? Искам да кажа, че енергията на фантома проявява склонност да се разлага на отделни цветове...

— Разлагат се само трупове — пак го прекъсна Юсупов, — а в дадения случай протича процес на дифракция.

— Ама не ме прекъсвайте! И тъй, фантомът може да се разложи... — Селиверстов хвърли боязлив поглед към Юсупов — на цветовете на дъгата: червено, оранжево, жълто, зелено, небесносиньо, синьо и виолетово, които се отличават по дължината на вълната си.

Червеното е с най-дълга вълна, а виолетовото — с най-къса. Най-важното се състои обаче в...

— В кое?

— В това, че разложеният на отделни цветове фантом при определени условия може да създаде материя съгласно принципа за преминаване на живата енергия в жива материя.

— А кой го е доказал? — скептично попита Юсупов.

— Не помня кой. Но съм го чел някъде. Някакъв знаменит физик беше. Та онази част от фантома, която се характеризира с червения спектър, е способна да изгражда най-грубите живи тъкани, а виолетовата — най-нежните.

— Като тебе ли? — нелепо се пошегува Юсупов.

— Ето защо — невъзмутимо продължи Селиверстов — цветовете имат съзидателен характер. И там, където има цветове, има живот. А където няма — няма и живот... или има нищо. Нищото не е просто смърт. То е духовна смърт. И какъв извод можем да си направим?

— Какъв?

— Ами че северната страна на Кайлас ненапрасно е наречена черна. Тя олицетворява нищото, тоест страховитата духовна смърт. Йогите, които притежават фино-енергийно зрение, го знаят.

— Ами... — проточи глас Юсупов, иронично присвил очи.

— Какво „ами“? Да бяхте носили по-рядко черната риза с женски бродерии — рязко подхвърли Селиверстов.

— А ти — небесносинята — отвърна му Юсупов.

Обърнали си гръб, двамата приятели се загледаха в различни посоки.

Разбирах, че щом ламите и йогите са нарекли тази страна на Кайлас черната, тук очевидно се таеше нещо загадъчно и страшно. Кетсун Занпо ми беше разказал легендата за борбата между Миларепа-йога и Бонпо-йога, когато Миларепа-йога хвърлил от върха Бонпо-йога и така привлякъл божието възмездие — демоничните сили. После северната страна на Кайлас почерняла.

Повдигнах глава и погледнах към нея. Тя искреше с белотата на снега и изобщо не изглеждаше черна. Помолих Сергей да ми позира и заснех заедно с него черната страна на Кайлас, след което започнах да я скицирам.

Личеше, че северната страна е сипей или може би много стръмен склон под ъгъл около 80–85 градуса, изпъстрен с едва видими триъгълници. Имаше формата на широка чаша. Успях дори да измеря с компас кривината ѝ — беше горе-долу 30 градуса. Вгледах се във върха на Кайлас, покрит със снежна шапка. Подозирах, че под нея има равна площадка. Натрапчивите, но същевременно хаотични мисли бродеха из главата ми, сякаш подчертаваха значимостта на тази площадка, с която завършваше Кайлас.

По онова време все още не знаех, че след експедицията ще направим подробни и трудоемки разчети, които ще ни подтикнат към извода за съществуването на тази квадратна площадка. Анализирането ѝ от гледна точка на различните древни митологии ни даде възможност да възстановим приказната, но напълно възможна (кой знае!?) история за оцеляването на човечеството от световните катаклизми.

Тогава и представа си нямах, че искрящият пред мен Кайлас е бил изграден в системата на легендарните пет елемента като петият елемент, тоест като... човека. Но за това... моля да ми простите, скъпи читатели, че отново ще се наложи за кой ли път да го повторя, ще прочетете в следващия том. Надявам се да го напиша, за да направя равносметката на всички данни, свързани с Града на боговете.

Вечерният хлад премина в сковаващ тибетски студ. Зъзнях. Колко малко знаех тогава! Все още само разсъждавах, че демоничните или черни сили от северната страна на Кайлас ненапрасно са тук. В нашия триизмерен свят понятието прогрес е заложено като борба между добрите и тъмните сили, като последните дори са своеобразен стимулатор. Прехвърлих в главата си различни случаи от научната си кариера и внезапно осъзнах, че без своите научни опоненти, завистници и зложелатели сигурно щях да се успокоя и да си въобразя, че съм гениален и велик.

Благодаря ви, мои завистници и зложелатели! Чудесно е, че ви има! Вие мъкнете на гърба си тежестта на вътрешното негодувание, породено от вашата научна непълноценност. Тежко страдате от успехите на омразния ви учен. Не спите, измисляйки за него смъртни наказания. И всичко това заради общочовешкия прогрес! Само за да изпълните предсказаната ви от кармата функция — да бъдете стимулатор за някого, когото Бог е дарил със способността да твори.

Скъпи завистници, за мен вие сте еталон какъв не бива да бъде човек. Но такава е вашата карма — някога, в някой друг живот толкова сте се омърсили, че Бог ви е приготвил сурово наказание в следващото прераждане — да се измъчвате цял живот от своята безполезност. Но вас също умно и хитро ви използват в името на прогреса. Благодаря ви, скъпи завистници! И вашата не е лека в нашия тленен триизмерен свят.

Отново погледнах към Кайлас. Свечеряваше се. Под лъчите на залязващото слънце той изглеждаше като жив. Осезаемо усетих, че моят разум е нищожно слаб пред неговия. Но не му завиждах. Възхищавах му се. Ех, ако можех да видя четириизмерния или петизмерния Кайлас! Интересно, как ли изглежда!? И какъв ли е четириизмерният свят? А петизмерният?

Романтично замигах, усещайки сладостта от любопитството си. Дори дръпнах нагоре бейзболната си шапка, за да усетя дееспособността на възрастния човек, запазил детския си възторг от света, в който ти, пъпчивият младок, вече можеш да свършиш нещо.

„Може би, може би... — шавна нещо в душата ми — в онзи четириизмерен свят няма нито завист, нито злоба!? Навярно необходимостта от постоянен прогрес е внедрена в съзнанието на загадъчните четириизмерни хора като естествено състояние, както в нас е внедрена необходимостта да дишаме и да се храним. Може би там няма нещастни и лишени от достойнство завистници, съществуващи единствено за да стимулират другите!?“

На сутринта се пробудих с тревога в душата. Потърках подутите си клепахи и отидох да се измия. Студената вода ме ободри. В главата ми изплуваха думите на лама Кетсун Зангпо, че черното и небесносиньото са цветовете, ориентирани към водата. Изтрих лицето си с хавлиената кърпа, която приличаше вече на парцал за под, и погледнах към ручея, в който се миех. Той течеше покрай черната страна на Кайлас. Водата му не ми се стори лоша — подскачаше весело по едрите камъни, разплисквайки вълнички. Ромонът ѝ галеше ухото. А на душата ми беше тъжно.

Прокарах ръка по хлътналите си бузи. Лицето ми беше топло. Край слепоочието си усетих пулсирането на артерията. Тя поддържаше равномерен ритъм и ми напомняше, че все още съм жив.

Сложих встрани прокъсаната найлонова торбичка с тоалетните принадлежности и сапуна, пъхнах ръце в джобовете на анорака и се

загледах в една точка, обърна гърб на Кайлас.

— Шефе, стой така! Ще те снимам на фона на Кайлас! — провикна се Равил.

Опитах се да придам по-весел и бодър израз на лицето си, но не се получи. Нещо ме притискаше отвътре и ми навяваше тъга. Опитах се да разбера причината, но така и не можах. Тъгата продължаваше да ме обсебва.

Отново прокарах ръка по бузата си, усетих топлината на собственото си тяло и изведнъж осъзнах, че днес ще тръгна към Долината на смъртта.

В ДОЛИНАТА НА СМЪРТТА

Приблжих се към палатката и мрачно засъбирах раницата си. Погледът ми падна върху спалния чувал. „Хубав, топъл чувал беше“, помислих си с примирение. После се взрях в изпокъсаните си туристически обувки. „Съвсем се прокъсаха. Сигурно за последно ще ги използвам.“

Без да искам, повдигнах дланите си и се взрях в тях. Ръцете ми не се отличаваха с елегантност — не бяха като на пианист. Бяха дебели, подобни на лопата, предназначени за груба и упорита работа. Размърдах късите си пръсти с мръсни нокти, с които в професионалния си живот извършвах най-фини очни операции, учудвайки дори американците с „фокусите на руската хирургия“. „Добре ми послужихте“, помислих си пак в минало време.

СЪДЪТ НА СЪВЕЩТА

Вдигнах очи, замъгленият ми взор обходи околните тибетски планини и аз силно тръснах глава, сякаш се опитвах да се освободя от досадните „мисли в минало време“. Разбихах, че днес целият ми живот ще бъде „претеглен“ от неведом разум и аз, обикновенният земен човек, може би по волята на съдбата, а и по собствено желание... ще поискам да бъда оценен, като ме поставят на границата между живота и смъртта.

Натиках в раницата си експедиционните бележници, моливите, гумичката, бинокъла, компаса и ред други джунджурии, необходими за похода в Града на боговете. Равил приближи и ми подаде пакета суха храна, увит в целофан.

— Какво има вътре?

— Шоколад, стафиди, сушени плодове, бисквити, сухари, салам и домашна сланина — отговори той.

Поех пакета с храната, повъртях го между задебелите си длани и с неохота го напъхах в раницата. Мислите ми отново се завъртяха около легендата за Долината на смъртта. Не можех да разбера защо

йогите пристигат тук с надеждата да надзърнат в очите на царя на смъртта, когото наричаха със звучното име Яма. Беше ми трудно да повярвам, че отделни хора от нашата планета усещат понякога порива да се самооценят чрез смъртта, като без страх и терзания застават пред лицето на неведомия разум, в съществуването на който вярваха свято.

Тези странни хора не се страхуваха от земната смърт. Опасяваха се единствено дали някога през живота си не са опетнили съвестта си. Те, които във високите планини са способни да преживяват без обилни пакети с шоколад, сушени плодове и сланина, могат да гледат смъртта в лицето без тъга и душевна тревога. Дори се радват, когато тялото им започва да се изпепелява, тъй като съвестта — мерилото за доброто и злото, е оценила отрицателно някоя от постъпките им и е решила, че във всеобщия и вечен свят, където царува времето, тази постъпка е нарушила жизнеутвърждаващата хармония на Вселената.

— Шефе, вземи тоалетна хартия. На високото човек не може да различи „пръц“ от „ср...“! — разнесе се дълбокият глас на Селиверстов.

— М-да! — неохотно се съгласих аз. После завързах раницата, метнах я на рамо и с изкуствено бодър глас заявих: — Е? Да тръгваме!

— Шефе, да хапнем шоколад — предложи Селиверстов. — Все пак днес ще се качим на 6000 метра.

Бавно, с равномерна крачка се заизкачвахме по склона.

— Я виж ти! Усеща се разликата между 5000 и 5500 метра — дишайки трудно, изпръхтя Рафаел Юсупов на една от петминутните почивки.

Вървахме все напред.

С поглед търсех огледалото на Яма. Знаех, че то сгъстява времето и очаквах, че ще изглежда като огромна каменна вдлъбнатина. Учудваше ме обаче фактът, че руският учен Николай Козирев, който беше изучавал ефекта на сгъстяване на времето чрез вдлъбнати конструкции, също ги наричаше огледала. С тази дума в тибетската митология е названа конструкцията, която помага на царя на смъртта Яма да провежда своя съд на съвестта. Нима Козирев е знаел за повелителя на Царството на мъртвите Яма? Или е бил наясно, че в далечния Тибет, в загадъчния Град на боговете съществува подобна конструкция, също наречена огледало?

Напоследък все повече вярвам в силата на подсъзнанието. Въпреки че не съм философ, зареян в мъглявините на абстрактни теории, бях напълно убеден, че подсъзнанието е „скритата втора същност“ на човека. Че то има свой живот и ни въвлича в кръговрата на интуитивните страсти, като само понякога си позволява да ни нашепне по нещо на нас, неразумните. То ни внушава например някаква щура идея, изпълнена с неразбираема за нас вътрешна енергия, която преобръща целия ни съзнателен живот с дотегналите ни грижи по приготвянето на храната и печеленето на пари.

Вече разбихах, че Създателят е имал предвид конкретна цел, когато е сътворил за човека два свята. Единият — съзнателният, с познатите до болка хора, жадуващи за власт и пари. Вторият — подсъзнателният, който ни дразни със своята тайнственост. Сигурно Бог е определил пътя на прогреса като постепенен процес на сливане между тези светове, за да може някога, след десетки еволюционни етапа човек да усети, че е единен. А това означава, че е постигнал единение с Бога.

Засега подсъзнанието само нашепва тази мисъл и свидетелства за божествения ни произход. На този етап то няма право да се слее със съзнанието, „затънало в душевна мръсотия“. Вярвам обаче, че един ден хората ще станат по-чисти.

„Идеята да нарече вдлъбнатите си конструкции огледала навярно е била подсказана на Николай Козирев от подсъзнанието — помислих си аз. — Тайнственото подсъзнание вероятно е знаело и знае за царя на смъртта Яма, известен му е и неговият инструмент — огледалото на смъртта. Та нали то обхваща едновременно и живота, и смъртта, определяйки последната като неизбежния преход към нов етап във вечността.“

Спомних си как след дълъг период на вътрешни съмнения и мъчителни раздвоения все пак приех неизвестно откъде появилата се налудничавата хипотеза, че времето е мислеща енергийна субстанция, способна да оценява всеки човек. През цялото време се блазнях от желанието да опростя живота си, да се отдалеча в блажения примитивизъм и да се отнеса към времето като към приспивно тиктакане на часовник. Но болните, хилядите безнадеждно болни постоянно ме пришпорваха и не ми даваха покой. Поради това мислите ми се лутаха в главата, после сами се издигаха до известна

систематизираност и започваха да кипят и бушуват, сякаш призоваваха нечия помощ, която да сложи край на това мъчително състояние. Най-често помощта не идваше, но понякога, особено след поредния апогей, се появяваше някоя щура идея и предизвикваше чувството на облекчение. „Благодаря ти, подсъзнание!“, повтарях си наум в такива моменти.

И ще ви доверя, скъпи читатели, че докато анализирах човешките болести, тези идеи, подсказани от подсъзнанието ми, бяха свързани най-вече с времето. То сякаш ми внушаваше, че в него е основната причина за появата на болестите.

Постепенно започнах да осъзнавам, че в нас съществува загадъчен фантом, който не само регулира параметрите на процесите, протичащи в организма, но е способен да мисли и да твори, като чрез хода на времето понякога привежда в действие и чудодейни явления — например самоизлекуването от рак, когато в туморните клетки времето сякаш се сгъстява и те бързо изживяват живота си, остаряват и загиват.

Тогава още не знаех, че скоро след експедицията, ентузиазирани от подобни идеи, ще направя опит да сглобя изцяло от алоплант и от донорски тъкани „ново“ око за Тамара Горбачова от Киев. На петия ден от операцията, когато се появи червеното излъчване на „новото“ око, аз седнах с треперещи ръце и глупаво повтарях: „Да не би времето да се е сгъстило? Как се получи така, че кръвоносните съдове се появиха в «новото» око 150 пъти по-бързо!? Сякаш времето реши да ни помогне!“

ОГЛЕДАЛОТО НА ЦАРЯ НА СМЪРТТА ЯМА

Сега вървах нагоре по стръмния склон и едва си поемах дъх. Вече бях убеден, че времето е способно да мисли и че легендата за Огледалото на царя на смъртта Яма не е приказка, а реалност — може би невероятна и неразбираема, но реалност. С трепет очаквах мига, когато със собствените си очи ще го видя. Вълнувах се твърде силно и още повече затруднявах и без друго учестеното си дишане.

Огледалото се появи зад поредното възвишение. Неизвестно защо си го представях точно такава. Стори ми се логично, че започваше от свещения Кайлас и продължаваше на изток, подобно на огромна три километрова чаша. Спрях. Всички, които вървяха зад мен, също спряха. Внимателно огледах грамадната вдлъбнатина, покрита

със сняг. Всякакви мисли — идиотски и разумни, бродеха из главата ми. Но една от тях — най-ярката и най-сочната, ми подсказваше, че гледам към Огледалото на царя на смъртта Яма.

— Сър, тук не бива да спираме — прошепна зад гърба ми водачът Тату.

— Защо?

— Така повеляват нашите предания!

— Защо?

— Така е прието — Тату се смути, очевидно учуден от твърдоглавието ми.

— Защо? — потретих аз и направих крачка напред.

— Да тръгваме, да тръгваме — припряно ни подкани той.

— Хайде да снимаме, при това в сгъстеното време — избоботих аз и измъкнах фотоапарата.

— Сър, нека да потегляме! — почти се примоли Тату.

— Защо?

— Нашите предания гласят, че през този участък — той посочи към огледалото — трябва да се преминава много бързо...

Надзърнах в тъмнокафявите му очи и съзрях тревогата на човека, който живееше в „страната на чудесата“ и разбираше, че по света наистина се случват чудеса.

— Тату, ще остана тук. Длъжен съм да го скицирам...

— Ще намерим снимки!

— Искам аз да ги направя, Тату.

— Защо? Каква е разликата?

— Защото съм учен — нелепо отвърнах аз, усещайки колко излишен патос има в това определение. — Вие вървете и ме изчакайте горе. Става ли? Равил, остани с мен, ти си... млад.

С бърза крачка групата се отдалечи нагоре по склона. Равил разопакова видеокамерата. Надявах се, наистина се надявах, че времето е мислеща субстанция и ще ме разбере — мен и Равил.

Бързо нахвърлих скицата. Не стана добре, но поне измерих всички ъгли и градуси. Личеше, че северната (черната) страна на Кайлас рязко преминава под прав ъгъл в източната страна, от която започваше Огледалото на царя на смъртта Яма. То продължаваше на изток и се извиваше като дъга. Дъното на тази три километрова чаша беше покрито с ледник, от който изтичаше ручей. Самата вдлъбната

повърхност на места беше покрита със сняг. Усещаше се, че е равна и полирана.

През центъра ѝ минаваше хоризонтална черта под формата на стъпало, разделящо огледалото на две равни части. В горната част се виждаха допълнителни съоръжения — полегата пирамида и трапецовидни конструкции. Измерванията показаха, че огледалото е извито под 90 градуса и е насочено на север.

Докато рисувах, все по-властно и осезаемо усещах, че тук по някакъв особен начин чувствата се изострят, стават конкретни и ясни както никога досега/Емоциите притежават способността да извличат от дълбините на паметта такива нюанси и детайли за прочетено или чуто, които при друга ситуация изобщо не биха излезли наяве.

СТРАЖИТЕ В ДОЛИНАТА НА СМЪРТТА

В главата ми ясно изплуваха отделни редове от книгата на Ангарика Говинда: „Поклонникът приближава към мястото (на север от Кайлас), откъдето се вижда Огледалото на царя на смъртта Яма. Той ляга между камъните и се озовава пред съда на Яма — съда на собствената си съвест. Спомня си своето минало.“

„Нима сгъстеното време извлича от човека основното — съвестта. Оценява я, след което решава дали да го убие, или да го пожали“, започнах да философствам, но спрях навреме — мястото едва ли беше подходящо за отвлечени философии. Реших преди всичко да направя необходимите изчисления, за да се опитам да откроя онези две морени, за които споменаваше Ангарика Говинда. Предполагах, че точно там се намира Долината на смъртта, за която толкова бях слушал от йоги и ламы.

В паметта ми изплуваха и конкретни подробности, на които не бях обърнал внимание при първото четене на книгата. Ангарика Говинда разказваше и за две четириоки кучета с широки ноздри, покрай които трябва да се мине, за да се „стигне до бащите, които се веселят на общ пир с Яма“. Той ги описваше като петнисти, рижави на цвят и ги определяше като „похитители на човешки животи“. Значи двете морени, между които легналият поклонник е подложен на съда на съвестта, трябва да приличат на кучета — четириоки, петнисто рижави кучета! Точно там поклонникът полага върху олтара своя живот и го предава на повелителя на смъртта Яма.

За миг се смутих от мистичния ход на мислите си, но постепенно се настроих на тяхна вълна и продължих да разсъждавам. Учудващо свежите и силни чувства ми помагаша — ту ми подсказваха чрез негодуванието си, че съм на грешен път, ту с невъздържания си възторг потвърждаваха правилността на умозаклученията ми.

„Оттук следва — повторих си наум, — че входът към Долината на смъртта е обозначен чрез две петнисто-мижави морени, подобни на четириоки кучета. Как можех да ги откроя?“

Мислите ми отново достигнаха точката на кипене. С учудване отбелязах, че подскочат с особена лекота, напомняйки добре репетирани усмихнати танцьори. Те рязко се отличаваха от обичайния мъчителен мисловен процес, приличащ повече на танц с подскоци, изпълняван от надебелял певец.

„Фокусът! Трябва да намеря фокуса на Огледалото на царя на смъртта Яма! То има вдлъбната повърхност и сигурно лесно ще определя с компаса неговия фокус. Точно там трябва да се намират и двете морени.“ Разгоних съмненията, които отново надигнаха глава, извадих компаса и призовах на помощ целия си многогодишен туристически опит.

— Ето, 45 градуса... ето още 45 градуса... пресечната им точка е там... Още по-точно! Там трябва да е... Дай да определя азимута... Определих го! Колко градуса? Аха... Я още веднъж — нашепвах си аз.

Погледнах към Равил Мирхайдаров. Той ме наблюдаваше мълчаливо. Разбираше, че възнамерявам да навляза в Долината на смъртта.

— Хайде обратно! Стига сме стояли тук! — изкомандвах.

В ДОЛИНАТА НА СМЪРТТА СЕ ХОДИ САМ

Бодро заслизахме по склона. Усещах необичайна лекота в тялото си. Имах желание да подскачам, да търча натам-насам весело, да се правя на мотоциклет, издавайки като в детството си оня неповторим звук „та-р-р-р“. „Какво съм се разхилил толкова! — помислих си. — Мястото изобщо не става за веселба!“

По пътя надолу периодично проверях изчисленията си, които трябваше да ни изведат във фокуса на огледалото на Яма. Скоро стигнахме онзи участък, от който огледалото изобщо не се виждаше. Релефът на терена подсказваше, че през по-голямата част от пътя ще

вървим, без да го виждаме. И едва в крайния участък, заобикаляйки поредния хълм, ще се озовем там, където започва Долината на смъртта. Аз наистина възнамерявах да проникна в нея и неизвестно защо тази мисъл ме развеселяваше.

Спряхме. Вдъхнах с целите си дробове разреждения планински въздух, шумно издишах и засмуках цигарата. „Поне да се надишам преди смъртта си“, отбелязах наум. Лека тъга се промъкна в душата ми, но не успя да помрачи необичайно приповдигнатото ми настроение. Тя извлече обаче от паметта ми думите, които навремето каза по наш адрес старшият човек: „Ако тези руснаци проявят твърде голям интерес, те ще умрат.“ Седнах върху близкия камък и отново с наслада дръпнах от цигарата. После погледнах застаналия до мен Равил:

— Ще отида сам, Равил. Така трябва.

— Шефе, ще дойда с теб.

— Недей да спориш. Длъжен съм да отида сам не само защото не искам да рискувам и твоя живот, а и защото в Долината на смъртта по принцип се ходи поединчно.

— И все пак...

Изправих се, прегърнах Равил, надзърнах в неговите добри и мъжествени кафяви очи и рекох натъртено:

— Трябва да вървя сам, Равил. — После се замислих за секунда и се усмихнах: — Я дай да те снимам тук!

— Защо?

— Това е паметно място... Ей там — махнах с ръка — започва легендарната Долина на смъртта.

Извадих фотоапарата. Равил се отдалечи на няколко крачки, свали бейзболната си шапка и като приглади с длан косата си, с нагласена усмивка се загледа в обектива на камерата. Докато го наблюдавах, си спомних за родното ми село и за съселяните ми, които при вида на фотоапарата автоматично сваляха шапки, прокарваха ръка през косите си и заемаха патетична поза, а при призива „Зеле!“ разтягаха устни, без да прикриват изплашения си израз. Позасмях се.

— Какво, лошо ли съм застанал? — в недоумение попита Равил.

— А, не! — разсмях се на глас. — Просто имаш очарователния селски навик да си сваляш шапката, да си оправяш прическата и да се усмихваш патетично. Впрочем аз също го имах, но навремето ме

разкритикуваха. А и плешивината ми помогна и затова лесно възприех изискването да не свалям шапката си. В крайна сметка не е задължително целият да си изтипосан върху снимката! Може и нещо да се поскрие. И без друго — все ще те познаят.

Прибрах фотоапарата и извадих компаса.

— Е, аз тръгвам... А ти, Равил, не стой тук, а се изкачи на онова хълмче. Там няма да си под действието на огледалото, а по обратния път ще ми е по-лесно да те намеря. Става ли!?

Контролно време — два часа. Ако обаче...

— Какво „ако“?

— Ако не се върна...

— Тогава какво? — Равил ме изгледа с тревога.

— Тогава — усмигнах се горчиво аз — догони момчетата. Не тръгвай след мен в долината.

— Но...

— Прекрасно разбираш всичко, Равил.

— Да, наистина...

ТАМ, ОТКЪДЕТО НЕ СЕ ВРЪЩАТ

Дръзкото ми и прекалено весело настроение изчезна. Сърцето ми биеше учестено. В главата ми се пръкна мисълта, че е възможно Огледалото на царя на смъртта Яма да не е устройство за сгъстяване на времето. Може би е само негово подобие — красиво и безопасно. Веднага прехвърлих наум всички обекти, които бях видял в Града на боговете — величествените монументи, подобни на пирамиди. На някакво почти подсъзнателно ниво разбрах, че разнообразните пирамиди са създадени, за да концентрират неизвестни нам фини енергии, сред които — и енергията на времето.

Намръщих се, защото осъзнах, че на по-обикновено място подобна вдлъбната повърхност, дори и да е грамадна, не може да нанесе сериозна вреда на човека. Но тук, където всички енергии са събрани в едно ограничено пространство, вдлъбнатото огледало може би носеше в себе си колосален заряд от енергията на сгъстеното мислещо време, способно с бясна скорост да прегледа и анализира целия твой живот, безпътно разпилян спрямо срока, който Бог ти е отпуснал. Нещо повече, огледалото започваше от най-грандиозната

пирамида в Града на Боговете — свещения Кайлас, който несъмнено го зареждаше с огромно количество енергия.

Както и да се стараех да открия убедителни доказателства за това, че Огледалото на царя на смъртта Яма е безобидно и безопасно, а Долината на смъртта — само красива легенда, нищо не излизаше. Изводът беше, че в легендите е записана истината и... че животът ми скоро ще бъде оценен от мислещата сгъстена субстанция на времето.

„А струва ли си със собствената си смърт да доказвам, че всичко това е истина?“, неочаквано ме опари поредната тревожна мисъл. Нещо обаче магнетично и властно ме влечеше натам.

Повдигнах компаса, ориентирах се къде е фокусът и като махнах на Равил, тръгнах напред. Крачките ми отекваха в тишината, дишах като парен локомотив. На всеки 50–60 метра коригирах посоката според компаса, като си тананиках: „Ей тъй, ей тъй“. Навлизах в Долината на смъртта — там, откъдето нямаше връщане.

Внезапно видях пред краката си кост — истински човешки голям пищял. След десетина крачки попаднах на още една — този път беше плешка. Спомних си изразителното лице на Рафаел Юсупов при един от нашите разговори за Долината на смъртта. То издаваше всичко, което чувства човек по време на задушевна беседа за тайнството на смъртта и смисъла на живота.

Вървах според азимута. Очите ми шареха няколко, опитвайки се да открият двете рижави морени. С удоволствие отбелязах, че повечето камъни са белезникави, сиви и по-рядко черни. Ето защо надеждата да открия онези петнисто рижави морени беше напълно реална.

С всяка крачка все по-силно усещах, че сам съм си подготвил отчаяна и може би неразумна интрига. Отлично разбирах, че в Долината на смъртта пристигат йоги и поклонници, за да умрат или да ползват тук, пред лицето на смъртта, нови качества, позволяващи им да се присъединят към великото Царство на мъртвите, ако разреши Бог. От разказите им знаех, че тайнственият свръхчовек ги дарява с особени способности и ги води по линията на живота, която те наричат Чиста душа. Но дори йогите идват тук, за да се изправят пред съда на съвестта. Какво остава за мен — баналния човек с куп проблеми в душата!

Въпросът за ролята на интригите неочаквано нахлу в съзнанието ми. Замислих се, че и аз вечно плета интриги и дори често повтарям,

че без тях животът е скучен. Обикновено те се въртят около любовните отношения между хората и се изразяват в това, че все запознавам, когото ми падне, с когото и да е.

Тази ми страст е известна в нашия център по очна хирургия и, честно казано, не повишава авторитета ми на ръководител. Затова пък създава особена атмосфера, в която хората — независимо дали са професори с прошарени коси или младички медицински сестри, започват да се усмихват и да се споглеждат, като оценяват дадения колега не според йерархията в службата, а според принципа: „Виж ти, та той е много готин!“ или „Не бях забелязал, че е толкова хубава!“.

Ако „сводничеството“ се практикува интензивно и в широк мащаб, то в целия колектив се пробужда инстинктът да не се гледа на другия човек като на длъжностна характеристика. Колегите се изяждат един друг с очи, подхвърляйки си при среща някъде по болничния коридор интимното: „Ах, вие ли сте!“ . Знаменитата журналистка Елена Масюк прекара в нашия център два дни, наблюдаваше ни и накрая обобщи, че сме най-щастливите хора, защото живеем в атмосфера на обич. Сигурен съм, че и моята нагласа към „сводничеството“ е изиграла известна роля за любовните интриги, станали вече традиционни за нас.

Най-често се старая да сближавам хора от различни възрасти — например, когато мъжът е с 15 години по-стар... от майката на девойката. В това има огромен смисъл. Младите хора, особено девойките, обикновено са комплексирани — да кажем от дълго не изчезващата пъпка на бузата, която всяка сутрин придава на живота им блед и безсмислен характер. И придобива вселенски мащаби. Работата обаче не е в пъпката, а в това, че девойката концентрира вниманието си върху нея и губи сексапилния блясък в очите си. Аз ги целувам по пъпката и веднага започвам да говоря на някаква тема — например, че онзи знаменит учен с прошарена коса я бил погледнал веднъж с такова желание, с такова желание.

Досадните мисли за пъпката веднага отлитат, очите започват да искрят романтично и тя възнагражда с блясъка им знаменития учен при случайна среща в коридора, като забравя или вече почти не си спомня за кожния проблем. Маститата знаменитост също улавя погледа, който му подсказва, че времето му още не е отминало, и естествено не забелязва злополучната пъпка. Той хвърля в отговор

подканващ поглед към девойката с възгласа „О-о-о!“, настроението му се оправя, творческата активност се повишава. Ученият започва да изобретява нещо такова, което не може да остави равнодушен никого, дори онази девойка с блясъка в очите.

Неизкушена в науките, тя изслушва изповедта за откритието, отпивайки от чая, макар да осъзнава колко изкуствена е създадената ситуация. Все пак се възхищава, ахка и охка, а бузите ѝ се изчервяват, че такъв човек, такъв учен доброволно споделя с нея своето велико изобретение. В подобни моменти тя напълно забравя за своята пъпка, дори лекичко я стиска. После те започват да се смущават от страх, че между тях е възможно да се зароди любов... неестествена любов. Но очите им продължават да блестят, а животът изглежда розов. В края на краищата пъпката изчезва напълно.

„Сводничеството“ помага също така за туширането на различни служебни конфликти. Веднъж двама лекари и една медицинска сестра решили да си пийнат. Добре си били пийнали и сестрата се разприказвала. В емоционалния си порив разказала едва ли не всичко за себе си. После изпаднала в истерия. Двамата дипломирани лекари, и те доста подпийнали, объркали душевната истерия с припадък и не могли да измислят нищо по-умно от това да извикат Бърза помощ. С линейката пристигнал фелдшер, взел сестрата в болницата, от която тя избягала на сутринта. Завеждащият отделениято, между другото — неженен доцент, под чието началство били двамата подпийнали доктори и медицинската сестра, узнал за скандала и решил да я уволни.

Когато цялата история стигна до мен, аз като директор реших да спася сестрата. Казах на завеждащия отделениято, че е изпаднала в истерия и се е озовала в болницата само защото е влюбена в него — завеждащия. Той много се зачуди и не настоя повече за уволнение. Тогава Казах на медсестрата, че той силно е влюбен в нея, но понеже не е видял взаимност, иска да я уволни. Сякаш всичко се нормализира. За да засиля обаче ефекта, предложих на сестрата да му отиде на гости и така да изрази своята привързаност. Разбира се, тя се съгласи. Естествено, аз се обадох на завеждащия и му Казах, че изгарящата от чувства сестра иска да го посети и да си поговори с него насаме. Той с радост се съгласи. Сестрата наистина отиде при него и доколкото зная, е останала там цели две денонощия. Особена любов не се получи, но

инцидентът беше изчерпан, а и сега те се споглеждат с възделение и е напълно възможно да се срещат тайно без мое знание.

Истинският апогей на моя „своднически“ порив са случаите, когато полу на шега, полу на сериозно заключавам двете страни на интригата в една стая и им заявявам: „Докато не се разберете, няма да ви отключа!“ Обикновено обектите на моята интрига, озовали се в толкова неестествено положение, наистина започват да говорят за любовта помежду си и дори правят опити... да изпълнят заповедта на директора, за което се убеждавам през ключалката на вратата. Но след тази на пръв поглед идиотска процедура, свързана със заключването, те поне с крайчеца на душата си започват да разбират, че принудата е все пак да правят любов и че е по-добре това да стане доброволно. Сами стигат до извода, че доброжелателно оглеждайки колегите си, сред които минава по-голямата част от живота им, е подходящо точно там да потърсят своята любов и да станат поне малко съпричастни към това загадъчно и привлекателно чувство. А това е много важно, защото ученият с блясък в очите твори бурно. Атмосферата на любов, която той създава около себе си, не му позволява да изпадне в скептично настроение и да мърмори.

Колкото и да е странно, процедурата по заключването се харесва на заключваните. Е, случват се и провали. Веднъж бях заключил двама колеги в лабораторията по електронна микроскопия и се бях отдалечил за три часа по работа. Скоро при мен дотича лаборантката, която бях оставил пред ключалката, и заяви, че заключеният представител от мъжки пол думка по желязната врата и дори крещи. Пристигнах на секундата, отключих вратата, „заключеният“ изскочи от лабораторията като куршум и изчезна по коридора. „Заключената“ се превиваше от смях. В крайна сметка стана ясно, че мъжът през цялото време е искал да отиде до тоалетната, но не посмял да използва лабораторната мивка в присъствието на жената. Напълно възможно е да се е нуждаел от нормална тоалетна чиния.

Въпреки подобни провали, флиртовете между колеги предизвикват всеобщо веселие, което отчитам като положителен момент. Ако на хората им е весело, не им е скучно. А самата дума весело поема в себе си цяла гама от положителни емоции и чувства, като се превръща в основа за толкова необходимото ни добро настроение.

Ако обаче помолите околните да обяснят значението на думата весело, повечето ще се затруднят и ще заприличат на неграмотния селянин от книгата на И. С. Тургенев „Записки на ловеца“, който страстно обича риболова. Тургенев описва как селянинът плува през нощта по реката с плоскодънна лодка и в светлината на горящата факла вижда тайнството на подводния свят с полюшващите се растения и замръзналите на едно място риби. Използването на рибарски вили в подобни случаи не носи добър улов. Въпреки това неграмотният селянин много харесва този вид риболов, понеже тайнството на подводния свят го привлича и предизвиква в него поредица от необясними емоции. Но ако го попитате защо чак толкова обича риболова с вила, той поради ограничената си реч няма да може да изрази с думи възникналите чувства, а просто отговаря: „Весело е!“.

Интригите, свързани с понятието весело, според мен са необходима част от човешкото поведение. Ако няма весели моменти, ще има клюки. Колко хванали се за гушите колективи съм виждал през своя живот! Хората в такива институции се движат с мъртвешки сериозни лица и ден след ден предъвкват негативизмите. Откъде да им дойде сексапилен блясък в очите! По-добре да поинтригуват весело, отколкото от душа да клюкарстват! Аз бих ги заключил всичките по двойки...

Странни същества са хората. Все им се ще да поклюкарстват, иначе им е скучно. А скуката е опасно нещо — това е липса на веселие, а то озлобява човека и го подтиква към всякакви развлечения. Тогава той е готов дори да нагази в блатото, само и само да се разнообрази. Ненаправно съществува поговорката „Хляб и зрелища“. Наблюдаваме живота като на кино, но то трябва да е занимателно. Затова ми се ще да кажа: „Флиртувайте, моля ви! За ваше добро е!“

Най-възвишената интрига, с която се сблъсква всеки човек, е началото на любовта и е свързана с очакването кой ще се обади пръв. Неизвестно защо, когато се зароди любов, този въпрос започва най-вече да занимава самите влюбени. Всеки може да си спомни как му се е случвало да седи до телефона, който все мълчи и мълчи, а няма сили да вдигне слушалката и сам да набере желанния номер. Затова пък щом прословутият телефон се разтнесе от звънтене, начинаещият в любовта буквално се хвърля към него и като вдигне слушалката, чува гласа на... стар познат, на когото му се е приискало да си побъбри. Докато се

опитва да внуши на обадилия се, че целият този разговор с разнищване на спомени явно не го занимава, влюбеният очаква с нетърпение обаждането на другия начинаещ в любовта. Затова започва да издава мучащи звуци, от които старият познат си прави извода, че нещо днес събеседникът му не е в настроение и обещава да се обади пак.

След като остави слушалката, начинаещият в любовта сяда и чака отново с мъка в душата обаждането от начинаещата в любовта. А докато чака, започва да рисува във въображението си страшни сцени на полов екстаз между нея и оня — шишкото. И се зарича, че ако сега телефонът звънне, той няма да вдигне слушалката.

Когато най-сетне проклетият телефон иззвънява, начинаещият в любовта дотичва и важно казва „Да“, като се опитва да скрие радостните нотки в гласа си. В слушалката обаче се разнася отново гласът на стария познат, който бил забравил да го пита нещо. Начинаещият в любовта, разбира се, не осъзнава, че и начинаещата също гледа своя телефон, приказва с омразна стара позната и си рисува във въображението унижителни сцени на негов животински полов екстаз.

Някаква странна интрига се заформя в тези „телефонни игри“. Странното е в това, че най-святото — любовта, е оплетено в гениална интрига, за да няма и в нея никакъв покой, за да може душевните мъчения под сянката на „телефона на очакването“ да разпалват кръвта. Любопитно защо Създателят е направил така, че отстрани животът ни да изглежда весел и да прилича на филм? Може би, за да се разпалва кръвта.

О, колко важна е душевната буря! От какво съществено значение е всичко в душата да клопочи и кипи! Точно това клопочене се нарича живот, а покоят е само съществуване. В светлината на казаното изразът на неграмотния селянин „Весело е!“ придобива по-дълбок смисъл.

Трябва да отбележа, че телефонната интрига за начинаещи в любовта има и друг аспект. Той е свързан с факта, че точно през периода, когато се разиграват „телефонните игри“, се заформя „джобната същност“ на единия от двамата начинаещи в любовта. Простичко казано, определя се кой ще „седи в джоба“ на любимата или любимия. Знае се обаче, че никой не иска да седи в ничий джоб. Ето защо начинаещите в любовта се боричкат. Чувството за властолюбие е просмукало за съжаление и най-святото — любовта.

Начинаещият, който чака позвъняването, не е сигурен, че първата му крачка, включваща набиране на номера с трепереща ръка, ще бъде интерпретирана не като искреност и смелост, а като първа крачка към злополучния „джоб“. Този проклет „джоб“ постоянно затормозява любовния му порив, защото „да седиш в джоба“, извинете, не е нито уютно, нито престижно. Затова интригата осъществява топла връзка между телефонните и джобните игри.

В тази интрига, скъпи читатели, има голям смисъл, понеже докато тя е жива, съществува любовта. А щом единият от двамата „седне в джоба“, любовта отминава. Самият процес на затихване се съпровожда с диви скандали и оскърбления. Причина за това е, че „седейки в джоба“, е невъзможно да се обича, а и е трудно да се понася покорно „седналият в джоба“. И само понякога, когато мислите за „джоба“ се отдалечат на втори план, мъжът и жената намират онази страна в отношенията си, когато всеки от тях „поставя в джоба си“ другия само от време на време. Например, когато жената смята мъжа за „джобен“ в кухнята, а мъжът я причислява към „джобните“ в такива безкрайно важни действия като забиването на гвоздей или печеленето на пари.

Нашият свят все още е твърде неодухотворен, за да се оправим напълно без „джобове“. Съвременното щастие се състои не в това изобщо да не „седим в джоба“, а в това да седим там кратко или още по-добре — периодично. Може би там, „в джоба“, е уютно и топло. А може би в другите светове, където ще се опитаме да попаднем, хората носят дрехи без джобове.

„Страхът от джоба“ все по-често според мен осъжда човека на самота. Но трябва да кажа, че „джобът“ не е затвор и там не е чак толкова страшно да се седи. Получава се обаче така, че някои хора съвсем не понасят „джобовете“ и за нищо на света не желаят да попадат там дори за кратко. Те са прекалено свободни. Чувството за освободеност ги окриля, а ограничаването на свободата, още повече в „джоба“, ужасно ги угнетява.

Свободните хора се опитват веднъж или дважд да влязат в „джоба“, но веднага откриват, че там им е неприятно — оказва се, например, че се натъкват на стара носна кърпа. Като подадат глава навън и жадно вдишат свеж въздух, те започват да сравняват

благоухаещата свобода с бъдещия „джобен живот“, в който ухае на онази... отворотелна носна кърпа.

Сврџх свободните хора понякога свързват живота си с нечий друг, но само когато представителят на противоположния пол с удоволствие сам се напѳхва в джоба и дори смята „пребиваването в джоба“ за връх на своето щастие. Разбира се, сврџх свободните индивиди не обичат своя „джобен приятел“, но утешават самолюбиеото си с мисълта, че все пак е по-добре да се живее с „пѳлен джоб“.

Трудно се откриват обаче доброволци, които сами да „влязат в джоба“, а опитите им обикновено приключват със злополучната среща със старата носна кърпа, която постепенно ги изтиква навѳн, където благоуханието на свободата изглежда още по-сладко и притегателно. В крайна сметка възниква идеята, че сме създадени, за да усещаме и дори да се наслаждаваме на странното и загадѳно понятие свобода. В него има нещо мистично.

То е свързано с елемент от много по-висок ранг — любовта към хората изобщо. Хималайските йоги твърдят, че любовта на майката към детето е една степен на любовта, любовта на мъжа към жената (или обратното) е друга, по-висока степен, но най-висока е любовта към хората изобщо. Новият чист свят ще бъде построен само когато хората се научат да обичат с тази странна за нас любов — любовта към живота. Тази велика любов не отговаря на баналната „джобна психология“. Тя изглежда нелепа и изкуствена, но вече съществува и кръстът на тази любов на бъдещето се носи от обикновените на вид и умърлушени самотни хора. Те гордо носят своя кръст — кръста на бъдещето.

Затова едва ли си заслужава да се присмиваме, като обсъждаме вътре в „семеиния джоб“, поглѳщайки чиния борш, самотната приятелка на жена ви. Тя може би е по-щастлива от другите! Неразбираемо защо, премлясквайки с устни, хората се стремят да осѳдят самотата и подлагат на най-остра критика безнадеждната любов на самотния човек към недостѳпния и често абстрактен идеал. Те не разбират, че любовта на самотния човек към този идеал е мечта, която също може да бъде обичана — някога, в бъдещото. А то задължително ще настѳпи, защото човек не живее само един живот.

Странно е да обичаш една мечта.

Но кой знае? Може би при следващото си прераждане този посредствен самотен човек с тъжно сведени очи ще открие своята мечта — мечтата от миналия си живот, и между тях ще пламне прекрасна любов, на която ще завиждат всички „седящи в джоба“. От нея ще се възхищават и хора, за които думата мечта никога не е била празен звук. В най-силен възторг ще изпаднат децата — децата на бъдещия живот.

Те обичат самотните хора. Усещат, че самотният човек живее в света на мечтите и много иска да вижда само хубавото. А най-хубавото, което човек може да измисли, е мечтата. Може би затова около нас все повече и повече има самотни майки, които раждат детето невинаги по любов и далеч невинаги от въображаемия принц, а просто за себе си — за да се сприятелят с едно мечтателно малко същество и да вложат в него цялата си любов, която в градацията си завършва с любовта към хората изобщо. Подобно поведение не бива да бъде осъждано. Абсолютно щастие изпитват само тъпите хора, но не всички са имали „късмета“ да се родят тъпи. Те дори не искат да се приспособяват към тъпите и закостенели нрави на твърде несъвършеното съвременно общество, като намират своето щастие в... мечтите. Та нали самотата означава искреност пред своите чувства. И кой е виновен, че тези чувства са насочени към бъдещето!

Бог е създал великата интрига на живота, в който всичко е нееднозначно. Трудно е да се разбере кое е щастие и кое не. Неизвестно защо Създателят е решил да го направи така, а не иначе. И най-важната особеност е, че той апелира не към конкретния живот на човека, а минимум към цяла поредица от съществувания. Бог сякаш намеква, че твоите несполуки или самотата ти в този живот не са фатално нещастие, че е благородно да се мечтае и че мечтите проявяват склонността да се осъществяват в бъдещия живот. Затова не си струва да се тръшкаме особено, ако в нещо не ни е провървяло. В следващия живот ще се получи по-добре, но ще ни е малко самотно без онези хора, които са се проявили като благородни и чисти в предишния. Само че ние несъмнено ще ги срещнем, ще ги усетим и ще ги разпознаем по някаква позната и родна енергия, която излъчват, макар пред очите ни да стои човек със съвсем друг физически облик.

Тези мисли профучаваха през главата ми с бясна скорост, а невероятната им яснота ме поразяваше. Аз все така напредвах по

Долината на смъртта. По едно време се спънах и дори изпуснах компаса, но го вдигнах и продължих напред. До фокуса на Огледалото на царя на смъртта Яма по мои изчисления оставаха около 100–150 метра.

Неизвестно защо не мислех за смъртта — не отивах там да умирам. Бях убеден, че в живота ми се е завъртяла нова интрига — този път със смъртта.

ИНТРИГА СЪС СМЪРТТА

Под краката си видях поредната човешка кост. Леко забавих крачка и отново тръгнах напред. Надявах се, че мислещата субстанция на времето... може би...

В този миг иззад хълма неочаквано се появи Огледалото на царя на смъртта Яма. Чак спрях от изненада. При този ракурс осветеното от слънчевите лъчи огледало беше особено красиво.

Стигнах до върха на хълма и се заозъртах, опитвайки се да открия двете морени с петнисто-рижав цвят, които трябваше да приличат на четириоки кучета. Свалих очилата и като измъкнах фланелката си, ги почистих. Ръцете ми едва забележимо трепереха.

Пред мен се разстилаше мрачен пейзаж от сиви и черни камъни. От тях лъхаше на смърт. А огледалото блестеше и преливаше в цветовете на дъгата и властно привличаше вниманието ми към себе си. Не можех да откъсна очи от него. „Нима смъртта е толкова красива!?“ — мисълта ми хрумна внезапно и дори се изплаших от начина, по който си зададох въпроса.

Сведох очи и отново видях мрачните сиво-черни камъни. Прошепнах тихо:

— Не, толкова красива може да бъде само съвестта!

Мислите отново затанцуваха в главата ми и разбрах, че ненапразно съдът на съвестта се извършва някъде тук сред тъжните камъни, а не там — до блестящото Огледалото на царя на... смъртта. Думата смърт не си пасваше с това великолепно огледало. Тя дори оскърбяваше величието му. Не беше Огледало на царя на смъртта Яма, а Огледало на царя на съвестта Яма. Та нали съвестта задължително трябва да е красива, само красива, извънредно красива... Смъртта би трябвало да е извън пределите на огледалото и да се намира далече от

него — във фокуса. Съвестта не бива да чувства конвулсиите на смъртта. Съвестта трябва да си остава красива!

Спомних си разказа на тибетеца Туктен за това, че в северната част на Кайлас зад Долината на смъртта е разположена тайна „райска“ пещера, която материализира мислите. Ако искаш да се появи храна — моля! Тя изниква на мига, достатъчно е само да си я представиш. Ако искаш още нещо, стига да си помислиш и — готово! Разбирах, че да вярваш в подобни чудеса е много трудно, но на мен ми се искаше да вярвам. Толкова ми се искаше отново да се озова в детството и да заживея с мечтите, че някой ден ще се озовем в страната на чудесата. А тя е съществувала тук — в Града на боговете.

Отново погледнах към огледалото и така нахлузих бейзболната си шапка, че престанах да го виждам и започнах да се озъртам, изследвайки с очи всяко възвишение. Изведнъж точно пред себе си видях рижаво петно. С мързеливо и бавно движение свалих раницата, извадих бинокъла и погледнах — от рижавото петно ме пронизваха четири очи.

Откъснах очи от бинокъла. Сърцето ми щеше да изскочи от гърлото. Устата ми пресъхна.

— Я виж ти, сметките по ориентирането не ме издъниха — изхриптях на глас и като че ли съжалих, че не съм сбъркал.

Вгледах се по-встрани и забелязах второто рижаво петно. Отново вдигнах бинокъла и... видях четирите очи, които се вираха в мен.

— Това са те — онези две морени, петнисто рижавите кучета с по четири очи — пак изхриптях на глас.

Сведох глава. Струваше ми се, че сърцето ми ще се пръсне всеки миг. После вдигнах глава и с благоговение отпратих поглед към Огледалото на царя на смъртта Яма. Дълго го гледах и мислех за него като за огледалото на... съвестта.

Отново различих двете рижави петна и се насочих към тях. Сърцето ми туптеше лудо, дишах учестено. Като мълния ме поразиха думите на Ангарика Говинда: „Мнозина загиват там.“ Крачките ми отекваха звънко в планинската тишина. В този миг не усещах нищо лошо — нито угризения на съвестта, нито вътрешно самобичуване, нито страх. Пред мен имаше само една цел — да стигна до двете морени и да заставам между тях, за да може енергията на състеното време да ме оцени. Ясно дочух и собствените си думи, произнесени в

началото на експедицията: „Най-страшна е енергията на съвестта, притисната в ъгъла. Тя излиза подобно на взрив, който е в състояние да изпепели тялото.“

До жадуваните морени оставаха само няколко метра. Забавих ход. Двата камъка наистина приличаха на четириоки кучета. „Муцуните“ на каменните псета бяха обърнати към мен. Струваше ми се, че не се заяждат, а се присмиват. Всяка морена беше с височина около един метър. И двете изпъкваха със своята петнисто-рижава окраска на фона на сиво-черната каменна урва. Разстоянието между тях беше около метър и половина.

Съвсем забавих крачка и се вгледах в една от „кучешките муцуни“. Не бих казал, че беше отвратителна. Но тя ми се надсмиваше, безжалостно ми се надсмиваше. Сякаш говореше, че тук, на това свято място, не може да има милост, съвсем не може да има милост, изобщо не може да има милост и никога не може да има милост, защото милостта е участ на слабите, а те не бива да идват в Долината на смъртта.

Още по-внимателно се вгледах. Разбирах, че триизмерните каменни тела на тези кучета не са най-важното, по-значими са фантомите им — живите фантоми на техните тела. Кой знае, може би йогите, които пристигат тук и притежават фино-енергийно зрение, наистина със собствените си очи виждат тези петнисто рижави енергийни кучета и „на живо“ усещат подигравката им.

Най-любопитното беше, че наблизо не се виждаха камъни с такъв цвят. Щом приближих на разстояние един метър до морените, спрях. Припомних си историята с пощръклелите кучета, които ме нападнаха в късния следобед, когато видях първите пирамиди в Града на боговете. „Не са били кучета. Смъртта е искала да ме разкъса“, завладя ме неочакваната мистична мисъл.

Протегнах длан към едната, после към другата морена, но бързо се отказах. Сякаш ток минаваше по ръката ми.

Застанах точно пред тях. Гледах ги още дълго, като си представях, че са петнисто-енергийни кучета във фино-енергийния свят. Тихо и гальовно прошепнах:

— Оставете ме на мира!

Пак вдигнах глава към искрящото Огледало на царя на смъртта Яма и застанах между петнисто рижавите морени.

— Уф! — въздъгнах тихо.

Стори ми се, че тази въздишка се разнесе из всички клисури на древния Тибет, а ехото се върна при мен, като повтаряше: „Уф, уф, уф...“

„Живял ли съм чист живот?“, прииска ми се да извикам, но внезапно усетих, че животът ми започна да се върти пред вътрешния ми взор. Приличаше на старо алуминиево табло с разписание на влаковете. В същото време усетих, че чувствата ми не пропускат нито една картина и реагират на всяка от тях — със сладостно усещане или с глух ропот на недоволство. Страхувах се да не се появи чувството на негодувание и възмущение от мен самия — раницата, извадих бинокъла и погледнах — от рижавото петно ме пронизваха четири очи.

Откъснах очи от бинокъла. Сърцето ми щеше да изскочи от гърлото. Устата ми пресъхна.

— Я виж ти, сметките по ориентирането не ме издъниха — изхриптях на глас и като че ли съжалих, че не съм сбъркал.

Вгледах се по-встрани и забелязах второто рижаво петно. Отново вдигнах бинокъла и... видях четирите очи, които се вираха в мен.

— Това са те — онези две морени, петнисто рижавите кучета с по четири очи — пак изхриптях на глас.

Сведох глава. Струваше ми се, че сърцето ми ще се пръсне всеки миг. После вдигнах глава и с благоговение отпратих взор към Огледалото на царя на смъртта Яма. Дълго го гледах и мислех за него като за огледалото на... съвестта.

Отново различих двете рижави петна и се насочих към тях. Сърцето ми туптеше лудо, дишах учестено. Като мълния ме поразиха думите на Ангарика Говинда: „Мнозина загиват там.“ Крачките ми отекваха звънко в планинската тишина. В този миг не усещах нищо лошо — нито угризения на съвестта, нито вътрешно самобичуване, нито страх. Пред мен имаше само една цел — да стигна до двете морени и да застана между тях, за да може енергията на сгъстеното време да ме оцени. Ясно дочух и собствените си думи, произнесени в началото на експедицията: „Най-страшна е енергията на съвестта, притисната в ъгъла. Тя излиза подобно на взрив, който е в състояние да изпепели тялото.“

До жадуваните морени оставаха само няколко метра. Забавих ход. Двата камъка наистина приличаха на четириоки кучета.

„Муцуните“ на каменните псета бяха обърнати към мен. Струваше ми се, че не се заяждат, а се присмиват. Всяка морена беше с височина около един метър. И двете изпъкваха със своята петнисто-рижава окраска на фона на сиво-черната каменна урва. Разстоянието между тях беше около метър и половина.

Съвсем забавих крачка и се вгледах в една от „кучешките муцуни“. Не бих казал, че беше отвратителна. Но тя ми се надсмиваше, безжалостно ми се надсмиваше. Сякаш говореше, че тук, на това свято място, не може да има милост, съвсем не може да има милост, изобщо не може да има милост и никога не може да има милост, защото милостта е участ на слабите, а те не бива да идват в Долината на смъртта.

Още по-внимателно се вгледах. Разбирах, че триизмерните каменни тела на тези кучета не са най-важното, по-значими са фантомите им — живите фантоми на техните тела. Кой знае, може би йогите, които пристигат тук и притежават фино-енергийно зрение, наистина със собствените си очи виждат тези петнисто рижави енергийни кучета и „на живо“ усещат подигравката им.

Най-любопитното беше, че наблизко не се виждаха камъни с такъв цвят. Щом приближих на разстояние един метър до морените, спрях. Припомних си историята с пощръклелите кучета, които ме нападнаха в късния следобед, когато видях първите пирамиди в Града на боговете. „Не са били кучета. Смъртта е искала да ме разкъса“, завладя ме неочакваната мистична мисъл.

Протегнах длан към едната, после към другата морена, но бързо се отказах. Сякаш ток минаваше по ръката ми.

Застанах точно пред тях. Гледах ги още дълго, като си представях, че са петнисто-енергийни кучета във фино-енергийния свят. Тихо и галовно прошепнах:

— Оставете ме на мира!

Пак вдигнах глава към искрящото Огледало на царя на смъртта Яма и застанах между петнисто рижавите морени.

— Уф! — въздъхнах тихо.

Стори ми се, че тази въздишка се разнесе из всички клисури на древния Тибет, а ехото се върна при мен, като повтаряше: „Уф, уф, уф...“

„Живял ли съм чист живот?“, прииска ми се да извикам, но внезапно усетих, че животът ми започна да се върти пред вътрешния ми взор. Приличаше на старо алуминиево табло с разписание на влаковете. В същото време усетих, че чувствата ми не пропускат нито една картина и реагират на всяка от тях — със сладостно усещане или с глух ропот на недоволство. Страхувах се да не се появи чувството на негодувание и възмущение от мен самия — смъртоносно силното чувство на негодувание. Явно царят на смъртта Яма беше започнал своя съд... над мен.

А кадрите от живота ми продължаваха да се въртят. Картините от детството бяха по-подробни — включително до такива на пръв поглед незначителни епизоди като разплакването ми в деня, когато се бях скрил в копривата зад нашата плевня. Ярко изплува картината, когато моята синеока майка по време на националния празник Сабантуй край брега на река Бела ме спаси пред очите на цялото село, докато аз гордо „показвах“ своите плувни умения.

Картините от младостта не бяха толкова подробни, видях само няколко събития от този период. Любопитното беше, че в тях отсъстваха съдбовни моменти като завършването на института или защитата на кандидатската дисертация. Затова пък често изскачаха картини, които показваха как съм се измъчвал, заслушвайки се в своята интуиция. Някои от тях бяха обагрени със сладостно чувство, други — с глух ропот на недоволство, който понякога — за щастие много рядко — преминаваше в досадното чувство на негодувание. Тогава усещах угризения на съвестта. „Виж ти, значи можем да изгубим съвестта си и пред своята интуиция — помислих си. — Колко е важно да се вслушваме в интуицията си, за да не опетним своята съвест!“

Картините от зрелия ми период най-често бяха свързани с моментите, когато интуитивно и в мъки създавах новите методи за лечение на болните. Глухият ропот в душата затихваше, всичко изглеждаше пъстроцветно. Дори си направих извода, че през зрелия период по-често съм се вслушвал в интуицията си, отколкото през младежките години. Но най-сладостни чувства предизвикваха, колкото и да е странно, моментите на „научния разгром“ и на тежкото възраждане, след като маститите московски учени бяха разрушили до основи цялата наша „интуитивна работа“. Ясно беше фиксиран моментът, когато от страна на Министерството на здравеопазването на

Русия беше подписана заповедта за нашия Общоруски център по очна и пластична хирургия — чувствата бяха го възприели като... тържество на интуицията, по-точно — като тържество на науката, изградена върху интуитивна основа.

Понякога епизодите засягаха личните ми отношения с различни хора. Очаквах, че ще изпитам душевно неудовлетворение, когато се появи изображение как съм си изтървал нервите и съм навикал някого. Не, тези картини се съпровождаха от напълно благопристойни чувства. В душата ми възникна възмущение, когато с професорско равнодушие се бях отнесъл към някои от безнадеждно болните пациенти, забравяйки да ги зарадвам поне с няколко топли думи и надежда за бъдещето. Паралелно с него възникваше и сладостното чувство от процеса на научните търсения и вслушването в интуицията.

Интересно беше, че сладостното чувство съпровождаше и онези моменти от живота, когато съм бил предаван или използван поради собствената си наивност, докато някой зад гърба ми е повтарял: „Ама че смотаняк!“ Силно се учудих, но после разбрах, че никога не съм се опетнил с отмъщение.

Най-радостни чувства изпитах, когато се завъртяха трите хималайски експедиции. Сцените с йогите, сомати-пещерите, живата и мъртвата вода ми се сториха безкрайно светли и чисти — чак се разтресох от радост. Мина ми мисълта, че по това време най-сетне бях осъзнал обикновеното на пръв поглед понятие Чиста душа. После отново започнах да виждам себе си в „научни мъки“. Но тази наука вече беше друга, някак си по-чиста и светла. Анализирайки строго научните данни, бях престанал да се страхувам и от използването на езотеричните сведения и, меко казано, доста екзотичните резултати от хималайските експедиции. Най-важното беше, че по някакъв необясним начин бях разбрал — моите чувства вече инспектираха мислите и не се срамуваха да използват неясното понятие Чиста душа.

Точно тогава в мен се проясни разбирането, че в детството си човек живее най-близо до принципите на отвъдното. Младостта е период на грешки и адаптация към земните условия на живот. Зрялата възраст — реализация на самия себе си приживе на Земята.

Чувствата, които варираха от сладостни усещания до глух ропот, ми подсказваха, че угризенията на съвестта, останали в миналото, могат да се връщат, засилени от негодуванието или напълно заличени

от сладостното чувство. „Точно това е покаянието — помислих си, — когато с добро действие или добра мисъл се измива старото клеймо на съвестта.“ Картините, свързани с хималайските експедиции, се появяваха особено често, като понякога подробно показваха незначителни на пръв поглед моменти. Например как паднах в цял ръст на земята. Нещо ми подсказваше обаче, че точно в този момент мозъкът ми е „родил“ ново за мен осъзнаване на действителността. После виждах картини, посветени на този обрат в мислите ми, когато или стоях, оглеждайки околността, или бързо записвах нещо в експедиционния дневник. При това съвсем ясно помнех хода на мислите, които кръжаха в главата ми по онова време — понякога смешни и глупави, но в крайна сметка отразяващи различните преходни етапи на мъчителната промяна в съзнанието.

Скоро се досетих, че царят на смъртта Яма не „гледа видеофилм“ за преживяния от мен живот, а прелиства някаква чудна книга на мислите, които имат паралелно „видео изображение“, представящо ме отстрани. „Това са хрониките на Акаши, чудният небесен компютър, в който се записват всички твои мисли! — възкликнах вътрешно аз. — Сгъстил времето. Яма ускорено «прелиства файла» на твоя живот в хрониките на Акаши! Каква мощ е заложена в този небесен компютър! За да запише всички твои мисли и да заснеме целия ти живот, а и да съпостави всичко... При това на всички хора по Земята... Да не забравяме и животните, и растенията... Освен това и водата... Ето това се казва компютър! И колко грандиозен е разумът на Яма, щом може да работи с него! А колко свръх грандиозен е разумът на Бог, който вижда и анализира всичко живо в цялата Вселена!“.

Вече разбирах все по-добре, че основното в човека не са неговите дела, а мислите му. Картините от моя живот продължаваха да се нижат. Скоро се появи и сегашната тибетска експедиция. Зарадваха ме до болка познатите лица на Равил, Селиверстов и Рафаел Юсупов. Появи се и моето лице, което наблюдаваше непрестанните спорове между Селиверстов и Юсупов. В този миг усетих сладостни чувства, а думата дружба придоби особено важно значение.

Видях Главното огледало на времето и себе си, треперещ от студ. Дори ми се стори, че трепех не от студ, а от щастие. Тези изпълнени с възторг чувства сякаш изведнъж плавно се концентрираха и оформиха мисълта, че времето е жива и мислеща субстанция, че решава много

неща в мирозданието, че притежава колосална интелектуална мощ и способността чрез механизма на остаряването да унищожи всичко, което пожелае. На някои хора времето дарява пожизнена младост и възможността да творят в името на вечното и същественото. Освен това постепенно се зароди и мисълта, че сгъстеното време не е просто фатално ускорение, а преди всичко възможността Великият разум, наречен Време, ускорено да мисли и да осъществява човешките съдби. Затова да се намираш в зоната на сгъстеното време не е чак толкова страшно.

Времето е безкрайно справедливо. То не възприема като особена ценност само единия от „животите“ на даден човек. Времето мисли във вселенски мащаби и същевременно забелязва всеки детайл и нюанс, като включва механизма за ускорено или внезапно остаряване само в краен случай, базирайки се преди всичко върху показанията на енергията на съвестта. А царят на смъртта Яма също е време, по-скоро... човек на времето.

Нашата тибетска експедиция бе разгледана много подробно. Изнизваха се пирамиди и монументи, нашите лица, а мислите, които се появяваха тогава, сякаш се връщаха наново. Особено дълго се задържа картината с Четящия човек. Светлите чувства, които съпровождаха тези тибетски видения, започнаха да се „самонавиват“ и да придобиват характера на чувствени мисли, които скоро станаха съвсем ясни и ми дадоха да разбера, че миналото, настоящето и бъдещето са взаимосвързани. По свое желание времето може дори да се върне назад и тогава след нас — арийците, на Земята отново ще се появят атлантите, след тях лемурийците и т.н.

Времето рядко постъпва така.

Най-често то прехвърля миналото в бъдещето, когато в недрата на съществуващата човешка раса започват да се появят странни хора. Те постоянно се увеличават, а техният необичаен облик неизвестно защо ни се струва до болка познат. Подсъзнателната памет ни нашепва, че преди много-много животи сме били почти като тях и ние разпознаваме в тях самите себе си в миналото, но с малко по-съвременен изглед. Странните хора ги тегли постоянно към главната им родина — Тибет. Там, където се намира легендарният Вечен континент, в древния Град на боговете и хранилището на миналото,

отбелязано със Статуята на четящия човек и охранявано от великата Шамбала.

Рано или късно някой от тях получава достъп до хранилището на миналото и при вида на древните машини и златните плочи усеща, че те му са познати и близки. Сякаш някога и той самият е използвал такива апарати и е правил записи върху златните плочи. Странният човек започва да разбира, че никога няма абсолютно минало, че то е относително и че се връща в бъдещето. А хранилището на миналото е същевременно и хранилище на бъдещето. Вътре в него странният човек осъзнава, че именно там е живял в онова далечно минало и че „серенадата“ на неговия живот е била, е и ще бъде безкрайна, макар нивото на съзнанието му да е различно при различните прераждания, защото се подчинява на някакъв грандиозен регулаторен механизъм.

Странният човек разбира, че само неговото подсъзнание съхранява реалната памет за неговите минали прераждания, които стигат до епохата на ангелите. Тогава ще започне да се отнася с по-голямо доверие към интуитивния шепот на подсъзнанието и дори ще възнегодува, че му е разрешено само да шепне, а не да говори прямо и твърдо. Странният човек ще си помисли, че в далечното бъдеще, когато спиралата на времето пак ще се обърне, ще настъпят времена, каквито са имали лемурийците. Тогава подсъзнанието ще превърне обичайния си шепот в пряк диалог със съзнанието, а човекът ще започне да вижда миналото и ще има непосредствен контакт със самия Създател.

Сред неведомите образи се промъкна мисълта за новия човек, който ми се стори летящ. Чувството на сладостно щастие бе заменено от еднократна лека тъга.

Колко много неща не знаех тогава! Едното от тях беше, че новият човек вече реално съществува.

После, сред сменящите се картини от тибетската експедиция, се появиха моите очи, очите на Равил, Селиверстов и Рафаел Юсупов. Странно беше да се вгледам в собствените си очи... в лицето си, което не се отличаваше с красота. В тях внезапно прочетох, че на тези очи е разрешено да видят... разрешено им е да видят... разрешено е... Това „разрешено да видят“ се повтаряше многократно и звънтеше в главата ми.

„Какво? Какво е разрешено да видят!?!“, дори възкликнах наум. После, някак просто и лесно разбрах, че ни беше разрешено да видим... Града на боговете...

— От кого е разрешено? — попитах аз.

— Дошло му е времето... затова е разрешено — прозвуча отговорът.

После моите мисли се завъртяха в хоровод, сякаш освободили се от мистицизма си, и като навлязоха в йерархията на логиката, ми подсказаха, че не малко поклонници и йоги са видели Града на боговете. Неизвестно защо на тях не им е било съдено да осъзнаят, че са видели него — легендарния и велик Град на боговете.

Отново видях очите си и тези на Равил. Те блестяха върху изсушените ни от вятъра и замръзнали лица. Изразявах нещо и... неизвестно кому... благодаряха от цялата си душа. В крайна сметка видях себе си как вървя към Долината на смъртта. Изведнъж ме завладя страх, който и аз, както всеки човек, изпитах преди срещата с непознатото. Името на тайнствения непознат е Смърт.

Картините се изнизваха, показвайки как вървя към двете морени, които приличаха на петнисто рижави кучета с по четири очи. И неразбираемо защо бях щастлив! Усетих, че ненапразно с компас търсих тези морени и вървах към тях. Нещо ме влечеше неудържимо насам. Отлично работещите в сгъстеното време мисли ми подсказаха, че съм дошъл да разбера какво представлява човешкият живот. И сякаш нещичко... подразбрах. Това „нещичко“, както ми подсказваха моите мисли, се състои в осъзнаването на собственото ти предназначение в живота, което някой — сигурно Бог, е предначертал за теб. Но колко е трудно да се разбере това предназначение! И да бъде осъзнато! Нима за целта задължително трябва да се посети Долината на смъртта!?

О, не! Не е задължително да се стремим към далечния Тибет и да проникваме в покритата с душевна мъгла Долина на смъртта! Трябва само да се вслушваме в интуицията си и в съкровения ѝ шепот. А той струва много. Колко рядко обаче се вслушваме в него! Ние сякаш не искаме да чуваме нейния шепот, а предпочитаме гръмките слова. Но всъщност шепотът е...

В този миг прозрях, че Бог ме е създал преди всичко, за да се вслушвам в своята интуиция, а не просто да размахвам ръце или да

движа крака. Стана ми дори обидно, че съм длъжен да слушам нейния неясен шепот и да се измъчвам, че когато давам воля на краката, ръцете или на някакви други природни инстинкти, постъпвам неправилно. Осъзнах, че някой сякаш ми е предначертал да използвам движенията на ръцете, краката и преди всичко на главата си в посоката, подсказана от същия този шепот. Разбрах, че съм се вслушвал в него, увличан от съпровождащите го емоционални вълни, но понякога съм ритал, при това доста силно, поддавайки се на желанието да живея „като всички“ или, така да се каже, „по човешки“... Заради това желание съм изпуснал толкова ценно време. Особено на млади години!

Докато стоях между двете морени с петнисто-рижав цвят в Долината на смъртта, изведнъж се изплаших, че едва ли не съм пропилял живота си. А изразът „Да се живее по човешки“ ми стана направо омразен. Угризенията на съвестта ме стиснаха за гърлото. Тогава разбрах, че тук ще получа наказание, защото не съм послушал интуицията си, която ми е подсказвала моето индивидуално предназначение, начертано от Бог. А то може да бъде осъзнато само благодарение на чувствата и шепота на интуицията. Не знаех само едно — какво наказание ще получа. Мислите за моето предназначение сами започнаха да се навързват една за друга в главата ми. Болката поради дареното ми, но пропуснатото в младостта време, се усили неимоверно. Като облекчаваща вълна дойде разбирането, че в по-зряла възраст до голяма степен бях компенсирал изпуснатото, като работех до 2–3 часа през нощта. Стана ми горчиво. Чаках наказанието от царя на смъртта Яма.

В главата ми за миг се появи мисълта за поклонниците, които идват в долината, за да осъзнаят най-сетне пред лицето на смъртта смисъла на живота. Защо много от тях, които са благочестиви хора, идват и умират тук, изпепелени от напускащата ги енергия на съвестта? Веднага си отговорих — благочестието не означава задължително искреност пред Бога, често под неговата маска се крие онова, което човек иска да замаскира пред самия себе си. Подобни поклонници не разбират, че произнасяйки неразбираеми за тях самите молитви, под сянката на благочестието крият своя банален страх от хората и живота. Колкото повече се страхуват от хората, толкова повече внимание отделят на молитвите и ритуалите. Те се отдалечават от

хората, като се потапят в измисления свят на неразбираемите ритуали, които едва ли някога ще бъдат разбрани. Измисленият свят е светът на страхливите хора, които се боят от живота. Негов символ би трябвало да бъде заекът.

„Бягащите от живота зайци“ живеят в света на приглушения ропот на чувствата, които се бунтуват срещу сриването на човека до нивото на заека. Те някак си свикват с този ропот. Но нещо отвътре ги човърка. И в крайна сметка не издържат вечното и противно скрибуцане в душата. Взели в ръце торбичка и тояга, поклонниците тръгват на път и отиват там, където им диктуват ритуалите. Накрая всеки от тях намира Долината на смъртта и влиза в нея. Там внезапно разбира, че е дошъл напразно, понеже в пробягващите пред очите му картини от неговия живот липсват благочестието и ритуалността, а се появяват тълпи хора, на чийто фон се издига символичният образ на заека.

Поклонникът забелязва, че ръцете му започват да потреперват и все повече се сбръчкват. С ужас вижда как тялото му постепенно умира. То пада на земята, а душата му излита над тленните останки, като най-сетне разбира, че в нея се е появил страшен сигнал — ропотът на недоволството, и че трябва да търси причините в самия себе си, а не да задълбочава ропота чрез произнасянето на заучени молитви. Защото Бог е определил като главна ценност у човека любовта (действената любов!) към човечеството изобщо, а не към зайците изобщо.

„Колко труден живот е отсъдил Бог за човека! — помислих си. — Интересно защо Той е определил за крайъгълен камък онзи тих шепот в нас самите, в който нямаме право да не се вслушваме. Пак Той ни е наложил свръх напрегнатия ритъм на живота, затова не бива да изпускаме нито секунда... Нали и Бог не пропилява времето, а все твори, твори и твори. А ние сме Негови чеда.“

Тръснах глава и отново се видях застанал между двете морени. Приповдигнах козирката на шапката си и се вгледах в Огледалото на царя на смъртта Яма. Погледнах ръцете си — бяха замръзнали от студ. Наведох глава и с ужас забелязах, че съм стъпил върху човешки кости. Виденията отстъпиха.

Обърнах се и тръгнах по обратния път. Душата ми бе обзета от тъга. Моите износени обувки потропваха по камъните, а стрелката на

компаса ме насочи натам, където оставих Равил да ме чака. Душата ми продължаваше да вие на умряло. Все крачех ли, крачех. По едно време спрях и се опипах.

— Жив съм... все още — казах си на глас.

Нещо виеше в мен, след това воят се засили и неочаквано прерасна в рязко пробуждане в областта на стомаха.

— А-а-а — превих се от болка.

Седнах на един камък и като се опитвах да не обръщам внимание на болката, заразглеждах ръцете си. Вглеждах се във всяка тяхна бръчица, страхувайки се да не забележа признаци на увяхване на кожата. Чаках появата им и дори усетих нетърпение. Не ги желяех, но ги чаках. А страшната болка в стомаха сякаш ми сигнализираще: „Да не би да ми се е обострила язвата? Може би легендата за Града на боговете и разположената в него Долина на смъртта са само измислица? Може би всичко е нарисувало моето въображение?“.

Веднага си спомних обаче за монументите и осъзнах, че някой наистина ги е построил с помощта на недостъпни за нас технологии. Разбрах, че легендата за Долината на смъртта е истина. „Истина е!“, исках да извикам аз в отчаянието си, но парещата болка в корема не ми разреши.

Пред очите ми отново се мярнаха пирамидите и монументите и пак ме поразиха със своето величие и ми подказаха, че легендарният град е бил построен от хора. Те не са се съмнявали, че енергията на петте елемента може да бъде задействана от човек с Чиста душа, а времето е мислеща субстанция.

Онези картини от живота ми, които оживяха пред очите ми между двете петнисто рижави морени, ме бяха навели на извода, че съм допуснал сравнително малко грешки в своя живот. Основната беше, че на млади години съм оставал глух за своята интуиция и съм пропилял безкрайно много време, отпуснато ми за творчество. Тежкия товар легна върху душата ми и съвсем явно премина в пронизваща стомаха болка. Разбрах, че тя е наказанието, наложено ми от царя на смъртта Яма.

— Колко си неумолим, Яма! — задъхвах се от болка. — Нима трябва да съдиш толкова строго!? Не може ли да се прости!? Нали съм пропилял времето в периода само на неразумната си младост! Защо не ми простиш? Защо ме наказваш с толкова жестока болка!? Защо не съм

се родил глупак, към когото не се предявяват големи изисквания!?
Защо Бог не ми е дал щастието да бъда тъп!?

Болката все повече се засилваш. Вече не издържах, хванах се за корема и превивайки се, паднах на земята.

— О-о-о-ох! — стенех аз върху камъните, макар и съвсем близо до изхода от Долината на смъртта.

Надигнах глава и със замъглен поглед се огледах наоколо. Близо до мен се търкаляше кост. Човешка кост. Отново погледнах ръцете си, като очаквах, че ще видя признаци на повяхване и изпепеляване. Нямаше. А вече бях пожелал смъртта. Бях се уморил от болката.

— О-о-о-ох! — продължавах да стена. — Младостта ме подведе!

Приповдигнах се на лакът и пак се загледах в ръцете си. Пръстите ми бяха мръсни — изглежда в отчаянието си бях ровил майката-земя. Но ръцете бяха розови, дори червени — в тях течеше кръв.

Разбрах, че не умирам, не се изпепелявам, а съм наказан с болка. Макар и силна, но все пак само болка. Такава беше присъдата на царя на смъртта Яма. Той не желаше да ме вземе при себе си.

Застанах на колене и свит на две, опрях главата си до земята. От очите ми течаха сълзи, които капеха върху камъните. Плачех и стенех, триех сълзите си направо в тибетските камъни и размазвах калта по лицето си. Нямах сили да се надигна.

Заедно със сълзите дойде облекчението. Разхлипах се като малко дете. Само при нов пристъп на болката отново извивах глас и продължавах да плача. Най-сетне с мъка се изправих на крака и погледнах компаса, за да се ориентирам. Едва различих стрелката — компасът беше покрит с кал. Плюх върху пръста си и изтрих капака. Слюнката беше топла.

— Значи съм жив? — прошепнах. — Благодаря ти, царю... Направих няколко крачки. И тръгнах. Стомахът ме болеше, но вече се надявах, че царят на смъртта Яма ме е оставил в тукашния свят. Сигурно все още бях нужен.

На двеста метра преди възвишението, където трябваше да ме чака Ранил, силите ми секнаха. Продължих на четири крака. Така и стигнах до него.

Равил се хвърли към мен. Хвана ме под мишниците и се опита да ме вдигне. А аз се вкопчих в краката му, тикнах лицето си в колената

му и без да се смущавам, силно застенах.

— Какво ти е, шефе?

— Жив ли съм?

— Да — в недоумение отговори той.

— Не съм ли остарял?

— Ами не! Розовичък си.

После Равил ми даде хапчета за стомах и отнякъде домъкна шепа вода, за да ги преглътна. Сякаш ми поолекна. Отворих широко очи и огледах околността.

Силите ми се възвръщаха. Стомахът продължаваше да ме боли, но вече не толкова силно.

Изправих се и бавно тръгнах напред. Нещо прещрака в едното ми коляно и аз се изплаших — стори ми се, че костите ми започват да се разпадат, а краката — да се смаляват. Дори опипах коленете си — бяха втвърдени и ме въртяха. Това ме успокои, пристъпих още няколко крачки и бавничко се заизкачвах по склона.

„Щом вървя, значи съм жив!“, казах си наум.

БОЛКАТА

Коремът все така ме свиваше, но вече бях свикнал с болката и я възприемах като нещо естествено. Дори ми беше трудно да си представя състояние, при което нямаше да я усещам.

Вървях все нагоре и се изпълвах с радост, че не напускам този свят. Беше ми странно, че не умирам. Дори ми беше досадно, че съм жив. Бях готов за смъртта, но все още живеех.

След известно време започнах да се заслушвам в болката. Приличаше на онази, която усещах при обостряне на язвата, но много по-силна. И имаше една странна особеност — сякаш излизаше не от стомаха, а от душата и постепенно се стичаше надолу към стомаха. В душата ми нещо стенеше и плачеше — точно от този странен душевен плач извираше болката. После неочаквано се досетих, че с този плач от душата ми излиза отрицателната енергия и че след него би трябвало да настъпи облекчението. Разбрах също, че енергията излиза от мен през отвора на стомашната болка.

И тогава се отнесох към болката като към заслужено наказание заради угризенията на съвестта, които изпитвах пред интуицията си. Все пак наказанието ми се стори твърде жестоко. По този начин обаче

разбрах на какви страдания ще е подложен в Долината на смъртта например алчният човек — изпепеляването на тялото му ще е съпроводено от дива болка, но несравнимо по-силни страдания ще изпита духът му, напускащ умиращото тяло. Царят на смъртта се оказва жесток, но не и несправедлив.

Стана ми жал за подобни хора. Вече знаех обаче, че жалостта не е благородно чувство, а само лъжливо копие на благородното състрадание. Защото не може да се проявява състрадание към нещо, което би трябвало да се наказва — независимо дали тук или на онзи свят.

Скоро отново съзрях Огледалото на царя на смъртта Яма. Сърцето ме прободеше. Стана ми тъжно, много тъжно, сякаш бях загубил близък приятел. Дори се спрях за известно време, загледан с надежда към него. Представих си човек, който се нарича... Време.

— Шефе, тук не бива да спираме. Тату каза... — обади се Равил.

— Да, да, тръгвам...

С треперещи от изтощение крака повторно пресякох зоната на Огледалото на царя на смъртта Яма.

Усетих, че не ми се напуска този район. Царят на смъртта беше не само жесток, но и сякаш примамваше към себе си и... не желаше да ни пусне. „Смъртта не иска да ме пусне“, прониза ме страшната мисъл и рязко усили болката в стомаха.

Спрях се и се присвих. После вдигнах глава, обърнах се назад и отново погледнах огледалото. Стори ми се, че то се взира в мен... с добрите очи на смъртта. И сякаш ме изпращаше. А аз си отивах, за да се върна отново в нашия тленен свят, преизпълнен с душевна мръсотия. Не ми се искаше да се връщам там.

Пак се вслушах в силната, но вече привична болка. Чрез нея душата ми се пречистваше от натрупалата се в мен отрицателна енергия. „А аз много искам, наистина искам да се пречистя! — едва ли не извиках. — Желая онова, което проповядват всички религии по света. Желая душата ми да стане чиста.“

В този миг понятието Чиста душа ми се стори толкова примамливо и сладостно, че за малко да свия обратно и да се върна отново при двете морени, подобни на петнисто рижави кучета, да застана между тях и да се отдам на пречистващия съд на съвестта на царя на смъртта Яма.

Изморените ми крака продължаваха да ме тикат напред. Сигурно така трябваше — да ме докарат до нашия тленен свят. Тъгата ме обзе напълно. Разбихах, че в нашия свят съвестта не е на почит. Дори ми се прииска Всевишният да подложи всички хора на съда на Яма, за да усетят най-сетне какво значи съвест. Съзерцавайки как телата им се изпепеляват, те най-сетне ще разберат, че Бог е определил за крайна цел на човешкия прогрес състоянието, наречено Чиста душа.

ЦЕНАТА НА СЪВЕСТИТА

Докато крачех, си спомних за един страшно богат човек, който бе довел при мен децата си. Дъщерята и синът му безнадеждно страдаха от кокоша слепота. Умолявайки ме да измисля нещо свръхестествено, той изведнъж обърна внимание на моето доста качествено хирургично облекло и се поинтересува за цената му. Изгледах го недоумяващо и отговорих, че струва 2000 рубли. В отговор той докосна ревера на своето сако и заяви, че то струва 2000 долара (30 пъти повече), като намекна, че ако измисля нещо, също ще имам такова. В отговор само свих рамене и се вгледах в сакото, но то не предизвика в мен никакви емоции — нищо особено, по омачкано сиво каре.

„Етюдът със сакото“, разбира се, не успя да стимулира моя мисловен процес. Още повече че никога не съм отличавал скъпия плат от евтиния. Дори не съм забелязвал дупките по собствените си дрехи. Тогава само се намръщих и му предложих да остави децата си в нашата клиника, за да се опитаме по хирургичен път да им върнем поне малко от зрението.

„Поне малко“ не го удовлетвори. Намекна, че ако процентът е по-голям, ще отпусне сума и за панталон на същата цена. Представих си, че ако върху моята и без друго не толкова мощна фигура увиснат и подобни кариани панталони, с които поради безобразната им цена няма да си позволя да седна върху мръсна пейка със залепнала на нея дъвка, неизбежно ще се превърне в роб на свръх скъпия костюм и винаги ще помня цената, на която е закупен. А и карето предизвикваше в мен асоциации със затвор.

С една дума, отказах кариания костюм. Тогава той ми предложи раиран, който още повече засили затворническата асоциация и аз го изгледах ядно, като му обясних, че операцията ще е само опит и не мога да гарантирам дали ще има положителен резултат. Дори ако

добави към костюма чорапи и боксерки. Богатият все още не схващаше за какво му говоря и продължаваше да мисли за онова бельо, което никога не употребявам поради неприязънта към думата боксерки. Стори ми се, че всеки момент ще предложи да ми купи и скъпи партенки.

В края на краищата страшно богатият човек изостави безплодните си опити да ме облече според своя бутиков вкус и сериозно се зае да философства за умението си да печели пари, за ролята им при свободата на личността, докато поради глупост и невнимание не заяви, че богатите хора могат да купят всеки добър лекар.

— Често ми се случва да чувам подобни думи от богати хора — подскочих тогава. — Един петролен бос твърдеше същото!

Помня, че лицето ми стана мораво от яд, а на врата ми запулсира вена. Заявих, че един истински лекар не може да бъде подкупен с нищо. Защото истинският лекар подхожда към всеки болен с душевно състрадание. За съжаление тъй и не съумях да му обясня, че парите възпрепятстват Бог да ти подсказе как да разпознаеш и да излекуваш болестта.

В отговор богатият извади от джоба си пачка долари и каза нещо от сорта, че пред такава сума няма да устоя и ще измисля всичко, необходимо за неговите деца, които той много обича.

Едва сдържайки се да не го изтикам грубо зад вратата, аз му препоръчах да се обади след половин година — дано дотогава успея да измисля нещо. А пачката долари натиках демонстративно във вътрешния джоб на шикозното му карирано сако, като без да искам се докоснах до противната му потна кожа.

Той се върна след три години, когато децата му вече бяха напълно слепи. Този път носеше раирано сако. Разбира се, изразих възмущението си, че идва толкова късно, но... какво да се прави! Страшно богатият човек се заоправдава, че децата са свикнали да прекарват зимата в Южна Африка, а лятото — в Южна Англия, затова му било трудно да ги замъкне в студената Русия.

Заяви също, че пристигането им в родината, още повече в провинциалната Уфа, може да се третира почти като героизъм и е чест за нашия град. Затова аз, доктор Мулдашев, би трябвало особено да се

постарая, за да не се окаже, че децата му напразно са били пътя. За парите да не мисля — пачката долари си е моя.

Трябва да ви призная, че по онова време наистина вече бях разработил нов метод за лечение на пигментния ретинит, тоест кокошата слепота. Децата имаха шанс да прогледнат, но само шанс, а не стопроцентова гаранция. Вгледах се в безпомощно разтворените им слепи очи и ги съжалих — те не бяха виновни, че никой не им беше разкрил сладостта на понятието родина. Не разбираха, че Бог определя коя да е родината на всеки от нас, като изпраща духа му в тялото на младенец, който се ражда в една или друга част на земното кълбо. Не знаеха, че ако пренебрегнеш Божието решение и се назовеш с непрестижната дума емигрант, това е много голям грях. Може би пигментният ретинит, чийто порочен ген предизвиква заболяване максимум в 50% от случаите, беше наказание за греха, който бяха допуснали, отнасяйки се към святата дума родина като към празен звук и предпочитайки по-добрите климатични условия на южния бряг в Англия или Африка.

Едно от децата, доколкото си спомням — синът, заплака и започна да повтаря, че му е омръзнало да седи тук и иска прислужничката Лурдис да му донесе прясно кокосово мляко. При мен нямаше кокосов орех, а и не усетих желание да пратя някого до магазина. Чакащите пациенти изпълваха целия коридор. Пък и Русия не е кокосова страна. Щеше да е по-добре, ако момчето беше поискало пържени картофи.

Тогава внезапно си спомних, че преди три години страшно богатият човек бе споменал как хора като него могат да купят всеки добър лекар. С неприязън изгледах издутия вътрешен джоб на луксозното му раирано сако и заявих, че ще оперирам децата му, но безплатно. Същото бях направил вече за петролния бос.

Както и в неговия случай, и сега думите ми предизвикаха ефекта на взривила се бомба. Богатият започна да повтаря, че всеки труд, независимо дали е само опит, трябва да бъде заплатен и той е готов да го стори. Аз обаче се заинатих и настоявах на своето. Спомних си за едно момиченце от град Вологда с плитчици и червена панделка, което страдеше от същото заболяване. Спомних си слепите ѝ очи, родителите ѝ — селяни с мазоли по ръцете и с поглед, взрян в мен с отчаяна надежда. Спомних си и нощните си бдения, когато

разработвах новия метод за лечение на пигментния ретинит, наобиколен от колегите си учени, и разбрах, че ние бяхме измислили този метод заради обикновеното селско момиченце с червена панделка, което най-вероятно никога не беше опитвало кокосов орех. За нея основна храна бяха пържените картофи от собствената градина, ухаещи на родната руска земя.

Ударих с юмрук по бюрото и повторих, че ще оперирам децата му безплатно. Мъжът се обърка и се изпоти. Разбра, че парите невинаги имат власт над света. Шикозното му сако сякаш увисна на едното рамо, върховете на елегантните му обувки затрепериха и се приближиха един към друг, придавайки му вид на мухльо. Дясната му ръка извади от джоба вишневочервена кърпа за около двеста долара и изтри с нея челото.

Изпитах жалост към него — човека без родина. Изплаших се, че може би ще откара децата си и ще ги лиши от надеждата да видят нашия прекрасен свят. Страшно богатият човек вече ги беше лишил от едно щастие — от родината, а сега бе готов да ги лиши и от друго — Божията светлина. Отново си спомних момиченцето с червената панделка от Вологда. Силно ми се прииска да хапна пържени картофи. Извиках секретарката и я помолих да ми изпържи малко картофи. Разбира се, поканих гостите си да ги опитат.

Очите на богатия се присвиха с омраза. Беше попаднал в безизходица. Беше обиколил целия свят със своите слепи деца, пръскайки наляво и надясно долари, изнесени преди време от бившата родина. И ето че сега съдбата го бе върнала обратно там, където някога го бе насочил Бог, определяйки Русия за негова родина. А той се беше възползвал от историческия момент и бе изнасял, изнасял и изнасял парите, иззети от обикновените хора, обричайки ги на участта да ядат само пържени картофи. Той знаеше обаче, че жителите на тази страна не само оцеляват благодарение на картофите, но и правят открития, без да се сецат за пари, като се ръководят само от мисълта, че изобретението ще е полезно дори и за онези, които се наслаждават на сянката под кокосовите палми, сладостно съзнавайки, че са подсигурени за сто живота напред. На масата на тези откриватели, които влагаха цялата си душа в науката, вкусно ухаеха обаче пържени картофи.

Страшно богатият вирна нос и гневно ме погледна право в очите. Не видях в тях нищо божествено. От тях надзърташе друг бог — чужд, неразбираем и неприятен за мен. Полазиха ме тръпки. Продължавах обаче да гледам спокойно през очилата си в тези чужди очи.

Страшно богатият все пак откара децата си и не ми позволи да ги оперирам. След няколко години узнах, че е починал. Погребали го там, в чуждата земя, и сигурно след ковчега са носели единственото, което бе постигнал в своя живот — огнеупорна каса с пари. Нищо не зная за съдбата на децата му. Напълно възможно е да са ги ограбили и някъде там да се препитават само с пържени банани. А може пък да са си добре и прислужничката Лурдис да им поднася за обяд пържени картопки.

РАЗМИСЛИ ЗА ЧУЖДЯ БОГ

— Чужд Бог! Чужд Бог! — започнах да повтарям в такт с крачките си, изкачвайки се по склона на височина около 5700 метра.

Спомените за богатия човек съвсем не ме изпълваха със сили. Беше ми жал за децата му. Дъхът ми излизаше от гърдите със свистене, устата ми бе пресъхнала, краката ми се подгъваха, стомахът продължаваше да ме боли. Успокояваше ме само мисълта, че заедно с болката от мен излиза и отрицателната ми енергия. Сякаш започвах да й се радвам.

Спрях, погледнах към Равил и неочаквано и за себе си заявих:

— Равил! Знаеш ли, че има и друг Бог — чужд Бог! В Града на боговете обаче той е безсилен. Долината на смъртта убива само онези, чиито души са завладени от него. Великият Яма стои на стража и не допуска чуждия Бог. Огледалата го изпепеляват. Сгъстеното мислецо време не го пуска в подземната Шамбала, не му позволява да омърси великия символ — Четящия човек.

Равил ме погледна в недоумение. И двамата се засмяхме и отново поехме по пътя си.

Мислите за чуждия Бог не ме оставяха. Той е вездесъщ и веднага прониква в човешката душа, ако тя се е отдалечила от своя истински Бог. Планомерно и упорито той подмамва човека да приеме неговата вяра. Той се бори с истинския Бог не на живот, а на смърт.

Внезапно осъзнах, че безбожието не съществува. Затова атеизмът, величаещ човека като връх в развитието на самозародилите

се органични вещества, преминали през животинския и маймунския етап на еволюцията, е не просто грях, който поставя човека на мястото на Бога, а хитра измислица на чуждия Бог, която лишава човешките души от влиянието на истинския Създател и освобождава място, където да се внедри той. Тази мисъл толкова ме изненада, че краката ми се оплетоха, дишането се затрудни и аз спрях, изпусвайки въздуха със свистене.

— Как досега не го бях разбрал!? Как не съм го разбирал!? — започнах да повтарям си шепнешком, като се опитвах да изтрия с длан слепналите си устни. — Какъв глупак съм! На колко години станах, колко години съм изучавал атеизъм, вземайки изпитите с тройки, а не съм го разбирал! Чак след Долината на смъртта се осъзна, тъпако! Чак когато надзърна в очите на смъртта...

Дишането ми се възстанови и аз продължих напред. С почуда забелязах, че болката в коремната област утихна.

А мислите за чуждия Бог продължиха да танцуват в главата ми. Наистина се чудех как преди не ми беше хрумвало, че безбожие не съществува. Защото след като е създал духа, душата и тялото на човека. Бог не само ги е свързал един за друг, но и със себе си, определяйки ги като единство на творението. Ненаправно хората казват, че човек е частица от Бога. Ядосах се на философите и учените, които са твърдели и твърдят, че Бог не съществува. Ако тези „учени-атеисти“ се замислят за миг над известния научен факт за клетъчната нелокалност, когато всяка от милиардите клетки в човешкия организъм мигновено узнава участта на другите клетки, ще разберат, че той не може да бъде обяснен с нищо друго, освен със съществуването на някаква мислеца субстанция.

Тя не просто обединява в едно всички клетки, но и се грижи за всяка поотделно като за свое дете. „Учените-атеисти“ биха могли логично да предположат, че за тази мислеца субстанция се грижи друга, по-високо организирана мислеца субстанция, а над нея има още, и още, и още — до самия... Бог. Тогава другарите атеисти биха престанали да се пулят при най-малкото възражение срещу „доказателствата“ им, че Бог не съществува. Биха престанали да преследват истинските изследователи, които волю-неволю, в резултат на научните си търсения, стигат до извода за съществуването на Създателя и се превръщат в дълбоко вярващи хора.

Спомних си очите на преподавателя по атеизъм в медицинския институт, който с удоволствие ми написа тройка, макар че бях научил наизуст всички атеистични глупости. Изглежда беше видял в очите ми зле прикритата омраза към него — роба на чуждия Бог.

А лукавият Бог може би се надсмиваше над глупака атеист, докато доказваше на всички онова, което не съществува в природата. Този глупак атеист все пак е Божие създание, макар и несполучливо. Понякога той се влюбва и когато го разкарат, вероятно си повтаря, че го боли душата. Но веднага насочва мислите си към органичните молекули и стига до извода, че нейните (на отреклата) органични молекули са несъвместими с неговите (на отречения), макар че всъщност са несъвместими душите им, които принадлежат на различни богове — на истинския и чуждия.

— Шефе, хайде да поседнем. Тежко ти е да вървиш — обади се Равил.

— Хайде — съгласих се аз. — Болката отслабна, но едва се държа на краката си.

В главата ми изплуваха познатите лица на завистливи, алчни и подли хора, на алкохолици и наркомани. Опитах се да си припомня израза на очите им. Не беше трудно. Очите им бяха едни и същи — стъклени и чужди. В тях проблясваше и страха, породен от неестественото раболепие пред онзи, които ги е завладял. Те сякаш се извиняваха, че са предали душите си, и умоляваха робът да бъде съжален. И намекваха, че всеки може да стане като него — роб. Това подмазвачество в погледа говореше, че бившият истински човек няма друг избор, освен да апелира за съчувствие, защото той, който се е превърнал само в телесна обвивка, не може да живее без общочовешката божествена енергия, без общочовешката любов. Затова е принуден да проси за частица чиста енергия, за малко съчувствие. Защото той не може да съществува без чистата енергия на истинския Бог, който го е създал.

Понякога в погледа се появяват и искри. Те се пръскат в различни посоки. Призовават към схватка. Жадуват за кръв. Чрез тях навън излиза омразата на чуждия Бог към истинския. Тогава робът започва да отмъщава с цялата сила на своя порок на онзи, който го... съжالياва.

Робът усеща с шестото си чувство, че не биха му стигнали силите да отмъсти на човек, който живее под закрилата на истинския Бог. Затова е принуден да избере по-слаб — онзи, който чрез съжалението си му е предоставил част от своята чиста енергия. Нещастният роб не е виновен, че отмъщава и погажда мръсни номера на човека, който го съжалява. Защото чуждият Бог иска да разруши създаденото от истинския, като безжалостно поставя на жертвения олтар хората със стъклените очи. Той не обича своите роби. И дори ги презира, защото те не са негови чеда, а на истинския Бог.

Чуждият Бог не иска да се занимава с трудоемката съзидателна работа. Той не желае да създава и да възпитава „свои хора“. Исква само да владее душите на вече създадените. И понякога успява. Всички помним до какво ни докараха лукавите идеи на комунизма — до репресии. Най-гадното обаче беше, че в продължение на почти 80 години населението на цялата страна ходеше и гледаше света със стъклени очи.

И сега, когато комунизмът почти се спомина и в „идеите“ му вярват малцина, чуждият Бог продължава да действа, като смени козината си и стана покровител на „доларовия тип мислене“. Той се радва, че доларовата психология все повече се разпространява по света, че благодарение на холивудските филми буквално се насажда „доларовият тип мислене“ и в хора, възпитани да вярват в Бога. Чуждият Бог направо се тресе от яд, че по света се е появило реално противодействие на неговата политика. И това е „валутата на дружбата“, наречена евро. В нея е вложено нещо невероятно — победата на доверието и любовта в противовес на историческите амбиции на великите европейски страни. Сигурно ще дойде време, когато и Русия ще замени своята горделива рубла с топлата банкнота евро. И ще построи красив и величествен мост към Изтока, където в традицията доминира духовното начало, а думата любов не е празен звук. Сигурно тогава ще настъпят щастливи дни, чуждият Бог ще се свие и с ужас ще забележи, че отстъпва място на новите хора с Чиста душа.

Станах от камъка, на който седях.

— Равил, да тръгваме! Трябва да настигнем момчетата.

Докато вървах, усетих, че мислите за чуждия Бог наистина ми помагаха — коремната болка утихваше. „Нима мисленото ми

противодействие на чуждия Бог ми помага да изкарвам енергията му от себе си?“

Отново си спомних за страшно богатия човек и стъкления израз на очите му. Той лиши своите деца от надеждата да видят Божия свят заради него — чуждия Бог, чийто роб беше станал той. Баща им не можеше да се опълчи срещу принципа на чуждия Бог, че парите разрешават всички проблеми. Разбира се, той беше намразил онзи Мулдашев, който се бе осмелил да отблъсне великолепно сияещата пачка долари. А нима някой би доверил очите на своите деца на човек, когото мрази!?

Затова ви призовавам, ако чуждият Бог посегне към душата ви, не му я давайте, моля ви!

Чуждият Бог не е създател. Той никога и нищо не е създал. Само е разрушавал и е използвал създаденото от истинския.

Тогава разбрах, че по принцип съм щастлив човек, защото успях да посетя Града на боговете. Щастлив съм, че в него няма място за чуждия Бог. Бях видял най-сетне величествения свят, съставен от пирамиди и монументи и създаден от силата на чистите мисли и чувства. Значението му за Земята е огромно, защото той е кристалночистото островче на нашата планета, над която витае червено-черният призрак на чуждия Бог.

МИСЛЕНО ВСЕ ОЩЕ БЯХ ТАМ...

Спрях и погледнах още веднъж към Огледалото на царя на смъртта Яма. Но то вече се бе скрило зад хълма, а аз нямах сили да се върна назад. Отново ме заболя стомахът — рязко и силно. Тъгувах по огледалото на смъртта. Исках още повече чистота, още и още...

— Шефе, я виж, стои като скала!

— Кой стои? — изхриптях аз.

— Селиверстов. Чака ни, безпокои се. Чак си е глътнал корема от притеснение. Когато малко по-късно стигнахме до Сергей Анатолиевич, той ни посрещна с въпроса:

— Шефе, защо лицето ти е сгърчено така, сякаш са ти избили едната челюст?

— Боли ме, Сергей.

— Челюстта ли?

— Не, стомахът.

— Странно, а изглежда сякаш е челюстта.

Бодро крачейки напред, Селиверстов ни заведе при Рафаел Юсупов и водача Тату, които се бяха разположили върху камъните.

— Какво? Пообщувахте ли със смъртта? — весело попита Рафаел. — И каква е тя на вид?

— Ами как да ти кажа...

— Я по-добре си хапнете шоколад! Във високите планини са необходими мастни киселини и захар.

— Да...

— Видяхте ли в долината кости?

— Да.

— Човешки?

— Да.

— Много ли бяха?

— Да.

— Значи там се умира.

— Да.

— А ти, шефе, защо си такъв болнав?

— Ами така...

Уморено се свлякох на земята. Стомахът ме болеше адски. Търпях. „Долината на смъртта сама избира хората, които трябва да убие“, изплува от паметта ми фразата, произнесена преди време от водача Гелу.

Рафаел Юсупов седна до мен и като сложи ръка на рамото ми, попита:

— Колко време изкара там?

— Не зная. Не засякох.

— Е, как е там?

— Ами как... Времето тече по друг начин... сгъстено е.

— Кетсун Зангпо споменаваше, че в нея може да се стои не повече от пет минути! Иначе Яма подхваща своето занимание. Затова те питам колко време изкара там?

— Не зная, времето е сгъстено.

— Все пак би могъл...

— Не можах.

— Страшно ли е?

Не отговорих. Тъгувах по Огледалото на царя на смъртта Яма. Водачът Тату ни извика и ни посочи камъка, върху който ясно личеше вдлъбнатина, подобна на голямо човешко стъпало.

— Това е следа от Буда! — гордо изрече той.

После тръгнахме с равномерна крачка и стигнахме до превала, който поклонниците наричат Портата на смъртта. Помня, че легнах на този превал върху камъните и започнах да стена от непоносимата болка в стомаха.

Момчетата стояха и ме наблюдаваха.

— Шефе, да се махаме оттук! Радиацията е повишена! Дозиметърът трака като... — прозвуча гласът на Селиверстов.

— Ей сегичка...

— Хайде, ставай, миличък — гальовно помоли Селиверстов. Изправих се с мъка.

— Сергей! Равил! — продумах аз, превъзмогвайки болката. — Трябва по ръба на хребета да се изкачим на височина 6000 метра. Оттам по-добре се вижда Секирата на кармата. Искам да я видя.

— Шефе, ти с всичкия ли си!?

— Отиваме! Рафаел, остани тук. Така трябва. Разстоянието е съвсем късо. Ще отидем набързо! — изкомандвах аз и като събрах последните си сили, започнах да се катеря по скалите. Сергей и Равил тръгнаха след мен.

СЕКИРАТА НА КАРМАТА

Някъде на височина 6000 метра ние наистина видяхме Секирата на кармата. Пръв я зърна Селиверстов.

— Ето я! — простодушно заяви той.

Погледнах я и внезапно усетих, че болката намаля. Загледах се в нея, като дишах тежко на тази пределна височина. Отслабналата болка ми даде възможност да мисля, а не просто да изстисквам от себе си последните сили, сякаш всяко следващо движение ще сложи край на живота ми.

Все гледах и гледах Секирата на кармата... Съзерцавах я като омагьосан. Прекрасно разбирах, че тази 100-метрова секира, разположена близо до цилиндрична конструкция със същия размер, е монумент, а не странно „произведение“ на вятъра. Вече не си задавах въпроса по какъв невероятен начин е бил сътворен и монтиран на

толкова недостъпен връх. По-скоро мислех за предназначението му. Поклонниците ненапразно са го назовали така, значи има отношение към кармата на човека. А защо е с формата на секира?

— Шефе — обади се Селиверстов. — Защо ѝ е секира на кармата, тоест на линията на живота, предопределена от Бог? Да не би да разсича нещо? Или... отсича излишното? Или... ако човек се озове на това място, кармата му ще бъде посечена. Ето ние — ти, Равил и аз — от днес нататък ставаме безкармови хора и заживяваме по друг начин. Какъв ли ще е той?

— Ще видим — приглушено отговори Равил.

— Нали хората се стремят да достигнат до безкармовия живот — продължи да разсъждава Селиверстов. — Сигурно в нещо е по-хубав. Дава ти право на избор! Ти, човекът, сам решаваш как да живееш, а не Бог да решава вместо теб. Както си искам, така си живея. И върша нещата, както ми харесва! Наказанията, които си заработил през миналите животи, също остават зад борда, защото са посечени от секирата. Нима и ние ще заживеем така? Равил се подсмихна и рече:

— Нещо не ми се вярва. Сергей, не си в пещерата, която материализира мислите, та каквото си помислиш, това да стане...

Продължавах да се вирам упорито в Секирата на кармата. Разбирах, че е създадена, за да регулира някои от многобройните фини енергии. Но и преданията на поклонниците едва ли са възникнали от нищото!

Спомних си многобройните ни разговори с Амир Рашитович Шарипов. Той работи в нашия Център като заместник-генерален директор и оглавява отдела за психо коригиране на зрението, тоест учи проглеждащите след операцията хора да виждат. Извънредно интелигентен, Амир Рашитович заедно с младата си сътрудничка Татяна Галямова откри такива неща за кармата, които можеха да накарат всеки да ахне.

Например един от пациентите, който беше загубил едното си око, след като крава го ударила с копито, разказа, че вече няколко поколения подред мъжете от неговия род получават травми от крави. Цялата история започнала през 20-те години, когато праядо му — известен чекист, събирал кравите по селата и в рамките на реквизиционната акция ги изпращал в кланицата, като обричал по този начин селяните на глад. Синът на чекиста се пропилил и се обесил в

краварник. Вторият син загинал, стъпкан от стадо крави. Внукът на чекиста умрял, след като се отровил с кравешко лекарство. А правнукът, който също не успял да се предпази от проклятието, беше загубил едното си око. От страх да не изгуби и другото, заминал за тундрата, където няма крави, и до днес пребивава там.

Оперирал съм двама пациенти — брат и сестра от Ростов на Дон, които по различно време бяха получили еднакви травми на очната кухина. Те бяха предизвикали еднакво намаляване на остротата на зрението. При това подобни травми се случвали в целия им род.

В резултат на изследванията си Амир Рашитович беше стигнал до извода, че във всеки от нас се съдържа родова информация, от която не можем да избягаме и която ни влияе независимо дали желаем или не. Тя рано или късно ни напомня за себе си или като ни наказва за греховете на предците ни, или като ни поднася неочакван подарък от съдбата заради душевната чистота на вече забравени близки. При това родовата информация произлиза от толкова далечно минало, че е напълно възможно да се корени във времето на ангелите или дори в епохата, когато Създателят е направил човека.

Тогава за всеки род е била заложена информационна линия, наречена карма. Вътре в него не само се натрупва информация от безкрайната поредица съществувания, но и се извършва постоянен анализ на постъпващите данни, който съединява миналото и бъдещето в единна линия на живота. В тази кармична линия нищо не се забравя и нищо не остава без внимание. Не само действията на човека се подлагат на подробен анализ, а и неговите мисли. Същите онези мисли, които ни занимават и денем, и нощем. Никой не може да живее изолирано от предците си. Всеки от нас е белязан от своя род, а животът ни протича по неведомите за нас принципи и закони на общо родовото единно начало, тоест на кармата.

Кармата не е шаблон. Тя се променя, защото е мислеца субстанция. Но тя мисли с категориите на родовия живот, обединяващ цялата поредица от индивидуални съществувания вътре в рамките на рода. Целият ви род, включващ ангелите, призраците, лемурийците, атлантите и арийците, влияе върху вас и вие, със своя кратичък, може би милионен по ред живот, също влияете върху целия си род, а чрез него върху/нечий друг или върху свой следващ живот. Ще дойде ден, когато пренесли се за миг в миналото или потопили се в бъдещето. Ще

видите цялата линия на своето битие. Тогава ще схванете не само величието и добротата на Създателя, но и съвсем ясно ще осъзнаете важното значение на понятието Чиста душа.

Повярвайте, скъпи читатели, този миг няма да е страшен за вас. Защото ще можете да общувате чрез своя род със самия Създател. А вашите отдавна починали роднини ще застанат пред вас или спокойни и уверени, или с лица, изразяващи дълбока и непреходна вина пред целия род. Ще видите и себе си в своите различни прераждания и сами ще оцените израза на лицето си в един или друг от многобройните си животи.

Най-важното е, скъпи читатели, че ще осъзнаете главния критерий за оценка на вашите съществувания — общо родовия критерий, наречен Чиста душа.

Колко тъжно ще ви стане, ако видите, че сте пропилили едно от тях поради отвратителна алчност, без да разбирате, че в общо родовия живот нямате нужда от пари!

Колко противно ще ви стане, когато сами определите себе си като завистници — нещастни завистници, създадени да пришпорват онзи, комуто завиждате!

Колко зле ще се почувствате, щом се съзрете като красива, но подла жена, гърчеща се в ежедневието си!

Ще се преизпълните обаче с дълбоко умиление и радост, ако се възприемете като благ, добър, мил, галювен, одухотворен, щедър и най-важното силно любящ човек. При това любящ не само майка си, баща си, сина и дъщерята, а и... всички хора изобщо. Ще спрете вниманието си върху онзи свой живот, когато сте проявявали любов към хората, ще му се любувате дълго, ще му се наслаждавате, мъничко ще негодувате заради това, че не всички свои съществувания сте преживели по този начин. Защото точно в онзи живот, когато сте обичали всички хора, не само сте се разграничили като ярко розово петно в цялата родова линия, но сте разхвърляли много розови петънца из бъдещето, подготвяйки щастието за бъдещия живот на някого от вашия род или... за вас самия.

Вдигнах глава и поех въздух с пълни гърди. Като призрак пред мен висеше Секирата на кармата.

— Шефе, мозъкът ми замръзна! Да тръгваме, а? — отново се разнесе гласът на Селиверстов.

— Виж, Сергей — отвърнах му, като посочих с ръка, — това не е Секирата на кармата, а Знакът на кармата. Сигурно преди е бил боядисан в розово...

— Защо пък в розово?

— Бог е велик оптимист. Той е прокарал за всеки човек розова линия на живота, наречена карма. Хората сами са си виновни... — не довърших мисълта си и поех надолу.

ПОРТАТА НА СМЪРТТА

Камъните се затъркаляха под краката ни, когато забързахме надолу по склона — натам, където ни чакаше Рафаел Юсупов.

— Вече си мислех, че кармата ми е да за-замръзна т-тук до с-смърт — тракайки със зъби, с мъка изговори той.

Спряхме до него и постояхме няколко минути със сведени глави. Тъкмо бях решил да продължа напред, когато Равил авторитетно заяви:

— След няколко крачки ще започнем нов живот!

— Откъде накъде!? — в недоумение повдигна вежди Селиверстов.

— Мястото, където стоим, е наречено от поклонниците Портата на смъртта. Те смятат, че човек, който я е прекрачил, стъпва в нов живот — обясни Равил.

— Не те разбрах! — наकोшени се Селиверстов. — Да не твърдиш, че след няколко крачки ще умрем?

— Да. След онзи камък, дето е на пет метра от нас, ще умрем. Да знаеш! — подсмихна се Равил.

— Да не би да умирам в този миг?

— Вече почти си умрял, Сергей Анатолиевич!

— Какви ги дрънкаш! Все пак изглеждам жив. Поне съм топъл!

— Животът не свършва след смъртта — отбеляза Равил.

— Я стига с този черен хумор — прекъсна ги посинелият Рафаел Юсупов. — По-скоро от студ ще измрем. Та... зад кой камък, казваш, свършва животът?

— Ей зад онзи.

— Във всяка шега има доза истина — измърмори Селиверстов.

— Поклонниците, които извършват парикарма или свещен обход на комплекса Кайлас — заобяснява Равил, — са убедени, че точно тук, пред Портата на смъртта, те оставят зад гърба си изминалия си живот

и встъпват в нов, който се отличава с по-голяма чистота. Смятат, че ако човек повтори парикармата 108 пъти, душата му толкова ще се пречисти, че ще премине при светците.

— А не им ли е жал да захвърлят така животите си? Един кръг — един живот, още един кръг — още един живот...? — с кадифен глас попита Селиверстов.

— В религиозната и езотеричната литература няма сведения Бог да е определил лимит на преражданията — отговори порозовелият Рафаел Юсупов.

— Лошото е само — усмихна се Селиверстов, — че при всеки кръг се размотаваш в едно и също тяло. Да можехме да ги сменяме като носни кърпички!

— Грях ти на душата, Сергей — със завистлив поглед го огледа Рафаел. — Далеч не всекиму Господ е дал такова тяло, което да поема по сто пелмени наведнъж.

— Какво общо имат тук пелмените. Е, кой ще прескочи пръв в новия живот?

Всички тръгнахме напред. С периферното си зрение забелязах как крачещият последен Рафаел Юсупов хвърли недоверчив поглед към злополучния камък.

Не можех да престана да мисля за Долината на смъртта. Разбрах, че в нея влизат малцина от поклонниците, които извършват парикарма, защото изискванията там са други.

Трудно налучквахме път между скалните отломъци, но все пак се отдалечавахме от района на Долината на смъртта. Стомахът продължаваше да ме наболява. Още не бях сигурен дали ще оцелея. Свечеряваше се. След още няколко километра се спуснахме към реката. Там ни чакаха яковете.

Помолих момчетата да не участвам в разпъването на палатките. Отдалечих се, легнах по гръб на земята и се загледах в небето. Мисълта, че заедно с болката ме напуска и отрицателната енергия, ме успокояваше.

— Чудесно е, че носим еднакви екипи — някъде отстрани дочух въздишката на Рафаел Юсупов.

— Защо? — учуди се Селиверстов.

— Защото никой не ми трови нервите, че с черната си риза приличам на черна дупка.

— А бялата маска... на смъртта — заяде го Селиверстов.

Над мен плуваха тибетските облаци и под лъчите на залязващото слънце преливаха във всички цветове на дъгата. Изглеждаха като живи — гальовни и величави. Погледнати отгоре, ние, хората, сме малки, но неизвестно защо смятаме, че човекът е господар на Земята и изобщо не се съмняваме в това твърдение. Ако не е така обаче!? Може би облациите са на друго мнение. Те се състоят от пара или газообразно състояние на водата. А водата, както и човекът, влиза в легендарните пет елемента — равноправните елементи, определени от Бог, чието предназначение е да творят чудеса от негово име.

Може би облациите са онзи призракообразен живот? Никой не знае и няма да узнае дотогава, докато Създателят не ни разкрие цялото многообразие на жизнените форми. Засега можем само да се досещаме. И да мечтаем. А и мъничко да негодуваме, че все още сред нас не се е зародила общочовешката Чиста душа.

Болката в стомаха не отминаваше.

Колко ли отрицателна енергия съм натрупал! Явно не е излязла цялата! Нима само аз съм съгрешавал? Може би и други са повлияли чрез своите греховни души върху мен — пребиваващия в нашия тленен свят!

Облациите продължаваха да плуват над главата ми.

Изведнъж въпреки болката усетих щастие, вътрешно щастие... Разбрах, че Долината на смъртта ме беше пуснала.

СЪРЦЕТО НА ВОДАТА

Вечерта, след като си взех лекарствата, се опитах да хапна нещо. Не можах. Повдигаше ми се дори от вида на храната. Явно дълго щях да се възстановявам. Усещах го.

През нощта не мигнах. На няколко пъти ставах, излизах от палатката и запалвах цигара. Пуших много. Треперех от нощния тибетски студ, но пуших. Когато се промъквах обратно в палатката, за да се стопля, в полумрака оглеждах разнежените лица на момчетата и слушах хъркането им, сред което различавах почти детското сумтене на Селиверстов. Животът продължаваше.

Болката вече не ми досаждаше чак толкова. Просто не ми се спеше. И това ми доставяше удоволствие. Главата ми беше съвсем празна. Като човек, който никога не бе страдал от безсъние, напротив — заспивах, където ми падне (например в президиум или на театър), дори се учудвах на това свое състояние. Странно, но то ми се струваше приятно и леко. Нищо не измъчваше душата ми. Разбрах, че сънят е избягал, защото цялото ми същество се наслаждаваше на отдавна забравеното душевно спокойствие от детските години.

„Животът е странно нещо!“ — мислех си, докато лежах в палатката и усещах в гърдите си голямото количество изпушени цигари. Всички деца се раждат романтични, чисти. Всички до едно. И всички до едно пребивават в състояние на прекрасно душевно благополучие. После то отлита и се заменя или от победен зов, или от тревожни нотки, премесени с грижовно кудкудякане. После хората окончателно забравят какво е душевното спокойствие. След време дори не си спомнят за него. Забравят го завинаги заедно с детството. Забравят, защото върху чистата детска душа, способна да живее в състояние на чуден покой, оказват натиск не само родителите, а и други фактори. При това толкова силно, че скоро от детските очи изчезва примамливият възторг от живота!

Защо изчезва той?

Кое действа толкова зле върху децата ни?

Ами нашите мисли, мислите на възрастните, както и нашите загубили блясъка си очи, уморени от света на черните мисли, забравили, че имаме честта да живеем на белия свят.

Бях изпаднал в състояние на душевен покой. Опипах спалния си чувал — беше уютен и топъл. Докоснах похъркващия до мен Селиверстов — стори ми се добър и близък. Навлякох островърхите си татарски галоши, за да изляза да пуша — те бяха меки и удобни.

Сутринта момчетата се заизмъкваха от палатката, за да удовлетворят физиологичните си нужди. Връщайки се, всеки казваше едно и също:

— Ох, колко добре ми стана! Търпях цяла нощ! Шефе, ти излиза ли вече?

Преди изгрев от палатката се разнесоха такива мощни звуци, че отсрамиха велика Русия тук, в Тибет. През какофонията им едва дочувах ромона на поточето.

На закуска пак нищо не ядох. Състоянието ми обаче беше добро, макар че усещах силна умора. Но тя беше приятна и не носеше следите на душевния гнет. Чувствах тленното си тяло разтърсено от сгъстеното време в Долината на смъртта — наболяваше ме, но приятно. Дори болката в стомаха ми беше поносима.

Докато всички си събираха нещата, аз се приближих към ручейчето и потопих дланите си в него. Студената вода галеше пръстите ми. Усещах живота в нея.

ПОРЕДИЦА ОТ ПИРАМИДИ

Тръгнахме напред. От напрежението в очите ми притъмня, но аз се усилих да продължа. Скоро се окопитих и започнах да се оглеждам внимателно.

— О! — възкликнах след малко. Пред мен се беше разкрила цяла редица от пирамиди.

— О! — повтори след мен и Равил, който ме следваше.

— Какво сте се разохкали? — обади се Рафаел Юсупов.

— Нима не виждаш!? — Равил му посочи пирамидите.

— Виждам. В този случай изобщо не бива да се съмняваме, че пирамидалните конструкции имат изкуствен произход.

— Рафаел Гаязович, ще ви кажа — намеси се в разговора Селиверстов, — че тук всичко е изкуствено, всичко. Намирате се в

Града на боговете! Тук трябва да вървите с високо вирната глава и да се оглеждате, а не да се взирате в краката си. Така можете да обходите целия район и да не видите нищо друго, освен камъни!

— Извинявай, Сергей — разсърди се Рафаел Юсупов, — но по време на похода вечно ми закриваш гледката със задните си части.

— Ами не се тикайте в тях. Трябва да поддържате дистанция. На известно разстояние задните ми части изглеждат по-малки.

— Благодаря, ще имам предвид — делово заяви Рафаел Юсупов. — Само не спирай рязко, за да не ти налитам.

— Ако вървите на разстояние, винаги ще успеете да забележите кога задните ми части спират.

Пирамидите наистина впечатляваха. Те ясно се открояваха на фона на жълтите полегати хълмове. Пет от тях бяха огромни, с еднаква височина по около 300 метра. Разнообразните пирамидални конструкции бяха подредени в един ред, а шестата, която повече приличаше на екзотичен дворец, беше разположена по-встрани от другите.

Седнах на склона на планината и започнах да ги скицирам. Хрумна ми, че вече почти не се замислям за предназначението им. Бях си признал, че нищо не разбирам и едва ли нещо ще разбера. Само се възхищавах от уменията на древните строители.

ТРИ ТИБЕТСКИ ЖЕНИ

Когато за пореден път повдигнах глава от експедиционния дневник, видях наблизко три жени в национални носии, които сякаш бяха паднали от небето. Наоколо се ширеше плоска коритообразна долина и беше странно, че не ги бяхме видели досега.

Жените ме забелязаха и се приближиха, като ме оглеждаха с интерес. Когато вече ни делиаха само няколко крачки, те се опитаха да надзърнат в дневника и започнаха да обсъждат нещо.

— По-по-по — забърбориха помежду си. Тату ги разпита и ми обясни:

— Виждате ли онзи огромен камък — посочи той с ръка. — Зад него има равно място, където са се молили. Не сте могли да ги видите, защото са се молили лежешком.

— А защо лежешком?

— Така трябва — отговори Тату. — Нещо повече — трябва да се молят с мокри дрехи.

— И защо?

— Така трябва.

Погледнах към жените. Облеклото им наистина изглеждаше влажно, но ми беше неудобно да се приближа и да го пипна.

— Тату, бих искал...

В този миг едната от тях извика Тату и на висок глас го попита нещо.

— Сър, тя иска да знае какво рисувате...

— Скицирам пирамидите — посочих ги аз.

— А защо ги рисува? — попита тибетката.

— Ами... защото ми е интересно.

— А защо рисува в сухи дрехи? — кимна тя отново. Жените започнаха бурно да обсъждат нещо.

— За какво говорят? — обърнах се към Тату.

— Учудват се, че белият човек е обърнал внимание на свещените планини и дори ги рисува. Според тях да рисуващ, е почти същото като да се прекланяш. Биха искали, сър, да рисувате в мокри дрехи.

Приех без особен възторг предложението им, но то ми се стори любопитно и помолих Тату да ги разпита по-подробно.

— Работата е там — каза Тату след многозначителна пауза, — че тази планина принадлежи на водата.

— Как, така?

— Така е според тибетските предания. Жените всяка година се покланят на свещените планини, както им е наредил навремето някакъв монах. Отначало отиват при онзи ручей, лягат в него, после се приближават към ей онзи камък, лягат на земята и дълго време отправят молитвите си към свещените планини.

— Попитай ги дали се покланят точно на тези планини? — посочих редицата от пирамиди. Щом Тату преведе въпроса ми, жените радостно закимаха.

— Каква е същността на тяхната молитва?

— Същността на молитвата им се свежда до две думи... — отговори Тату, след като ги разпита. — Те се прекланят пред сърцето на водата.

Нещо ме бодна в гърдите и ми подсказа, че навярно това е важно. Наежих се и погледнах изпод вежди Тату:

— Попитай ги как наричат пирамидите.

Една от жените се приближи, внимателно се взря в мен, премести погледа си към пирамидите и тихо отговори:

— Наричаме тези свещени планини Сърцето на водата.

— Това ли е Сърцето на водата? — отново посочих редицата от пирамиди.

— Да — отговори тибетската жена.

— Защо?

— Така твърдят легендите.

— Но защо?

— Не зная — сведе глава тя.

— И все пак? — продумах отчаяно.

— Не зная.

Изправих се, помахих им за сбогом, после се приближих към ручея, влязох до коляно и дълго стоях в студената вода.

Щом излязох, седнах на каменистия бряг, с вълнение прокарах ръка по мокрите си нозе и се загледах към пирамидите, наричани... Сърцето на водата. Въпреки страхотната умора след посещението в Долината на смъртта моите мисли се развихриха и заподскачаха в главата ми, опитвайки се да разгадаят новата тайна. Те се юрваха ту в една, ту в друга, ту в трета посока, но всеки път се натъкваша на някакво препятствие и се връщаха обратно. А аз бях убеден, че в словосъчетанието Сърцето на водата се крие нещо много важно.

Напрегнах се, за да накарам мисловния си апарат да заработи. Изведнъж в главата ми се появиха спомените за Дяволското езеро Ракшас и свещеното езеро Манасаровар. Припомних си своите разсъждения за водните форми на живот и за това, че водата, която е информационна субстанция, е способна да носи в себе си живот — неизвестен и неразбираем, но реален и съществуващ в нас самите, защото телата ни се състоят в 75-90% от вода. Мислите ми бясно се завъртяха около хипотезата за водните форми на живот, сякаш намекваша, че понятието Сърцето на водата може да бъде разгадано точно тук.

Уморено сведох глава. Долината на смъртта ме беше омаломощила напълно. Усещах огромна умора. Само думата матрица

се появяваше от време на време в съзнанието ми и веднага изчезваше. Тя сякаш ми нашепваше, че тайната е свързана с нея. Но умората — тази дива умора след Долината на смъртта...

Ще изминат три дълги години. През това време ще се вглеждам в очите на десетки пациенти и ще напъвам мозъка си, търсейки в дълбините на съзнанието си спасителния изход, поне някаква нишка надежда. А вездесъщите ми мисли периодично ще ме връщат към тази тибетска долина, от която така добре се виждаха пирамидите, наричани Сърцето на водата. И аз мъничко се укорявам, че тогава не събрах сили да довърша хипотезата си. Сега вече всичко е другояче. Сега вече водният алоплант е създаден. Вече ми е по-лесно да гледам хората в очите. Но три години си бяха отишли, а заедно с тях бяха отминали и съдбите на хората, на които бих могъл да помогна, ако тогава...

Докато стоях срещу пирамидите, стомахът продължаваше да ме наболява, изхвърляйки от мен отрицателната енергия. Мокрите ми крака сякаш бяха от памук. Придвижвах ги с усилие на волята, без да разбирам, че те, както и цялото ми тяло, са съставени в основната си част от вода и че може би не желаят да напускат мястото, където се намира Сърцето на водата. Те щяха да изсъхнат от водата, която ги беше осветила в самото Сърце на водата.

Краката ми наистина изсъхнаха. И ме понесоха напред и все по-напред — към мястото, където се намираше загадъчната пещера на Миларепа.

ПЕЩЕРАТА НА МИЛАРЕПА

— Шефе, подгъват ли ти се краката? — попита ме Селиверстов, докато палехме по цигара.

— Сухи са... — отговорих тъжно, предизвиквайки недоумението на Сергей.

МОНОЛИТ С ШЕСТ СТРАНИ

Отново тръгнахме напред. Скоро Тату, който вървеше отзад, ме повика:

— Сър, виждате ли малкия манастир на отсрещния склон? Там се намира пещерата на Миларепа.

Изкатерихме се по склона и след няколко минути стигнахме до манастира. На вид беше доста скромен и по-скоро наподобяваше плевня.

— Къде е входът към пещерата? — озадачи се Селиверстов.

— Вътре в манастира — поясни Тату.

— А това какво е? — посочих огромен, по-висок от манастира каменен монолит с формата на равностранен шестоъгълник.

— Камъкът, изсечен и донесен тук от самия Миларепа! — Тату гордо вирна глава. Приблжих се към него. Нямах съмнение, че е с изкуствен произход, че някога някой го е изсякъл от огромен каменен блок, след което го е пренесъл върху планинския склон и е изградил подпорна каменна стена, за да не може грамадният монолит да се преобърне.

Височината му беше около 8 метра, ширината — също толкова, а дебелината — около 4 метра. Външно приличаше на гигантско шестоъгълно колело. Поразителното беше, че всеки ъгъл и всяка страна бяха абсолютно еднакви. Каменното творение тежеше приблизително около 300 тона, ако приемем, че един кубически метър с плътността на гранит тежи 2,3–2,4 тона.

— Тату, откога се намира тук шестоъгълният монолит? Какво твърдят легендите?

— Твърдят, че го е изсякъл Миларепа. А той е живял в края на първото хилядолетие от нашата ера.

— Съгласно данните на специализираната литература, Миларепа е живял в периода от 1040 до 1123 година — намеси се в разговора Рафаел Юсупов, който се отличаваше с феноменална памет. — Миларепа е описан като човек със свръхестествени психични способности, тоест бил е истински махасиддха.

— Какъв, какъв? — попита Селиверстов.

— Махасиддха.

— Мухасидка, казвате? Какво пък е това? — ентузиазирано заразпитва Селиверстов.

— Ами... — запелтечи Юсупов — особено състояние на тялото и душата. Трудно ми е да го обясня, но съм сигурен, че ти, Сергей, не си махасиддха.

— А да не би пък вие, Рафаел Гаязович, да сте муха... михасидка?

— И аз не съм. Защо питаш?

— Няма нужда да ни замеряте с псевдоинтелигентски приказки, които карат човек да се чувства глупак. Мухасидка, мухосидка...

— Човек трябва да се просвещава.

— Аз ли не се просвещавам!? Дори помня как се наричат Великденските острови на един от най-древните езици.

— Как?

— Та-пи-то-о-те-хе-ну-а. Зная и как се превежда тази дума.

— Как?

— Пъпът на Земята. Ясно ли е? А вие, Рафаел Гаязович, сигурно не знаете как се превежда... онази... как беше...

— Ма-ха-сид-дха! Да беше го запомнил!

В този момент от манастира излезе монах и се приближи към нас. Разменихме си поздрави.

— Какво е това? — посочих аз шестоъгълния монолит.

— Камък — отговори той.

— Миларепа ли го е изсякъл?

— Разбира се — без сянка на съмнение потвърди монахът.

— А къде го е обработвал?

— Ей там, високо в планината, има твърди скали. След това Миларепа е повдигнал камъка с очите си и го е пренесъл тук.

— Как така „повдигнал го е с очите си“? — учуди се Рафаел Гаязович.

— Изтеглил е очите си от орбитите, обвил е камъка със зрителните си нерви и го е пренесъл тук! Ха! Далеч не всичко трябва да се приема буквално! И на най-неграмотния ще му стане ясно, че Миларепа е пренесъл камъка с психичната си енергия. А може да е използвал и енергията на петте елемента — ехидно изстреля Селиверстов.

— С какво Миларепа е обработил монолита? — попитах монаха.

— С ръцете си.

— ...?

— От ръцете му се е излъчвала енергия, а докато е обработвал камъка, наоколо са хвърчали искри. Той го е повдигал с погледа си, преобръщал го е и отново го е обработвал с ръце. Когато го завършил, издигнал го е високо в небето и го е пренесъл по въздуха.

— Антигравитация — подхвърли Рафаел Юсупов и погледна боязливо към Селиверстов. — А с каква цел е поставен тук? — попитах аз.

— О-о-о — прониза ме с очи монахът. — Никога няма да разберете!

— Е, ще се опитаме, ще положим старания. Ние вярваме в тибетските легенди. Монахът се взря в очите ми и отчетливо произнесе:

— Само онзи, който е в състояние да повдигне камъка с очите си, може да влезе в Царството на мъртвите.

Погледнах монолита, усещайки, че погледът ми е отчайващо слаб. После се приближих и се опитах да го изместя. Камъкът изобщо не помръдна. Обзе ме вътрешно безпокойство и смущение. Дори се засрамах, че мисленето ми има толкова традиционно приземен характер. А грамадният шестоъгълен монолит лежеше пред мен и сякаш ми намекваше, че животът е доста по-сложен, отколкото си представяхме.

Спомних си за тибетците, които се покланяха на скелетите и също вярваха, че ще попаднат в Царството на мъртвите — в странния свят на сомати. Според тях там е много весело, защото освободените от телата си същества се наслаждават на воля на душевно озарение и наслади. Но там попадат само избраните. Онези, които Бог е дарил с

особени способности — например способността да вдигат с поглед подобни шестоъгълни монолити.

— А защо камъкът е с шест страни? — попитах монаха.

— Ами... и това няма да разберете.

— Все пак?

— Шестте страни на този камък символизират шестте свята в Царството на мъртвите — монахът ме изгледа внимателно, сякаш се опитваше да долови дали съм разбрал поне нещичко.

— Странно, че там съществуват точно шест свята, а не... четири. Тату преведе моите думи. Монахът учудено вдигна вежди.

— В тибетските текстове има много сведения за Царството на мъртвите. Но ние, съвременните монаси, не можем да разберем всичко написано. Учителите са ни напуснали. Отдавна, много отдавна, не е излизал никой от Царството на мъртвите. Никой. А ние чакаме. Светът ни поглъща. Скоро от нас няма да остане и следа. Тревожа се, че няма да дочакаме мига, когато от Царството на мъртвите ще излезе учител и ще ни посъветва как да живеем. Но ние ще го чакаме с нетърпение — тъжно заключи монахът.

Аз също се натъжих. Но паралелно с тъгата усетих, че ме обзема и вдъхновение. Мислите ми закръжиха около паралелните светове. Скоро стигнах до извода, че влизайки един в друг като матрьошки, те се отличават от нашия свят само по геометрията на изкривеното пространство и различния ход на времето. Навярно основа на нашия триизмерен свят е триъгълникът (а като обемна фигура — тетраедърът), основа на четириизмерния е четириъгълникът (като обемна фигура — октаедърът) и т.н. Не зная защо, но ми се струваше, че онзи свят е шестизмерен и че е единен за всички светове преди шестото измерение. Тогава ние бихме се озовали във фракталния свят на отвъдното, където няма разстояния и мащаби. Там бихме видели също такива фрактални като нас събрата от други светове, които по време на земния си живот са били отделени от нас чрез невидимата преграда на пространството. Може би онзи свят не е само един — следващият трябва да се намира на нивото на 10-тото измерение, следващият на нивото на 14-тото измерение и т.н.

„Защо смятам, че не може да има двуизмерен живот, тоест живот в плоскост? Или едноизмерен живот, тоест живот в линия, или дори живот изобщо без измерения — нулев, тоест живот в една точка? —

помислих си тогава. — Може би подобни форми на живот наистина съществуват?“

Разбирах, че ще го узнаем, едва когато се озовем в отвъдното и осъзнаем цялото величие на света, по-точно — на обединените светове. Сигурно хората от Царството на мъртвите живеят чрез душите си в отвъдното, като се наслаждават на божественото мироздание в цялото му многообразие. Те поне мъничко закрилят нас, хората от третото измерение, снизходително се отнасят към хората от второто измерение, принудени да живеят в плосък свят, и мъничко се присмиват на хората от първото измерение, които живеят в една линия, както и на хората от нулевото измерение, съществуващи в една точка! Но хората от шестото измерение знаят, че нулевото не е някаква затънтена и задръстена точка. Дори от точката човек може да се измъкне чрез чистота на душата и кристална яснота на помислите. Един ден величественото шестизмерно отвъдно ще прехвърли човека от нулевото в първото измерение и така ще му прокара път за възход по световите, ако той разбере, че главен критерий в живота е Чистата душа. А и обратният път сигурно съществува! Надолу по световите чак до пълното му изчезване — за онези, които не го проумеят. Кой знае какво е адът? Може би е пропадане в по-нисък свят — неугледен, чужд и примитивен, а раят — възкачване към по-висок.

Стоях близо до шестоъгълния монолит, омагьосан от мислите, които бяха нахлули сякаш от дълбините на подсъзнанието. И ми се стори, че вече съм обмислял този въпрос. Напрегнах паметта си, но всичко се беше объркало — и моята лична памет, и паметта на предците ми.

От този миг ще изминат две години и нещо, докато организирам научната експедиция в Египет. Там ще разработим хипотезата, че земята на египтяните някога е била посещавана от хора от паралелни светове. Те са оставили след себе си пирамидите и статуите с естествена големина. И когато направим логически издържан геометричен анализ на характера на изкривяване на пространството в паралелните светове, ще открием, че „нашето“ отвъдно трябва да се намира точно на нивото на шестото измерение. И за това, скъпи читатели, ще напиша подробно — обещавам ви! — в бъдещите си книги. Сигурно ще ви е интересно, тъй като ще ви отведе при тайните на чудните технологии на хората от по-високоразвитите светове.

А тогава, в Тибет, продължавах да стоя близо до шестоъгълния монолит. Погледнах монаха и предложих:

— Хайде да се снимаме заедно?

— Не, не! — възрази той. — Не бива да ме снимате. Както и вътре в манастира. Обърнах внимание на външността му — беше на средна възраст, невзрачен, с големи очи, в които тъгата и носталгията плавно се редуваха и не оставяха място за радостта или възторга. Прекарах длан по тила си и го попитах:

— А каква роля играе всеки ъгъл в шестоъгълния монолит? Може би единият символизира нашия свят, вторият — друг и така нататък?

— Не зная. За това пише в тибетските текстове, но аз нищо не разбирам — тъжно продума той.

— А не ви ли се струва, че шестте ъгъла на този камък символизируют шестте възможни апокалипсиса на Земята, при които земната ос всеки път се измества с 6666 километра!? — подхвърли Селиверстов. — Земята вече е преживяла четири апокалипсиса, останали са й два, за да завърши фаталния кръг, когато животът на повърхността й ще бъде напълно изтребен. Ще остане само Царството на мъртвите.

— Не всички обекти символизируют нещо — намеси се в разговора Рафаел Юсупов. — Между другото, шестицата сама по себе си също е символ.

— За какво намеквате, Рафаел Гаязович!? — строго сбърчи вежди Селиверстов.

— Не се мръщи — успокой го Юсупов. — Ако се мръщиш, значи и ти си бил...

— Какъв — шестак?

— Ами да.

— А вие, Рафаел Гаязович, да не би никога да не сте бил шестак? Нито веднъж, така ли?

— Нито веднъж. Не харесвам компромисите, значи съм антишестак.

— О-хо-хо! Понякога в живота се налага човек да се прави на шестак, за да се сдобие с нещо — например с пари — захили се Селиверстов. — А какво според вас е антишестак?

— Какво? — наежи се Юсупов.

— Това е шестица, която се поддава на гордостта си.

— Да не би да искаш да кажеш, че аз съм... шестак!?

— Хайде да влизаме в манастира! — прекъснах спора им. Щом се озовахме вътре, докоснах монаха и го попитах:

— Кажете, според вас дали Миларепа — този велик йога и поет, е пристигнал от Царството на мъртвите?

ПЛОЧАТА НА МИЛАРЕПА

Монахът ме изгледа внимателно със своите тъжни очи и не отговори. С жест ни прикани да се приближим към малкия олтар, където горяха свещи и бяха подредени десетина статуетки, изобразяващи божества.

Докато се приближавах, някой ме дръпна за лакътя. Обърнах се — беше Равил.

— Шефе — прошепна той, — внесох под якето си видеокамерата. Искам тайно да снимам. Аз му кимнах заговорнически.

— А къде е входът към пещерата? — прогърмя басът на Селиверстов.

— Не ти ли е ясно, че входът е преграден от олтара, за да не могат хората да влизат там и да попадат под влиянието на психоенергийната бариера на пещерата, която според легендата води към Царството на мъртвите — скастри го Юсупов.

— Вече се сетих — отвърна Селиверстов. — Щях да мина и без вашето подсказване.

— Тогава защо питаш?

— Всеки има право да пита?

— На такова свято място е по-добре да се мълчи — с поучителен тон заяви Рафаел Юсупов. — Още повече на място, свързано с мъртвите, защото те обикновено мълчат.

— Аз пък съм жив. А вие, Рафаел Гаязович, като си сложите бялата маска...

— Хайде без евтини намеци — разсърди той. — Това съвсем не означава...

— Шефе — Равил оглеждаше олтара, — отзад се вижда стена, изградена от камъни, която прикрива входа към пещерата.

Селиверстов разгледа стената и подхвърли:

— Не само олтарът прегражда входа! Видяхте ли, Рафаел Гаязович...

Спомних си разказа на непалеца Туктен. Според него пещерата на Миларепа е изградена от огромни каменни плочи, които не могат да повдигнат дори хиляди хора вкупом.

— А къде са каменните плочи? — попитах аз.

— Ето ги. — Монахът посочи лошо осветената част от стената над олтара. В полумрака наистина видях огромна плоча, поставена хоризонтално на височина 2,5 метра.

— Може би ще разрешите да снимаме плочата? — обърнах се към него.

— Не, не, не — категорично запротестира той. — Не е разрешено!

— Но защо?

— Шефе, успях да снимам с видеокамерата. Да се надяваме, че е станало — прошепна в ухото ми Равил.

Монахът ни разказа, че квадратната плоча е широка 4 метра и с дебелина 40 сантиметра. Поставена е върху две шлифовани гранитни скали, в горната част, на които са направени специални правоъгълни вдлъбнатини за плочата. Ширината на прохода между скалите е 2,5 метра. Преди 20 години неговият учител построил каменната стена, която прегражда прохода, за да не може хората да влизат вътре в пещерата и да загиват. Пак той наредил олтарът да бъде поставен пред преградната стена.

Приближих се към олтара и наистина видях встрани от него две обработени скали с вдлъбнатини за поставяне на плочата. Тя явно се отличаваше от другите по своята структура и цвета на гранита. Лежеше върху тях неподвижно, сякаш беше напасната идеално. Определих на око тежестта ѝ — беше някъде около десет тона.

— А истина ли е, че Миларепа е обработвал плочата на друго място? — обърнах се пак към монаха.

— Да, това място е високо в планината — отговори той.

— Обработвал я е с ръцете си и я е пренесъл тук с помощта на очите си? — подсмяхнах се.

— Да, да — закима монахът. — Искам само да добавя, че великият йога Миларепа е направил много такива плочи и ги е

пренесъл тук, за да прегради с тях входа към пещерата, която пак той е изградил сам.

— С какво е „направил“ пещерата? Пак ли с ръцете?

— Разбира се. С какво друго? — почуди се монахът на моята недосетливост.

— Не е ли разполагал с някакви уреди?

— Не, уреди не е имало.

— Да не би с ръцете си да е направил цял тунел в скалистата почва? — усъмни се Рафаел Юсупов.

— Разбира се — невъзмутимо отговори монахът.

— Да... — избоботи Юсупов, — при това прераждане едва ли ще разберем точния смисъл на израза „работа с ръце“. Напълно възможно е в следващия живот...

— Разбира се, вие, Рафаел Гаязович, пак няма да го разберете — някъде отстрили подхвърли Селиверстов.

— Защо пък?

— Ами защото не се прераждате твърде сполучливо! — авторитетно произнесе Селиверстов.

— Несполучливо!? Аз ли не съм сполучлив?

— Да, несполучлив сте!

— Ти да не би да си нещо повече! Да ти имам прераждането...

— Добре де — подаде ръка за помирение Селиверстов, — в този свят всички не сме много сполучливи... нито можем тунели да копаем с ръцете си, нито с очите си да пренасяме плочи. При това положение ще твърдите ли все така, че сме сполучливи? Единственото, което можем, е да вдигнем камък от земята и да го използваме като оръжие на пролетариата. Надявам се, че при следващото прераждане ще имаме по-голям късмет.

РАЗМИСЛИ ЗА СИЛИТЕ НА ПАРАЛЕЛНИЯ СВЯТ

Отдалечих се в другия край на манастира и се замислих. Може би Миларепа е работил с ръцете си на принципа на филипинските лечители. Една мисъл упорито ми повтаряше, че те влизат по някакъв вълшебен начин в човешкото тяло и „работят“ там с помощта на силите от паралелния четириизмерен свят. Напълно възможно е Миларепа също да е използвал силите от паралелния свят, за да обработи камъка.

Почесах се по тила и продължих да анализирам. Искрено вярвах, че паралелните светове съществуват, независимо че са невидими за нас. Според мен понятието пространство не означава само разстоянието от оградата до плевнята, а е основа на мирозданието. Различните изкривявания на пространството създават различни вещества и енергии. Всичко, което виждаме около себе си, всъщност е изкривено пространство. Напълно ясно съзнавах, че многообразието на вариантите може да е безкрайно. Но същевременно разбирах, че Създателят не е дал възможност на пространството да се изкривява хаотично. Той го е групирал според характера на изкривяването. Изкривеното пространство от типа триъгълник (като обемна фигура — тетраедър) е създадо триизмерния свят, в който живеем, а изкривеното пространство от типа четириъгълник (като обемна фигура — октаедър) е създадо четириизмерния свят и т.н.

Ние, триизмерните хора, виждаме само триизмерната котка, триизмерната жена, триизмерния завистник и не се досещаме, че те — и котката, и жената, и завистникът — могат да бъдат и четириизмерни! Пространството е странна субстанция — то е многолико. Достатъчно е само да се промени типът изкривяване от триъгълник на четириъгълник и изведнъж всичко наоколо ще стане различно. Ще се появи един нов свят и пред вас, скъпи читатели, ще изникнат нови лица, само дето ще бъдат четириизмерни. Може би сред тях ще намерите своята нова четириизмерна любов.

Струва си да ви напомня нещо от вече написаното. А именно, че триизмерното вещество изглежда е триъгълно изкривено пространство, където времето е спряно (или почти спряно!). Цялото разнообразие на веществата се определя от различието на ъглите в триъгълника. Триизмерната енергия е триъгълно изкривено пространство, в което времето тече. Всички варианти на видовете енергия също се определят от разликите в ъглите на триъгълниците. Сигурно разбирате, че същата логика може да се приложи и спрямо четириъгълно изкривеното пространство, петъгълно изкривеното и т.н.

Естествено, трудно ни е да си представим, че веществото от паралелния свят е невидимо и ние сякаш преминаваме през него. Уверявам ви, скъпи читатели, че е точно така, понеже веществото е празно пространство. Ако образно си представим, че ядрото на атома е

равно по големина на грахово зърно, то електронът ще лети на разстояние 5 километра. На подобно разстояние ние, простете, изобщо няма да забележим граховото зърно. А и твърдостта на камъка или елмаза зависи не от плътността на неговото вещество, а от типа изкривяване на загадъчната субстанция, наречена пространство.

Струва ми се, освен това, че Съзателят е предвидил и възможността да се преминава от един паралелен свят в друг. По принцип това би трябвало да става лесно. Например, ако триъгълно изкривеното пространство се превърне в четириъгълно или обратното. Само че на света трябва да съществува сила, способна да го осъществи! Каква би трябвало да е тя?

Разбира се, не мога да зная с точност, защото не съм Бог, а само дребничък, висок едва 1,80 м триизмерен човек. Имам обаче правото да се досещам и да правя предположения. Например: силата, която е способна да променя типа изкривяване на пространството или, казано с други думи, да ни прехвърля от един свят в друг, е силата на мисълта. Струва ми се, че мисълта се намира извън пространството, и съм убеден, че тя се състои от също толкова значима субстанция, колкото и пространството.

В такъв случай от каква субстанция се състои мисълта?

Не мога да твърдя със сигурност и нищо не мога да докажа, но според мен мисълта е съставена от енергията на времето. Защото само времето може да повлияе върху пространството. Единствено то определя дали триизмерно изкривеното пространство да е вещество (ако времето е спряно) или енергия (ако тече). Все пак смятам, че мисълта е не просто време, свързано с пространството, а е свободно време, тоест свободната енергия на времето, която живее извън пространството по свои собствени закони в прекрасния свят на мислите — света на времето. Ненапрасно най-дълбокият смисъл на изключително мъдрите източни религии се свежда до това, че Бог е преди всичко време и че главната мандала на света е Калачакра — мандалата на времето, по аналогия с която е построен Градът на боговете със сияещия над него свещен Кайлас.

Отново се почесах по тила и с неприятно чувство установих, че в горната му част има плешивина. Представих си, че силата на мисълта или... силата на свободното време е способна да прехвърля веществата и енергиите от един свят в друг. Тя въздейства пряко само върху

определените от Бог пет първични елемента — огън, вода, вятър, земя и човек. Докато за останалите природни създания този закон не важи.

Ако силата на мисълта прехвърли в някакъв паралелен свят, което и да е природно създание — котка, дърво или завистник, то това творение ще изчезне в безкрайната далечина на другия свят. То ще се разпадне и няма да се сглоби наново в друга котка, дърво или... И само човек с Чиста душа (а не завистник!)... или вода... или огън... или вятър... или земя няма да се разпаднат в другия паралелен свят, няма да се слоят с безкрайността му, а грациозно ще се съберат и ще се изправят пред паралелните хора или паралелната вода... или паралелния огън... или паралелния вятър... или паралелната земя в нов паралелен облик. Със своята поява те ще затвърдят силата на мисълта, в която (ех, колко е важно!) главен постулат е чистотата на помислите.

— Шефе! Рафаел Гаязович съвсем ме довърши! Обиди ме заради думата прерожденец! — чух гласа на Селиверстов.

— Стига сте се заяждали! Оставете ме да помисля още малко.

Сега вече можех да си представя, че Миларепа е изсичал от скалите огромни плочи и дори е направил тунел с ръцете си. Той е прехвърлял веществото, което е обкръжавало мисловния образ на плочата или на почвата вътре в предполагаемия тунел, към четвъртото измерение, където то безследно е изчезвало, и е оставял в триизмерния свят плочата или тунела.

Миларепа е знаел, че Бог го е надарил със сила на мисълта от много висока степен, с помощта на която е могъл да превърне триизмерното вещество в четириизмерно. Той е разбирал, че мисълта е енергия на свободното време. Затова с помощта на мисълта е въздействал върху една от двете главни съставки на мирозданието — времето, а другата е пространството. Той е използвал енергията на времето... чрез своята мисъл. Как е ставало това?

ЖАДУВАНОТО ПРЕЩРАКВАНЕ

В този миг мислите ми станаха по-абстрактни и се опитаха да вникнат в тайните на мирозданието. Дори приседнах на някаква пейка в манастира на Миларепа и отново се почесах по тила с неприятното усещане за плешивина.

Представих си, че веществото е изкривено и затворено пространство, вътре в което е заключена енергията на времето. В триизмерния свят тя е заключена вътре в тетраедъра — обемната фигура на триъгълника, в четириизмерния свят — в октаедъра, тоест вътре в обемната фигура на четириъгълника, и т.н. Но макар и заключена, енергията на времето не губи своята сила. Тя само е притаена и се проявява веднага, щом определени обстоятелства ѝ позволяват да излезе навън. Ненапрасно например едно банално парче дърво може да гори с ярък огън или гъстата черна течност, наричана нефт, да съдържа в себе си толкова енергия, че почти всички достижения на съвременното човечество се базират върху използването ѝ. Струва ми се, че във всички видове енергии — независимо дали е топлинна или някаква друга — най-важният елемент е скритата и тайнствена енергия на времето, пусната навън.

Напълно обосновано е в тази връзка да си зададем въпроса какво ще стане, ако за сметка на силите на свободното време (или силите на мисълта) увеличим енергийния потенциал на заключеното вътре време, например на триизмерно изкривеното пространство? Дали изкривеното пространство ще се разпадне, като се разтrese от прекаленото количество на клокочещата в него енергия на времето?

Не зная защо, но ми се струва, че триизмерно изкривеното пространство под формата на тетраедър няма да се разпадне, а ще отреагира автоматично. С едно прещракване то ще превърне тетраедърния тип изкривяване на пространството в октаедърен, тоест в четириизмерен. Вследствие на това триизмерното (или тетраедърното) вещество ще стане четириизмерно (или октаедърно), тоест ще се превърне във вещество от паралелния четириизмерен свят, където всичко е различно — други са жабите, дърветата, простете, жените и много-много... други четириизмерни неща. И трябва да кажем, че това друго е много по-мощно не просто защото е по-едро, а защото във всяка частица на четириизмерното вещество е заключено по-голямо количество енергия на времето.

Преминаването към друг, по-висок паралелен свят е чудо, разбира се. Но то е достижимо, защото Бог е създал сила, способна да го осъществи. Тя се нарича енергия на свободното време или сила на мисълта.

Колко важно е да владеем мислите си, да ги чистим от налепите на вездесъщите призови на алчния, завистливия или подлия характер. Когато успеем да заредим със своята мисъл (или с енергията на свободното време) баналното триизмерно вещество и чуем желаното прещракване, сигнализиращо за преминаването му в четириизмерно вещество, тогава внезапно ще усетим своята лична сила на мисълта. Тогава пред теб — бившия триизмерен човек, ще се отвори новият четириизмерен свят, където може би ще откриеш своята нова... четириизмерна любов!

Как обаче триизмерната енергия може да бъде превърната в четириизмерна?

Разбихах, че триизмерната енергия е тетраедрически изкривено пространство, в което — за разлика от веществото — времето тече, а не е заключено. Въпреки това не можех да си представя как времето може да тече в тетраедрически изкривеното пространство. Все мислех и мислех, като от време на време прекарвах длан по плешивината си. Не си го представях образно. Дори ми се стори, че от многобройните почесвания си бях направил мазол на плешивината. И тогава осъзнах, че понеже съм триизмерен човек, никога няма да мога да си го представя. За тази цел би трябвало да стана най-малкото четириизмерен, а може би и петизмерен.

Понамръщих се, когато установих, че плешивината ми не може да оправдае своето предназначение като „признак за голям ум“.

Съвсем ясно си представих обаче как човек с висока степен на силата на мисълта е способен да „зареди“ с мисълта си, тоест с енергията на свободното време, триизмерното време, тоест онова, чието течение е ограничено от триизмерно изкривеното пространство. Щом „зарещдането“ достигне определено ниво, нещо прещраква и преобразува триизмерните „рамки“ на хода на времето в четириизмерни. После станалата вече по-мощна след зарещдането енергия на времето тече в новия четириизмерен „коридор“, изчезвайки завинаги от триизмерния свят и запълвайки новия четириизмерен.

Тогава си помислих, че хората от по-висшите паралелни светове биха могли, ако пожелаят, да „източат“ нашия триизмерен свят, като преобразуват триизмерните енергии в своите четири-пет — или шестизмерни светове. Те никога няма да го сторят обаче, защото разбират, че силата на мисълта, способна да прехвърля енергиите и

веществата от един свят в друг, им е дарена от Бога. А той е създал тези светове и е вдъхнал на хората в тях способността да мислят, като използват енергията на свободното време. Но сигурно чистотата на техните четириизмерни или петизмерни помисли е по-голяма.

Тилът ме засърбя. Стана ми жал за невидимите двуизмерни хора, принудени да живеят в плоския свят. Нямах как да им изразя съчувствието си, защото не притежавах онази сила на мисълта, която би могла да ме прехвърли в техния неприятен свят, който прилича на равна гладка плешивина. А още по жал ми стана за едноизмерните хора, принудени да живеят в една линия, от която им е толкова трудно да слязат. Или... хората на нулевото измерение, които пребивават в една точка — те пък изобщо не могат да се измъкнат. Нещо повече — нямах никакво желание да попадам там дори от любопитство или съчувствие.

Стори ми се, че едноизмерният свят е създаден, за да претърпяват там наказанията си онези, които са заменили чистотата и силата на мисълта срещу свръх сит тумбак или клокочеща омраза. С една дума, този свят е бил създаден като ад. Естествено, едва ли някой умира от желание да се озове там.

— Е-е-ех! — изпъшка Селиверстов, докато се опитваше да повдигне плочата, поставена навремето от Миларепа точно на това място.

— Няма да стане! Слаби са ни силиците! — изкоментира Рафаел Юсупов.

— А вие, Рафаел Гаязович, да не би да сте по-силен!? — възмути се от думите му Селиверстов. — Аз, за разлика от вас поне се опитах!

МАТЕРИАЛИЗИРАНЕ И ДЕМАТЕРИАЛИЗИРАНЕ

В този миг ми хрумна мисълта, че Миларепа е използвал не само механизма за преобразуване на триизмерното вещество на камъка в четириизмерно. Напълно възможно е да е превръщал триизмерното вещество в триизмерна енергия, като е задействал хода на времето във веществото. С други думи, Миларепа е могъл да предизвика процес на дематериализация на веществото, тоест процес на преминаване на веществото в енергия в рамките на едно измерение. За него е бил възможен и обратният процес — материализацията, когато ходът на времето в енергията е трябвало да бъде спрял.

Очевидно енергията на свободното време е необикновено силна. Ако овладеем силата на своята мисъл, можем да правим чудеса — да преминаваме в други светове, да дематериализираме или материализираме.

СИЛАТА НА МИСЪЛТА МОЖЕ ДА БЪДЕ ОПАСНА

Както си седях на пейката в манастира на Миларепа, внезапно с ужас си помислих, че човек, владеещ силата на мисълта, е изключително опасен. Та нали с помощта на тази невероятна сила противникът може да бъде дематериализиран. Той ще се превърне в кълбо кипящи енергии или ще бъде прехвърлен в паралелен свят — например в свят от нулевото измерение, където животът преминава в точка и откъдето никога няма да се върне. „Човек, който владее силата на своята мисъл, едва ли не става Бог! Той може почти всичко! — прошепнах си тихо. — Колко е важно да бъдем добри и да имаме само чисти помисли! В противен случай човекът се превръща от полубог в демон.“

Мислите ми отскочиха към нашия свят, от който се бях отдалечил безкрайно. Пред взора на моето въображение изплуваха лица на съвременни хора. Те далеч невинаги бяха одухотворени и приятелски. Само изразенията на децата бяха добри и мили. Но както се знае, не децата управляват вкусовете в обществото, тъкмо обратното — то учи децата как да живеят „по-реално“. Ние ги караме да вярват не само в доброто, но и в лошото. Обясняваме им, че хората по природа са зли и че не бива да се оставят някой да ги обижда, че трябва да умеят да се защитават. Ние ги принуждаваме да мислят най-вече за себе си, а не за околните. Самите ние не разбираме обаче, че така култивираме в тях егоизъм, като ги отдалечаваме от божествения постулат да обичат преди всичко хората. А американските екшъни, пропагандиращи образа на „добрия егоист“, ни подпомагат в тази дейност и затвърждават в децата, че „свещената мъст“ е най-доброто деяние.

Възпитавайки децата, ние искаме да ги направим подобни на себе си. Но и на нас понякога, забили нос във възглавницата, ни се ще да вярваме в чудеса. В същите чудеса, в които толкова искрено вярват децата. Чувстваме се превъзходно под влиянието на нощните мисли, когато съзнанието си отпочива и на преден план излиза вечното

подсъзнание. То ни въвежда в света на мечтите — в онзи свят, в който всички хора са добри. Все пак такъв свят съществува. Наистина съществува! Но... в друго измерение.

Нашият свят не бива да узнава тайната сила на мисълта. Ако това се случи, ще настъпи невероятна катастрофа. Хората ще започнат да си съперничат по пътя към безграничната власт, като се прикриват под маската на „отмъстителния добряк“ и в крайна сметка ще заличат нашия свят. Най-вероятно Земята ще се измести с 6666 километра и ще изтрие от лицето си това заблудено човечество, неосъзнало божествения постулат, че „трябва да се обичат преди всичко хората!“. Кой знае, ако продължава така, Бог ще прехвърли нашето триизмерно човечество в двуизмерния свят, в който ще живеем като насекоми върху гладък лист хартия и ще си представяме целия свят като плоскост, закрепена върху гърбовете на три кита. Дълбоко в душите си ще усещаме, че всеки „кит“ олицетворява света на някое от измеренията и тъповато двуизмерно ще скърбим по загубения триизмерен свят, в който — оказва се — ни е било по-хубаво, отколкото тук, върху плоскостта.

СПАСИТЕЛНИТЕ ЗАКЛИНАНИЯ

Убеден съм, Бог е предвидил „защита“ за триизмерното човечество, за да го предпази от съблазнителното овладяване на чудодейната сила на мисълта. Струва ми се, че „защитата“ се крие в тайните заклинания, тоест мантрите. Само онзи, който знае заклинанията, може да я овладее. Известно е, освен това, че съществуват множество заклинания. Броят им е голям, защото всяко е ориентирано към конкретен аспект, който активира силата на мисълта. Опитайте се да ги научите всичките! Господ дава по едно заклинание на човек. Ако изобщо му дава!

Спомних си пещерата на Харати и двамата мъже, които служеха там. Свещеникът и старшият човек знаеха заклинанието за влизане в сомати-пещерата. Бившият свещеник я беше разкрил на жена си, след което тутакси умрял — Харати не му простил. Очевидно Царството на мъртвите и Шамбала са създадени до голяма степен, за да охраняват свещените тайни на заклинанията, да не допуснат неособено добрите триизмерни хора до чудодейната сила. Сигурно те наистина виждат всичко и четат мислите на всеки от нас.

По принцип ми беше известно, че отделни хора знаят някои от заклинанията, предадени им от свръхчовека, който установявал телепатичен контакт с тях. Хималайските йоги дори ми показаха някои неща. Когато ме посветиха в тайните по време на третата хималайска експедиция, в очите им можеше да се прочете явен възторг от факта, че е достатъчно някой да прошепне заклинание, да помисли какво най-страстно желае и то ще стане реалност. Йогите обаче признаваха, че дарените им заклинания се отнасят за не толкова важни проблеми, например — как да се пазят от студа, как да пребивават дълго време под водата, как да убият с поглед кокошка и т.н. И твърдяха, че на света не съществуват заклинания, с помощта на които би могло да се извърши нещо твърде лошо. Тези заклинания се пазят строго, защото...

В паметта ми изплува образът на Сан Баба, който умееше да материализира пепел и ориз, както и да ги дематериализира. Спомних си как той материализира пепел и я издуха от дланта си. А неговият заместник по научната част — г-н Мурти, ми разказа, че Саи Баба знае заклинание, което представлявало поредица от числа, но пред никого не го споменавал, защото... Размърдах се на пейката и отново огледах плочата, която Миларепа беше „оформил с ръцете си“ и „пренесъл с очите си“. И се опитах да вникна що за човек е бил той. Свръхчовек? Или...? Подсъзнанието ми подсказваше, че Миларепа е бил изключително силен йога, но не и свръхчовек. Знаел е важни заклинания — повече от другите йоги, но не е бил свръхчовек, защото онзи знае всички заклинания, отнасящи се към земния живот.

В такъв случай кой е свръхчовекът? Разбира се, нямах и нямам право да зная, но ми се струва, че той е мъртъв, който живее в Царството на мъртвите. Още веднъж ще повторя — мъртъв.

ДЕМАТЕРИАЛИЗАЦИЯ ИЛИ ПРЕНАСЯНЕ В ДРУГО ИЗМЕРЕНИЕ

Докато гледах грамадната каменна плоча, ясно осъзнах, че за да я създаде и премести, Миларепа е използвал силата на мисълта, като е прехвърлял триизмерното вещество на камъка в четириизмерния свят, а не е предизвиквал дематериализация на камъка в рамките на триизмерния свят, тоест не го е трансформирал в енергия. Ако беше използвал ефекта на дематериализация, то този процес би предизвикал

отделянето на голямо количество енергия — нещо като взрив, който със сигурност би намерил отражение в легендите.

В крайна сметка стигнах до извода, че след като е „рисувал“ в гранитната скала обемния мисловен образ на „изрязваната“ плоча, йогата е прехвърлял в четвъртото измерение само най-близките до него каменни слоеве. В резултат триизмерното вещество на скалата около плочата е изчезвало в безкрайните далнини на четвъртото измерение. А каменната плоча е „паднала“ от скалата в готов вид. Изглежда по същото време той е размахвал ръце, произнасяйки заклинанията, което вече е намерило отражение в преданията — „обработвал е плочата с ръце“.

АНТИГРАВИТАЦИЯТА

А как Миларепа е пренесъл плочата? Ако това наистина е станало с помощта на „очите“, изглежда се е проявил антигравитационният ефект на силата на мисълта. Трудно беше, скъпи читатели, да повярвам на друго обяснение, защото грамадната плоча лежеше пред мен, пренесена тук преди 1000 години, когато не е имало нито трактори, нито кранове. Но какво е гравитация и антигравитация?

По-горе вече отбелязах, че според мен веществото е изкривено пространство, вътре в което е заключена енергията на времето. Под думата „заключена“ разбирам спирането на хода на времето. Добавих обаче и думите: „или почти е спряло“. Точно това „почти“, което доста дълго се задържа в моите размисли, започна да играе главна роля при анализиранието. Според мен точно това „почти“ е гравитацията.

Отново нищо не мога да твърдя категорично, но ми се струва, че веществото е изкривено пространство, в което времето е спряло напълно. Повтарям — напълно! И няма... тегло. Което означава, че всяка хилядатонна скала може да стане по-лека и от пухче, ако в нейното вещество времето спре напълно... без онова „почти“. Но в реалните условия то съществува. „Почти“ означава малък, много бавен ход на времето във веществото. А ходът на времето, както вече обсъдихме, е енергия — подобна на електричеството или... гравитацията например.

Гравитацията, струва ми се, е енергия, определяна от бавния ход на времето. Разбира се, енергията на гравитацията е по-слаба,

отколкото например енергията на ядрения разпад. Но тя присъства навсякъде, където има вещество.

С помощта на силата на мисълта, тоест на енергията на свободното време, изглежда може да се спре ходът на времето във веществото и да се получи антигравитационен ефект, при който веществото става по-леко от пух. Енергията на свободното време е такава енергия, която е способна да влияе върху времето в различните му състояния. А благодарение на това може да се извършват чудеса, за които дори не подозираме. За тази цел обаче трябва да знаем заклинанията, които свято се охраняват от Царството на мъртвите. Миларепа-йога очевидно е знаел някои от тях и ги е прилагал. Не бива да се изключва възможността той наистина да е пренасял тежести с „очите си“, когато силата на мисълта е предизвиквала не само спиране на времето във веществото на камъка и го е олекотявала, но е притежавала и телекинетични свойства. Това е ставало вероятно по следния начин: Миларепа е вдигал във въздуха „ошлайфаната с ръце“ грамадна каменна плоча с погледа си и пак с него я е пренасял по въздуха на такова разстояние, докъдето му стигал погледът, а после още и още...

Освен това, скъпи читатели, ще се повтора, като кажа, че в град Пемза живее човек, който е в състояние да повдига чугунени плочи и да ги задържа над гърдите си. Изглежда той умее да използва силата на мисълта и да предизвиква антигравитационен ефект. Може би дори не знае, че умее да спира времето във веществото за сметка на своята енергия на свободното време или силата на мисълта.

Самият тунел, тоест пещерата, която Миларепа облицовал с каменни плочи, е била изградена навярно по следния начин. Той е „нарисувал“ мисловния образ на тунела и всяко вещество, което е изпълвало вътрешната част на тунела, е прехвърлил със силата на мисълта в четвъртото измерение. Така в триизмерния свят е останал само тунелът.

ФИЛИПИНСКИТЕ ЛЕЧИТЕЛИ

Изглежда те също владеят силата на мисълта и знаят заклинания, с помощта на които им се удава да направят горе-долу това, което е правил Миларепа-йога. Именно по време на медитация лечителят „рисува“ мисловния образ на своята ръка, с която трябва да проникне в

човешкото тяло. После „рисува“ и пространството около ръката, в което ще „работи“. Ширината на това пространство е познато само на него. Той знае също, че мисловното пространство трябва да се премества заедно с ръката му.

В това мисловно пространство се разиграват основните събития. Той концентрира силата на мисълта си точно в пространството около своята ръка. Може би разбира, че неговата мисъл е енергия на свободното време, може би не. Според мен обаче той изпълва триизмерното вещество на мисловното пространство с енергия на времето. Концентрирайки се все повече и произнасяйки заклинанията наум, той пълни с тази енергия веществото около ръката си, докато във възбуденото му подсъзнание не се чуе жадуваното прещракване, което маркира преминаването на тетраедрически изкривената материя в октаедрически изкривена. С една дума, след прещракването триизмерната материя се превръща в четириизмерна само в очертаното чрез мисълта пространство около ръката. После лечителят смело вкарва ръката си в човешкото тяло и тя свободно преминава през него. Той разбира, че е извършил чудо и то благодарение на своята собствена сила на мисълта. Вдига очи към небето и произнася наум: „Благодаря ти. Боже! Благодаря ти, че ме дари със силата на мисълта! Че в главата ми неизвестно откъде изплува това изпълнено със страст заклинание и се появи призивът да лекувам хората, като вкарвам в телата им ръката си, за да «напипам болестта» и да я извлека от тях.“

Лечителят знае, че заклинанието е предадено лично и само на него. Че няма право да разкрива тайната, защото така му е наредил свръхчовекът. Ако го каже някому, веднага ще умре. Трудно му е да осъзнае кой е този свръхчовек, но чувства, че той присъства незримо в него самия — в мъничкия филипински човечец с невзрачна фигура, който по негова воля е станал лечител. И само понякога дълбоко в душата му, като ярък сноп светлина, се появява мисълта, че той, лечителят, е нещо като „изложбен експонат“. Задачата му е да демонстрира силата на мисълта, която все още не може да бъде поверена на човечеството заради злобните, завистливите, алчните и подлите хора, които не дават възможност на другите да осъзнаят напълно смисъла на красивия, страстен и дразнещ въображението символ — Чистата душа.

Съмнявам се, че той знае нещо за четириизмерната материя, която създава със своята сила на мисълта в очертаното около ръката му пространство. Той знае обаче, че именно това пространство дава свобода на ръката му „да прониква навсякъде“. Той сигурно се чуди на своите способности, а после, след като излезе от състоянието на медитация или транс, хвърля поглед към бедните филипински колиби и още повече се чуди защо Бог не е дал на всички останали хора, бездарно съществуващи в тях, способността да използват силата на мисълта. С нейна помощ те биха могли да правят чудеса и да превърнат живота си в истинско вълшебство. Лечителят естествено не знае, че ако на хората, които хранят свинете си близо до бамбуковата колиба, им се разреши да използват на воля силата на мисълта, то повечето от тях ще се превърнат в демони и ще се унищожават един друг в угода на долнопробните си стремежи. О, колко вода трябва да изтече, докато хората започнат да живеят с кристално светли мисли в душите си.

Размърдах се на пейката, като се опитах да се отърва от тъжните мисли, и отново потънах в света на филипинските лечители. По принцип разбирах, че ръката му, „облечена в зона“, в която триизмерното вещество се превръща в четириизмерно, може безпрепятствено да влезе в тялото на човека. Изглежда процесът на преминаване на триизмерното вещество в четириизмерно се извършва мигновено. Затова накъдето и да посегне той вътре в тялото на болния, тъканите и органите му, намиращи се в зоната около ръката му, моментално стават четириизмерни. Зоната, която лечителят е „заредил“ с енергия на свободното време, действа безотказно. Изглежда зоната има малка ширина. Поне в документалните филми за филипинските феномени не се вижда около ръцете им широка прозрачна ивица.

Пак погледнах към каменната плоча на Миларепа. Внезапно ме обзеха съмнения. „Нещо не е така! — възкликнах наум. — Нещо не пасва! Когато разсъждавах за евентуалния механизъм на «работа» на Миларепа-йога, излизаше, че той е прехвърлял триизмерната почва от мисловния образ на тунела в четириизмерния свят, където тази почва е изчезвала в безкрайните далнини на паралелния свят. Тогава защо тъканите на човека, които лечителят също прехвърля в паралелния четириизмерен свят, не изчезват?“

Отново се почесах по плешивината. Нейната двуизмерна полирана повърхност ми беше неприятна. Мисловният ми апарат се напрегна и почти изправен, си казах: „Петте елемента! Само петте елемента — водата, огънят, вятърът, земята и човекът, могат да преминават от един свят в друг и да се връщат обратно. Всичко друго остава там, след като бъде прехвърлено в паралелния свят. Само петте елемента се връщат обратно! Затова тъканите на човешкото тяло, прехвърлени от лечителя в друго пространствено измерение, могат да се върнат обратно в нашия свят, където живеем и... боледуваме.“

Главата ми клюмна от умора. Мислите ми течаха плавно и спокойно. Всичко се подреждаше в една обща система. Вече разбирах, че енергията на свободното време, тоест силата на мисълта, може да действа в зоната около ръката на хилъра, като за миг изпълва триизмерните тъкани на болния и след прещракването променя качествено им състояние в четириизмерна материя. После, следвайки ръката на хилъра, „зоната“ се премества и прехвърля нови тъкани на болния в четириизмерното състояние. Докато тъканите, напуснали влиянието на „зоната“, с обратно прещракване се връщат в триизмерното състояние. Този процес — прехвърлянето на материята от триизмерния в четириизмерния свят и обратно — се извършва мигновено.

Съмнявам се, разбира се, че тези краткотрайни преминавания от единия свят в другия са под съзнателния контрол на лечителя. Известно е, че в подобни моменти той почти изключва своето съзнание. Някакъв създаден от Бога механизъм, намиращ се в подсъзнанието, ръководи този процес, като засилва или намалява зареждането на „зоната“ с енергията на свободното време. О, колко загадки се крият още в баналното на пръв поглед понятие време!

Спомних си, че по някое време лечителят извлича с ръката си от човешкото тяло някакво парченце месо. Какво е то? Очевидно е болестотворният агент. Предполагам, че лечителят „вижда“ болните участъци точно в четвъртото измерение, където те сигурно излъчват особена светлина и се възприемат от него с подсъзнанието му, в което той е потопен.

Обаче тогава остава, образно казано, „дупка“ или дефект на мястото на премахнатия болен орган. Но човешкият организъм не търпи вътре в себе си „дупки“. Това ми е известно като хирург.

„Дупката“ (или дефектът) задължително трябва да бъде запълнена — най-добре с регенерирала здрава тъкан, в най-лошия — с шев. Познавам неколцина хора, които са се лекували при филипинските лечители. Те нямаха никакви белези от шевове по тялото си, а един хирург — повярвайте — винаги би ги различил. Следователно, вадейки болестотворната телесна част, лечителят веднага „зашива дупката“, останала на това място, с нормална здрава тъкан, без да прави шев. Как става това?

Замисляйки се над тази тема, усетих такова напрежение, че инстинктивно се изправих от пейката, където седях.

ФАЙЛЪТ НА РЕГЕНЕРАЦИЯТА

Докато слушах обичайната препирня между Селиверстов и Юсупов, отново потънах в мислите си. Разсъждавах по темата за различните възможности тъканите на мястото на даден дефект да регенерират. Неочаквано за самия себе си стигнах до извода, че в света на четвъртото измерение е възможно тъканите да регенерират мигновено!

В този миг си спомних приказките и фантастичните филми, в които раните на пришълци от Космоса зарастват пред очите ни. Като лекар зная, че механизмът за зарастване е доста сложен и дълъг. Необходимо е в раната да се появят базисни клетки, а те да се превърнат в други клетки, които да започнат да се делят, образувайки себеподобни. Нужно е също така „фабриката за колаген“ — фиброобластите, да произвеждат колаген, който да образува снопчета от влакънца и т.н. Ако в паралелния четириизмерен свят регенерирането протича мигновено, то това означава, че механизмът е съвсем различен.

Регенерирането на тъканите в нашия триизмерен свят стартира и протича под контрола на непозната нам програма, която според мен се локализира в човешкото биополе. Тя ръководи невероятно сложния процес на самостоятелно възстановяване на тъканите. Тогава тече балансирано възпроизвеждане не само на клетки, но и на влакънца, молекули, матрици и ред дрзти елементи, съставлящи тъканта. Програмата сякаш нарежда на клетките и молекулите: „Размножавайте се и растете според този план!“ А клетките и молекулите се подчиняват на този „файл на регенерацията“. Те съзидателно работят,

за да може след няколко месеца на мястото на дефекта, тоест „дупката“, да се създаде новата тъкан. Човешкото съзнание е неспособно да възприеме съществуването и действието на този биополеви „файл на регенерацията“. Човешкото подсъзнание обаче знае за него всичко и ръководи работата му, без да затормозява съзнанието, което и без друго е претрупано с многобройните проблеми на изхранването, поддържането на хигиената, задоволяването прищевките на любимата и други подобни.

И тъй, в триизмерния свят „файлът на регенерацията“ стартира процеса на естествения растеж на тъканите, за да може след няколко месеца (повтарям — след няколко месеца!) гордо да рапортува пред подсъзнанието: „Край! Дупката е затворена, тъканите са възстановени!“ Подсъзнанието на триизмерния човек сигурно кима утвърдително, но сигурно му е малко тъжно, понеже знае как работи неговият четириизмерен събрат. Убеден съм, че в загадъчния и призрачен четириизмерен свят също съществува биополеви „файл на регенерацията“, чието предназначение, образно казано, е „да затваря дупките“. Но той работи на друг принцип и е по-съвършен. Не започва процес на деление на клетките, а мигновено стартира... процес на материализация. Как става това?

Хайде да се опитаме да проникнем в тайните на хипотетичния четириизмерен свят. Разбира се, там бушуват по-мощни енергии и потенциалът на силата на мисълта, тоест на енергията на свободното време, е по-висок. Естествено е в този по-наситен с енергия на времето свят да съществуват онези феномени, за които ние, по-слабо заредените с енергия триизмерни хора, говорим като за чудеса — антигравитация, материализация, дематериализация. Сигурно има и много други процеси, за които дори не можем да се досетим. Сигурно и медицината там е съвсем друга.

Най-вероятно тя също се базира върху силата на мисълта на тамошните хора. Техните лекари приличат повече на шамани и според мен лекуват не толкова с лекарства, колкото със силата на мисълта. Най-силните им хора се удостояват със званието лекари. Кой, ако не те, ще знаят, че в основата на лечението лежи създаденият от Бога „файл на регенерацията“, по чиято програма мигновено може да се „отгледа“ нова тъкан на мястото на наранената, благодарение на възможностите за материализация.

Лекарите и учените в четириизмерния свят разбират, че най-важната енергия е енергията на времето. По учебните предмети „Енергия на времето“ и „Светът на мислите“ трябва задължително да имаш отличен, понеже те градят основата на всички знания. В тяхното училище сигурно преподават определени заклинания, които трябва да бъдат наизустени. Без да се знаят те, е невъзможно да се живее в свят, чиято енергетика се базира върху силата на мисълта.

Разбира се, в медицинските институти бъдещите лекари изучават заклинанията, помагачи да се дематериализират патологичните обекти и веднага, на същото място, да се материализира нормална човешка тъкан.

Може би в четириизмерния свят лекуват рака по следния начин. Притежаващият екстрасензорни способности лекар намира в четириизмерното тяло на пациента тумор с метастази. Той концентрира и насочва своята сила на мисълта точно натам, като произнася няколко заклинания. „Файлт на регенерацията“ се задейства веднага, като отначало дематериализира неотговарящата на програмата на файла туморна тъкан и на секундата чрез материализация „отглежда“ на мястото ѝ нова нормална тъкан. Така бившият онкоболен си тръгва здрав.

Лекарят, разбира се, знае, че мисълта е енергия на свободното време. За сметка на силата на своята мисъл, многократно умножена и пренасочена от заклинанието, той ускорява хода на времето в патологичния участък на тъканите. В резултат веществото се превръща в енергия. (Изглежда в четириизмерния свят съществуват различни заклинания за дематериализация. Сигурно лекарят избира онова, при чието използване се отделя безвредна за организма енергия.) Веднага следва друго заклинание — за материализация, след което силата на мисълта почти спира хода на времето в биополевата програма на дадения участък или във „файла на регенерацията“, където има точни енергийни копия на здрави клетки и всички останали органи. Щом като времето в енергийните копия на клетките спре или почти спре, те веднага стават веществени, тоест се материализират.

Не мисля, че лекарят всеки път шепне заклинания. Най-вероятно ги казва наум или те сами се подреждат едно след друго, докато той е изпаднал в състояние на транс, освобождавайки от бремето на

съзнанието своето божествено подсъзнание. Ето защо процесът на регенерация протича светкавично.

Мнозина от четириизмерните хора навярно сами се лекуват, понеже Бог им е разрешил да използват светите заклинания. Той ги е въвел в тяхното подсъзнание, затова е достатъчно само да си пожелаят и... раната сама зараства пред очите им. А Бог ги е допуснал до тях, защото разцветът на обществото им се дължи на Чистата душа.

ПО-МАЛКО ЛИ ТЕЖАТ ЧЕТИРИИЗМЕРНИТЕ ГИГАНТИ

Може би Бог е направил за тях още едно благо дело — намалил е теглото им. За тази цел мъничко е увеличил скоростта на локалното време във веществото на октаедрически изкривеното пространство на четириизмерния свят, за да намали силата на гравитацията. Главата ми съвсем клюмна. Нямах сили дори да се почеша по тила.

— Шефе, за какво мислиш? — прекъсна ме гласът на Селиверстов.

— За филипинските лечители.

— Аз пък гледам ръцете на Рафаел Гаязович. Виж какви са костеливи и загребващи, с такива ръце само из чужди тела да лазиш.

— Защо пък да са загребващи? — възмути се Рафаел.

— Костеливата ръка винаги е загребваща — мъдро обобщи Селиверстов.

— Какви ги дрънкаш! Аз съм само един безкористен учен! — скочи срещу него Юсупов.

— Казват, че в Америка такива костеливи като вас ги поставят на специална диета със сандвичи и пица. Не ги оставят, докато не напълнеят толкова, че не само корем да им порасне, а и пръстите им да се покрият с мазнина. Там имало поверие, че костеливата ръка е загребваща. Затова има толкова тлъсти американци. Те просто прикриват своята страст да загребват. Иначе никой от тях няма да успее да прецака съседа. А ако не го прецака, каква радост му остава? И що за живот е това — без подобна радост? Принуждават се да пълнеят, за да прикриват любовта си към парите. А костеливият... той направо си издава алчността — поучително приключи монолога си Селиверстов.

— Какво искаш да ми внушиш? Че защото съм костелив, обичам парите, така ли?

— Без преки аналогии! Може би говоря за костеливостта в преносен смисъл. А вие, Рафаел Гаязович, всичко възприемате буквално! Човек може да си помисли, че главата ви е само от кости! — поомекна Селиверстов.

— Я се погледни! Тук направо на вейка заприлича. Къде ти е коремът? Къде!? Няма го! Тибет те изсмука...

— Кой ме е изсмукал? — ококори се Селиверстов.

— Тибет до такава степен изсмука тлъстините ти, че и твоите ръце станаха костеливи като моите. А за страстта да загребват няма какво да приказваме. От тебе като от касиер-домакин на експедицията човек не може да изпроси нито стотинка. Всички пари си скатал в чантичката на кръста.

— Да, поотслабнах малко. И коланът на чантичката преместих с шест дупки. Затова пък тя не се смъква от корема ми и не ми увисва между краката, както при някои...

СВЕТЪТ НА МИСЛИТЕ И ПРОСТРАНСТВАТА

Огледах с вътрешния си взор всички свои размисли за силата на мисълта и допуснах хипотезата, че светът се състои, общо взето, от две части:

Свят на мислите, в който съществува и управлява свободната от пространството мислеща енергия на времето, ръководена от Главното начало на свободното време, тоест от Бога.

Свят на пространството (по-точно — на пространствата), където времето — Божественото начало — е заключено вътре в материята, съобразно строгата система на изкривените пространства на различните светове, като по този начин оформя многобройните и систематизирани варианти на материален живот, в основата на които лежат веществото и енергията.

Главата ми забръмча от пренапрежение. Каменната плоча на Миларепа лежеше пред мен. Едва повдигнах глава и си прошепнах: „Благодаря ти. Боже, че ми прати тези мисли!“.

Още веднъж ще изброя какво може да постигне силата на мисълта. Списъкът е доста дълъг: да прехвърля от едно пространствено измерение в друго, да преобразува енергията на едно пространствено измерение в енергия на друго, да дематериализира, да материализира, да създава антигравитация... А колко още феномени

може да роди мисълта, която ни посещава и денем, и нощем! Колко чудеса биха се осъществили, ако я освободим от натиска на заблудените души! Та нали тя се ръководи непосредствено от... самия Бог!

В този миг осъзнах, че хаотичните ми предположения се бяха подредили в стройна система. Това чувство ми беше познато! То никога не ме е подвеждало! Щом възникнеше, аз се надигах, отивах в операционната и смело пристъпвах към операцията. След като приключех с последния шев, откъсвах поглед от микроскопа и за да не ми се присмеят операционните сестри, тайно отправях взор към небето. Лицето ми бе скрито под хирургическа маска и аз тихичко прошепвах: „Благодаря ти, Боже!“

— Той дълго мисли — каза монахът и ме посочи, когато излязохме от манастира. — Това е добре.

После разказа вече известната ми легенда за борбата между Миларепа-йога и Бонпо-йога, когато двамата стигнали до върха на свещения Кайлас и по време на двубоя разрушили северната му страна.

— Миларепа-йога е допуснал грешка, като е влязъл в двубой с Бонпо-йога — разказваше той. — Заради нея не са му простили и не са го пуснали в Царството на мъртвите. Освен това са изличили от паметта му заветното заклинание. Затова Миларепа сам е започнал да прокарва отделен вход натам... където са Вечният живот и щастието...

ПРАВОТО НА ГРЕШКА

Сведох очи и си помислих за правото на човека да греши. Спомних си за едно момиче, чиито родители до такава степен го надзираваха и се страхуваха да не направи нещо фатално през пубертета, че тя в крайна сметка им се възпротиви. И пожела да греши. Мечтаеше да греши.

Веднъж ми разказа следното: „Изпаднах в истерия. Започнах да чупя чинии. Замерях с всичко, което ми попадаше под ръка!“

Котката се скри в ъгъла! Родителите ми се втрещиха! А аз им викам: „Вие какво, гледате ме като писано яйце! Предпазвате ме от грешки, така ли? Да не би вие самите никога да не сте грешили!? Та нали сте събрали акъл точно чрез грешки! И аз искам, искам да получа своите синини и да се науча да живея, а не да следвам вашите указания

като някаква безлична мухла! А може би точно това искате, за да демонстрирате пред мен своята «мъдрост»? Показвайте я, ама не пред мен — сополанката, а пред другите, които също са се поучили от своите грешки! Май няма да ви мине номерът! Страх ви е да го сторите пред тях! Опасявате се, че вашата «мъдрост» ще се окаже пълна глупост! Пред мен, недозрялата, може, така ли!? Не мен предпазвате от грешки, а удовлетворявате своето самолюбие! Аз пък искам да допускам грешки! Искам, искам, искам...“

Скоро момичето напусна семейството си, отиде да живее под наем и започна така да греши и да отмъщава на родителите си. После навакса изпуснатото истерично, пресилено, усещайки дълбоко удовлетворение от всяка своя грешка. Разбира се, родителите ѝ отначало се възмущаваха и дори се отрекоха от нея. След време родителският дълг отново ги върна към дъщеря им. Тя обаче ги измерила от главата до петите със студения поглед на чужд човек.

— Остарели ми изглеждате — отбелязала сухо.

Запълнило дефицита от грешки, момичето благопристойно склучи брак с напълно приличен, леко пълничък и мекушав младеж, с когото заживя в нашия триизмерен свят, пълен с противоречия и контрасти, където няма само бяло, а задължително се появява и черното, за да можем чрез взаимния им контраст да се радваме на широкия свят.

Мъжът ѝ се оказа домошар и абсолютно образцов съпруг, който винаги кимаше одобрително и никога не ѝ възразяваше. Веднъж тя не изтърпяла и му тръснала: „Ех, Ваньо, да беше отишъл някъде да се позабавляваш с други жени! Защо все вкъщи седиш!?“

Щом излязохме от манастира на Миларепа и разреденият въздух на височина 5000 метра изпълни дробовете ми, си спомних още един подобен случай. Живяло едно красиво момиче. С едри гърди, с дълга плитка и елегантна походка. То имало безброй обожатели. Започнало обаче да се среща с един мъж и скоро забременяло. Гинекологът „зарадвал“ бъдещата майка, като ѝ казал, че ще има близнаци. Тя обаче бързо разбрала, че не обича бащата на своите деца. А поставяла любовта на първо място в живота си, в това число и към децата, които носела в утробата си. Тогава напуснала мъжа, с когото имала връзка, и станала самотна майка на две прекрасни дечица — момченце и момиченце. Пристигнала с тях в дома на родителите си. „Какво пък

толкова!“ — казали те и взели на ръце двете напикани и врещящи бебета. Родителите й разбирали, че дъщеря им е допуснала грешка и че не е постъпила „като хората“. Но те я обичали и знаели, че тя поставя любовта на първо място.

След няколко години неочаквано срещнах младата майка на улицата и я попитах как са децата.

— Растат — отговори тя, озарена от майчинското си щастие.

— А как е личният живот? Срещна ли някого...

— О! — смути се тя. — Срещнах. Много ме обича, истински, по мъжки...

— А ти него?

— Да.

— Заедно ли сте?

— Не. Той е женен. Но нали не е задължително. Казват, че първата жена е от Бога. Затова пък...

— И всичко това в името на любовта?

— А как да живея, ако не изпитвам любов! Само за да постъпя „като хората“? Ако майката не усеща любов в душата си, то и децата й ще пораснат неспособни да обичат.

— Виждам, че изобщо не се разкайваш — погледнах я с добри очи.

— Бог ми изпрати тази грешка, за да изпита любовта в моята душа — отговори тя, свеждайки поглед.

Тези думи се бяха врязали в паметта ми. Осъзнах, че грешката е преди всичко изпитание, изпратено от миналото по твоята кармична линия. Разбрах също, че критерий за оценка на поведението е любовта, която си длъжен да съхраниш в душата си. „Нима наистина са се свършили мъжете, заслужаващи да бъдат обичани истински?“, помислих си с негодувание.

Спомних си и предсказанието на Елена Блаватская, че човечеството вече излиза от „материалната яма“ и че в по-нататъшното му развитие ще се засилва духовният компонент в човешката душа. В това отношение ние, мъжете, като че ли изоставаме от жените. Тях природата ги е дарила с по-голям чувствен потенциал. Те често скучат с нас, защото преизпълнената им с чувства душа се нуждае да ги отдаде, а не да съзерцава тъпо планината от мускули, върху които е опъната тениска с твърде къси ръкави, за да се демонстрира цялото

„мъжко достойнство“. Получава се така, че много жени предпочитат да са самотни, но верни на мечтата си. Други стават самотни майки, за да възпитават момчетата като истински мъже на бъдещето — антиподи на планините от мускули в прилепнали тениски, а момичетата — като принцеси на бъдещето, които с един поглед ще облагородяват всичко наоколо и ще внушават на хората, че скоро ще настъпи „чувственият век“. Сигурно много грешки ще допуснат хората, следвайки този път, но те все по-добре ще разбират, че не бива да живеят ограничени от понятието „като хората“, а според това, което им „повелява душата“. А грешките — тези вездесъщи душевни изпитания, упорито и деликатно ще ги подтикват да осъзнаят основополагащото понятие Чиста душа. Някой ден, нека дори да е в далечното бъдеще, те ще усетят великата радост да бъдат чисти. После ще започне новата ера — ерата на чудесата, на онези чудеса, които се намират например тук, в Града на боговете, но не са създадени от нас, поне не и засега.

Отново погледнах камъка, обработен от Миларепа. Сигурно той е владеел технологиите на Чистата душа. Защо тогава е допуснал грешката да влезе в двубой с Бонпо-йога? Нима и такива хора могат да грешат? Нима и боговете грешат? Защо светът е така устроен, че винаги и навсякъде всички да се учат от грешките си? А уважението към възрастните не е ли всъщност уважение към „цицините“, получени при преодоляването на грешките? Нима внезапното издигане на един млад и талантлив учен е само озарение, което не е минало през житейските изпитания, а творчеството на побелелия учен е упорит труд „под сянката на цицините“?

ЗАЩО МИЛАРЕПА СЕ Е СТРЕМЯЛ КЪМ ЦАРСТВОТО НА МЪРТВИТЕ

Разбира се, не знаех защо Миларепа-йога е подхванал изграждането на тази пещера. Може би не е могъл да попадне в Царството на мъртвите през входа, разположен върху западната стена на Дома на щастливия камък. Явно мъртвите са го наказали за грешката, като са заличили от паметта му заклинанието, с което се отваря вратата и са го принудили да пробива нов вход. А може би този нов вход е бил необходим и те са оставили в паметта на Миларепа нужните заклинания, като са му наредили да го пробие. Преди това обаче са го подложили на изпитание, за да го включат в техните редици. Може би Миларепа и сега е там...

Обърнах се към монаха, който стоеше до мен и го попитах:

— Кажете, моля ви, някой влизал ли е в пещерата на Миларепа? Действат ли там тантрическите сили, които са непреодолими за човека?

— Действат и още как!

— Какви са те? В някои сомати-пещери предизвикват ослепяване, онемяване, уплаха, главоболие или внезапна слабост. Тук как е?

— Не зная. Не съм влизал... — сконфузи се монахът.

— И все пак?

— Сигурен съм само, че там е много страшно! Хората изпадат в паника! Обзема ги страх, че просто ще умрат, без да станат мъртви, а техните кости...

— Много кости ли има в пещерата?

— Твърди се, че са много.

— А защо са влизали хората?

— Искали са да станат мъртви.

— И са умрели?

— Да.

— Но не са станали мъртви?

— Не, не. Просто са умрели. Мъртвите сами избират онези, които са достойни да станат мъртви — изгледа ме монахът. — Да не би и вие да искате?

— Аз ли? — този път аз се сконфузах. — Едва ли ще мога... Засега съм си тук...

— Аз също... съм тук... засега... — отвърна монахът.

Какво огромно значение има за Земята феноменът сомати! Колко велик е подземният свят, където, освен Шамбала има и много мъртви. Те живеят, без да се грижат за своето тяло. Не губят време да приготвят храна, да ходят до тоалетната, да дишат, да се обличат и гримират. Те знаят, че техните тела са необходими само в случай на глобална катастрофа. Тогава те ще влязат в „машината“, наричана тяло. И отново ще започнат телесен живот, изпълнен с грижи за стомаха, за да продължат божествения експеримент по усвояването на материалната страна на живота. Как не им се иска сигурно да се занимават със стомашни проблеми, щом могат вечно да пребивават в отвъдното и прекрасния свят на мислите. Оттам те съзерцават своите

тела, с които са свързани чрез „сребърна нишка“. Те им напомнят, че дълг на духа или на човека-мисъл е да не късат тази връзка с планетата Земя, в чиито дълбоки подземия се намират техните „машини“.

Монахът ме гледаше изпод вежди. Пред мен се намираще шестоъгълният камък. А мислите ми весело кръжаха и ми припомнях за своята сила. И ми повтаряха, че главното в човека е мисълта. Защото на онзи свят човекът всъщност е мисъл. Той се е зародил там, в света на мислите или в света на свободното време, който се управлява непосредствено от самия Бог — Властелина на свободната енергия на времето.

Без да искам, си спомних обичайните за руския човек разговори в кухнята, когато двама-трима мъже или жени с чаши водка в ръка опушват помещението като лисичарник и така се разгорещават от разговора си, та им се струва, че ги чува целият свят. Светът наистина ги чува. Убеден съм, че нито една мисъл не отминава просто тъй. А ако хората пускат в пространството прекалено много еднотипни мисли, в даден момент те се сумират и започват самостоятелно да влияят върху съзнанието им. По време на революционни ситуации това явление се нарича политическо настроение на масите. Японски изследователи намериха научно обяснение на този факт.

Те описват така наречения феномен на стотната маймуна, при който една от тях се досетила да измие батата (сладък картоф), хвърлен от учените в пясъка. Тази „прогресивна“ маймуна научила и някои от събратята си (за да не им скърца пясък между зъбите), а те от своя страна обучили други. Когато бройката им достигнала цифрата сто, изведнъж всички маймуни по японските острови (а те са много!) едновременно се научили да мият бататите, хвърлени върху пясъка. Задействал се е някакъв мощен информационен механизъм за натрупване и разпространяване на мисли.

Спомних си разказа на една моя английска пациентка, която сподели с мен, че причина за болестта ѝ е стресът, предизвикан от факта, че любимият ѝ напуснал родния Лондон и заминал за Ню Йорк, където му. Предложили по-изгодна работа. Когато след една година се срещнали отново, тя не могла да го познае — бил станал безобразно алчен. Тя дълго се опитвала да се пребори с алчността му, но нищо не постигнала. Пред нея стоял същият лондонски младеж, но в очите му горяла друга страст — парите. Пред тях красивата англичанка губела

по точки. Веднъж той й казал дори, че е неин ред да плати за вечерята в ресторанта. Тя беше абсолютно убедена, че Америка е „заразила“ нейния любим. Тя смяташе алчността за заразна болест, а Щатите — за „инфекциозна бомба“

Разбирах, че ненапразно гениалният руски учен Влаил Петрович Казначеев е предложил термина информосома, като доказва, че информацията може да се разпространява по неведоми начини. Струва ми се, че в основата на тези информосоми лежат, ако мога така да се изразя, „концентрати от мисли“. Те са способни нахално да се внедряват в други организми, принуждавайки ги да мислят или да вършат заложеното в „концентратите от мисли“.

Ненапразно е толкова гадно да си в компанията на скъперник. И колко приятно е да седиш до светъл човек!

Продължавах да стоя на едно място, без да откъсвам поглед от шестоъгълния камък на Миларепа. Момчетата не ме подканяха. Те разбираха и, струва ми се, мъничко ме съжаляваха заради наплива на вездесъщите мисли, които толкова превъзбуждаха мозъка ми, че той направо сипеше градушка от купища информосоми. А на мен ми беше тъжно, защото недоумявах как така хората не могат да разберат, че щастието не е в парите.

За себе си вече бях убеден, че мисълта няма как да не е живо същество. Родоначалният онзи свят — пра майката на всички форми на живот, е свят на мислите. Всеки озовал се там се превръща в човек-мисъл — свободен, изначален и велик. И е направляван единствено от Създателя, дарил всичко живо с най-важното — способността да мисли.

„Страхувайте се от лошите мисли!“ — прииска ми се да извикам. Чудесно е, че понякога страстно желаем да се скупчим в една кухня и като освободим с помощта на алкохола и цигарите своите мисли, да си поговорим на най-различни теми. Но, моля ви, говорете добронамерено!

Продължавах да съзерцавам шестоъгълния камък. Скоро мислите ми се прехвърлиха към мъртвите. Разбрах защо са ни необходими те. Мъртвият също е човек-мисъл, но земен. Той е необходим тук, на Земята, защото човекът-мисъл от онзи свят е космически. На Земята е пълно с проблеми — трябва да се охраняват свещените заклинания, да се следи мисленето на хората, които се опитват да попаднат в сомати-

пещерите, да се определя степента на заплаха от появата на глобални катастрофи и т.н. Ние не знаем нищо за мъртвите и не разбираме ролята им за живота на Земята.

А тя е колосална!

Мъртвите, чиито тела пребивават в дълбоките подземия на Тибет и Хималаите, са стражите на нашите мисли! Ненапразно йогите се стремят поне мъничко да приличат на тях, като се отказват от телесните грижи и чрез медитации влизат в земния свят на мислите! Неслучайно и Миларепа-йога се е стремил да стане мъртъв! И ненапразно казват за йогите, че прочистват аурата на Земята!

Внезапната болка в стомаха прекъсна мислите ми. Разбрах, че някой от мъртвите ги е прочел и е решил да ме прочисти още повече, като изгони от мен по-голямо количество от натрупалата се отрицателна енергия. Леко се присвих, сдържайки стоновете си. Издаде ме обаче болезнената гримаса.

— Шефе, какво става? Пак ли те заболя? — Селиверстов внимателно сложи ръка на рамото ми.

— Не ми обръщай внимание! Долината на смъртта... бих я нарекъл Долината на мъртвите... Там важат законите на мъртвите и няма място за законите на живите! Само онзи, който може да приеме техните закони, като премине през изпитанията... Нима целият ни живот е тотална грешка!? — изхриптах аз.

Мътният ми поглед обходи околните планини. Те сякаш се полюшваха в разределения въздух и ни подсещаха, че не са мъртви. Дали изобщо в природата съществува нещо наистина мъртво? Може би с тази дума древните са изразявали понятието неподвижно, понеже са знаели, че всичко в природата е живо? А може би онова, което е неподвижно в материалния свят, в света на мислите води поинтензивен живот от онези, които умеят да движат ръце и крака? Може би...

Внезапно се усетих като някакъв звяр в зоологическа градина! Нима на мъртвите им е разрешено да проникват в мислите на всеки от нас? За миг забравих за болката и разбрах, че навярно е така. Нещо повече — на мъртвите им е позволено да влияят върху нашите мисли, да ни наказват и прочистват. Какво пък толкова, че живеем пред погледите им, сякаш сме в зоопарк! Ако поддържаме чистотата на мислите си, тогава няма да имаме какво да крием!

Всеки човек в една или друга степен е способен да чете мислите на другите хора. С ръка на сърцето трябва да си признаем, че много често вярваме не на думите, а на очите, в които се вираме. Колко често ми се случва! Я се опитайте да поговорите с човек, който не ви гледа в очите — веднага ще усетите дискомфорт. Няма да ви достига информация! Нашият дух е притаен, но въпреки всичко се проявява и доказателството е, че всички ние взаимно си четем мислите — поне отчасти. Но на нас ни е оставено само това „отчасти“.

Пак се намръщих от болка. Свалих раницата и извадих хапчетата за стомах. Сложих ги върху пресъхналия си език и усетих, че не мога да ги преглътна. Равил ме забеляза и ми подаде шише вода.

— Сергей, тебе болял ли те е някога стомах? — попита Рафаел Юсупов.

— Понякога, ако преям. Защо питате?

— Ами така, без причина.

— Да не намекувате нещо, Рафаел Гаязович? — сбърчи вежди Селиверстов.

— А, не. Просто така попитах...

— Между другото, никога не съм бил роб на стомаха си, независимо от добрия апетит. Не съм капризен. Ям всичко. Дори и гвоздеи мога да смеля.

— Гвоздеи ли?

— Да, гвоздеи. Какво толкова?

— А, не, нищо...

— А пък вие, Рафаел Гаязович, би трябвало да се замислите над проблемите на вашия стомах. Имам усещането, че той вече нищо не мели, а всичко изпраща в червата, към изхода. Иначе как да си обясним защо сте толкова слаб?

— Просто при мен, Сергей, КПД-то при преработването на храната е по-нисък. Затова...

— Всичко отива в свирката? — прекъсна го Селиверстов.

— Каква свирка?

— Задната.

— Хайде, хайде! Сякаш при тебе нищо не излиза оттам!

— Излиза — смути се Селиверстов, — но по-малко.

— Не бих казал — многозначително произнесе Юсупов.

— Вие пък откъде знаете?

— Съществуват факти...

— Какви факти?

— Разходът на тоалетната хартия! Нали ти самият като касиер-домакин ми възложи да я контролирам.

— Може би аз просто по-многократно я използвам, отколкото вие, Рафаел Гаязович.

— Да не намекваш, че съм нечистоплътен!

— А вие вглеждате ли се в това, което е излязло? — Селиверстов присви очи.

— Не ми е интересно. Но на теб, Сергей, явно ти е много интересно!

— Всекиму е интересно.

— Не и на мен. Да се разглежда точно това е недостойно занимание.

— Я без префърцунени изрази! Да не би да твърдите, че никога не сте си гледали...

— Никога.

— Не ви вярвам!

— Защо?

— Ами защото, ако бяхте си го погледнали, Рафаел Гаязович, щяхте да откриете там несмляна храна, например морков.

— Между другото, обичам моркови.

— И ги употребявате не само за да си „го“ украсите!?

— Това пък откъде ти хрумна!?

— Храносмилателният тракт не е канализационна тръба — многозначително дигна показалец Селиверстов. — В него храната се мели...

— Смила се — внесе поправка Рафаел Юсупов.

Докато слушах поредната препирня между двамата, си казах, че те поне не са роби на стомасите си. В противен случай съдбата едва ли би ги довела в далечния Тибет и едва ли би ги подложила на толкова лишения. Нещо повече, тук някак си не ни се ядеше. По-силно беше клокощето от възбуда духовно начало. И Селиверстов, и Юсупов еднакво отслабваха.

Болката стихна. Вдигнах глава, погледнах монаха и го попитах:

— Кажете ми, моля ви, вярвате ли, че плочите и шестоъгълният камък са обработени от човешки ръце?

— Разбира се, че вярвам. Тези хора са били в състояние да обработват не само отделни скали, а цели планини. Например онези... — посочи монахът.

ОБРАБОТЕНИТЕ ПЛАНИНИ

Проследих посоката, в която сочеше монахът, и видях, че планините на противоположния склон наистина бяха като обработени — през тях минаваха хоризонтални бразди, които приличаха на стъпала.

— Не можем да изключим вероятността конкретните планински структури да са със слоест характер, а предизвиканата от вятъра ерозия да е оформила въпросното подобие на стъпала — чу се гласът на Рафаел Юсупов.

— Какво!? — не го разбра монахът.

Тату преведе думите на Юсупов, доколкото му стигаха възможностите.

— А, не! — възкликна монахът. — Не е вятърът! Хора са направили стъпалата!

— Как са ги направили? — не се предаваше Рафаел Юсупов.

— С ръце и глава — смути се монахът. — Така твърди легендата.

— Легендата е нещо сериозно! — не се сдържа Селиверстов.

— Какво е предназначението им? — отново попита подробният Юсупов.

— Не зная. Нищо не пише по този въпрос — монахът сведе очи. Аз също не разбирах предназначението на стъпалата и дори нямах никакви предположения. Тогава още не знаех, че те са способни да намаляват фините енергии при влизането в нашия триизмерен свят от друг, например четириизмерен, който по своята природа е по-зареден с енергии. Трябваше да приключи египетската експедиция, за да се приближи поне мъничко до разбирането на този въпрос. Защото там, в горещия Египет, започнахме да интерпретираме стъпаловидните пирамиди като места за влизане в нашия свят, а класическите островърхи пирамиди — като места за изход от нашия свят.

Тогава в Тибет бях по-склонен да приема предположението на Рафаел Юсупов. Някъде дълбоко в душата ми се таеше мисълта, че

великата Шамбала, съществуваща едновременно в няколко паралелни свята, навремето е създала тук онова, от което ще зависи нашето бъдеще, и че един ден сред нас ще се появят нови хора, които ще приличат на нас, но ще бъдат други...

На раздяла стиснах ръката на монаха. А Селиверстов толкова дълго я тръска, че според мен го изплаши.

Продължихме по своя маршрут. Крачех и аз, присвивайки се от болка. Свечеряваше се. Скоро спряхме и започнахме да разпъваме палатките. Стомашната болка напълно ме срази. Легнах на земята, останал без дъх и сили в студената тибетска вечер.

Мъртвите не ме бяха пощадили.

ВСЕ ПИРАМИДИ, ПИРАМИДИ, ПИРАМИДИ

Не ядох нищо на вечеря — не можех да преглътна нито зальк. Момчетата ме изолираха в голямата палатка, а те самите се скупчиха в по-малката. Заявиха, че се страхуват да не нарушат моя сън. А на мен ми липсваше приятелско рамо, на което да опра глава и да превъзможна страшната болка. Лежах в палатката сам — като в гроб. Досаждаше ми звънтящата нощна тишина. С нетърпение чаках да съмне.

— Х-ъ-р-р! — разнесе се в нощната тишина от съседната палатка.

— Усещам, че ще заспи преди мен — чу се недоволният глас на Рафаел Юсупов.

— Ами да... — отвърна му ядосано Равил.

— Какво сте се разприказвали? Ще събудите шефа! Имайте съвест! — пробуди се Селиверстов.

Настъпи тишина. Звънтяща тишина. Черният покрив на палатката ме притискаше, приличаше ми на пещерите, където се намират... мъртвите.

— Х-ъ-р-р! — разнесе се отново от съседната палатка.

— Е-ех! — шумно въздъхна Рафаел Юсупов.

— Х-ъ-р-р! — прозвуча в отговор.

— Заспива... — въздъхна Юсупов.

— Х-ъ-р-р! Х-х-х-хър... хър... — понесе се от съседната палатка.

— Безсънната нощ е осигурена — чу се трагичният коментар на Юсупов. — Равил, ръгни го с лакът!

— Ей сега!

— У-оп! — избълбука нещо.

— Подейства — обнадежди се Юсупов. — Да заспиваме по-бързо!

Отново настъпи звънтяща тишина. Болката ми не минаваше.

Едно ново „Хър!“ разряза тишината.

— Не успяхме... — последва коментар.

— Х-ъ-р-р! Х-ъ-р-р! — чу се отново.

— Засилва оборотите! Пълен кошмар!

— Ужас!

— Х-ъ-р-р... х-ъ-р-р... х-ъ-р-р!

— По-добре да бяхме легнали до трактор!

— Х-ъ-р-р... х-ъ-р-р... х-ъ-р-р!

Отново се чуха приглушени звуци. Изглежда Равил подбутваше Селиверстов с лакът.

— У-оп! — отривисто се разнесе в тишината.

— Не е за дълго... — в гласа на Юсупов нямаше ни капчица надежда.

— Хър! — сякаш потвърди Селиверстов.

— Ех...

— Бутни го пак!

— Ами аз какво правя!?

— У-оп!

— Пак го ръгни! По-силно!

— Що ме ръгаш, бе? Не ми давате да спя! — обади се сънено Селиверстов.

— Хъркаш!

— Аз ли?

— Обърни се!

— Накъде?

— По корем!

Две-три минути се чуваше някакво шумолене.

— Натикахте ме направо в стената на палатката — въздъхна Равил.

— И мен ме смазахте — добави Юсупов.

— Какво искате? Седнал ли да спя!? — недоволно избоботи Селиверстов.

— Я чуй, Сергей, поседи малко и почакай ние с Равил да заспим. После хъркай, колкото ти се иска.

— А вие няма ли да хъркате?

— Не, разбира се!

Шумоленето ми подсказа, че Селиверстов наистина се е изправил, седнал е и чака Равил и Рафаел да заспят.

— Ф-ю-у — раздаваше се от време на време в тишината. Усещаше се, че Сергей пуши през малкия отвор на палатката.

— У-гу-гу — появи се нов звук.

— Заспива, мръсникът — изкоментира на глас Селиверстов.

— У-гу-гу!

— Засега само единият.

— У-гу-гу... у-у-у-ур-ур-ур... ур-р-р...

— Мъжецът трябва да се тренира — многозначително изрече Селиверстов.

— Ур-р-р... ур-р-р... ур-р-р...

Отново се чу шумолене. Разбрах, че Селиверстов си ляга, разбутвайки Равил и Рафаел. За известно време Юсупов замлъкна, но после тишината отново бе нарушена:

— Ур-р-р... ур-р-р... ур-р-р...

Изведнъж сред еднообразните звуци прозвуча като изстрел:

— Х-ъ-р-р!

— Ур-р-р... ур-р-р... ур-р-р...

След това звуците зачестиха и в тибетската нощ „запя“ грандиозен руски дует. „Бедният Равил!“, помислих си аз.

Честно казано, хъркането на моите приятели ми помогна да изтърпя тази ужасна нощ с досадилата ми до краен предел болка. В прекъсванията между пристъпите дори ми ставаше смешно. Аз заспивам лесно. Дори ако до мен лежи най-изпечен хъркач. Обикновените похърквания дори ме успокояват и преди заспиване ми изглеждат като галеца слуха мелодия. Аз самият минавам сред туристите за „слабо хъркащ екземпляр“.

Сутринта стомахът вече не ме болеше толкова.

— Как спа, шефе? — попита ме Селиверстов.

— Не спах...

— И ние лошо спяхме.

Бях се уморил от болката. Искаше ми се да се прибера вкъщи, но беше твърде далеч.

Сгънахме палатките. Закусихме с китайска юфка. Недоспалият Сергей на два пъти изпусна раницата, докато товареше своя як. Рафаел Юсупов го наблюдаваше мрачно, без да има сили да пророни нито дума.

— Какво, момчета, тръгваме ли? — казах с тих глас.

ОТНОВО ПИРАМИДИ

По пътя все се натъквахме на нови и нови пирамиди. Бяха безброй. Превъзможвайки болката, спирах, снимах и скицирах. Разбирах, че не мога да се съсредоточа напълно, но се стараех да не изпускам подробности. Понякога задрасквах лошата рисунка и упорито започвах наново, като раздразнено констатирах, че не става по-хубава.

Една от пирамидалните конструкции, която бях скицирал под № 48, имаше много стъпала. Височината ѝ беше приблизително 400 метра и въпреки че нямаше съвсем правилна форма, приличаше на изкуствено древно съоръжение, което ясно изпъкваше на фона на ерозиралите тибетски планини. През средата му минаваше мощна пукнатина.

Другата пирамидоподобна конструкция — №59, беше грамадна и твърде сложна. Докато вървахме през долината, зад обикновения, покрит с камъни тибетски хълм, се показва нещо огромно и стъпаловидно, високо най-малкото 700–800 метра. Това „нещо“ рязко изпъкваше на фона на обкръжаващите го планини.

— О-хо! — възкликна Равил. — Това се казва пирамида!

— Да бе... — обади се Рафаел Юсупов.

— Шефе! Какво ще кажеш да се изкатерим по склона, а после да се качим и на самата пирамида? — предложи Равил.

— Не бива — отвърнах мрачно.

— Защо?

— Всички подобни на пирамида конструкции са защитени от огледалата на времето. Засега не разполагаме с карта-схема на Града на боговете. Но ще я съставим! На всяка цена! Ненапразно постоянно сверявам координатите на всяка конструкция. Ако се изкатерим, не е изключено да попаднем под въздействието на съгъстеното време и да се превърнем в старци.

— Така е — съгласи се Селиверстов.

Като се приближихме към „стъпаловидното нещо“, различихме куб с размери 50 на 50 метра, който се издаваше напред от едно от стъпалата.

Сякаш силите ми се възвърнаха и забравих за болката. Отново започнах да обикалям хълмовете заедно с Равил. Скоро пред нас се отвори гледка към цялото гигантско каменно съоръжение. Двете стъпаловидни конструкции бяха съединени от огромна каменна дъга,

дълга не по-малко от два километра. Ясно личеше, че скалата на гигантското съоръжение беше различна по структура от околните тибетски хълмове — на места покритият със сняг камък блестеше като огледало. Изглеждаше така, сякаш на мястото на това съоръжение навремето се е извисявал обикновен планински връх, който строителите са обработили и оформили в необикновена конструкция. „Тук сигурно са използвали каменния лазер“, казах си аз, после старателно я скицирах.

— Равил! Според теб за какво е построена цялата тази конструкция?

— Не зная, шефе — отвърна той.

— И аз... — признах си тихо.

ДА НЕ СА ШАБЛОНИ

Приседнах на камъните и се замислих. В главата ми цареше пълна бъркотия. Напрегнах се, очаквайки, че от хаоса ще изскочи като искрица спасителната мисъл, но тя все не изскачаше. Тъжно провесих нос.

Станах от камъните, прибрах експедиционния дневник в раницата и за последно огледах красивото гигантско каменно съоръжение. „Шаблон! — едва не извиках на глас. — Ами че това е шаблон! Гигантски! Но на какво? Какво се е създавало по него? Кой го е правил?“

Усетих унижителната слабост на своя разум. Изглеждах съвсем мъничък. И колко малко знаех! Бях дребен като мравка. Продължих по маршрута с клюмнала глава. В подсъзнанието ми ярко проблесна и изчезна думата матрица.

Скоро стигнахме до още един пирамидално-огледален комплекс с дължина около седем километра. Все скицирах и скицирах, като исках да фиксирам всеки елемент, за да мога после да ги съединя. Нямаше как да обхвана целия комплекс само от една гледна точка. А и всеки отделен елемент се налагаше да скицирам от няколко гледни точки, за да пресъздам цялостната картина. Разбира се, изщраках няколко фото ленти, но на финала на своите „фотографски мъки“ открих, че снимките няма да ми дадат желаното.

Височината на всеки елемент беше около 400–500 метра. Създаваше се впечатлението, че целият комплекс е издялан от

съществувал някога планински хребет най-вероятно с помощта на... каменен лазер, задействан от силата на мисълта. Докато завършвах панорамната скица, вече не си задавах безсмисления въпрос за предназначението на грандиозното съоръжение. Просто ми се струваше, че е шаблон, по който се е създавало нещо грандиозно. Но какво? Не знаех.

Дори не можех да си представя в онзи миг как логиката ще ни насочи към извода, че по тези шаблони са се създавали човешките тела, а не просто отделна ръка или крак. Само че за това, скъпи читатели, ще поговорим в следващия том на книгата. Вярвайте ми, ще е сложно, но и занимателно. Освен това сигурно ще се учудите, че древните шумери са знаели тайната на Града на боговете. Представете си в такъв случай колко бях учуден, когато нишката на мисълта ми, която се увиваше около анализа на холографската и водната форма на живот на Земята, ме отведе до осъзнаването на същността на неразбираемите досега шумерски текстове.

Следващата пирамидоподобна конструкция — № 70, беше оригинална по замисъл и не приличаше на нито една от разгледаните по-рано. Височината ѝ достигаше 500 метра. Върху югозападната ѝ стена се забелязваха изпъкнали каменни изсичания или полуразрушени фигури. Отначало се усъмних в изкуствения ѝ произход, но след като обходих с поглед околните хълмове, се убедих, че дори и най-обикновената планина не би могла да се отличава толкова рязко.

Внезапно вниманието ми бе привлечено от два конуса — №77 и №78. Единият завършваше с остър връх, а другият — с цилиндрично образувание. Височината им беше приблизително 200–300 метра. Снегът ги беше посипал тук-там. Скицирах ги. „Какво е това? — за пореден път си зададох неизменния въпрос. — И това ли е шаблон? За какво!?“

Скоро се натъкнахме на още един комплекс, съставен от три грамадни (с височина по 600–700 метра) подобни на пирамида образувания (№81, №82, №83). Всяко от тях беше доста разрушено, но стъпаловидният характер и ред други признаци издаваха, че са били построени в древността.

В далечината се появи още една подобна конструкция — № 85. Разбирах, че заради хълмовете оттук виждахме само върха ѝ. Нямаше

как обаче да се приближим и да разгледаме основата ѝ, защото се страхувахме от... огледалата. Видимата ѝ част с височина около 200 метра много приличаше на типична стъпаловидна пирамида. Макар и по нея да имаше следи от значителни разрушения, можеха да се набележат редица различия с конструкциите, които бяхме видели преди.

Зад тибетските хълмове изскочи подобно на пирамида съоръжение — №86. Беше високо около 500 метра, а дължината му бе около 1000 метра. Отличаваше се с една характерна особеност. Беше извито под формата на дъга, а отгоре имаше изпъкнали части. Една от фигурите приличаше на кланящ се човек, втората — на рог, третата — на наклонена плоча. Поисках да се изкатеря, за да ги разгледам по-подробно, но болката в стомаха не ми позволи.

— Шаблони, шаблони, шаблони! — проговорих тихо. — Огромни и необикновени шаблони! Но на какво?

Погледнах към Ранил. И незнайно защо обърнах внимание на светлокафявите му очи.

Колко много неща не знаех тогава! Трябваше да изминат години, за да може тогавашното ми наблюдение за ириса да изплува под нова форма. Щяха да се появят Анатолий Попов и Роберт Гордеев от Набережние Челни, по време на спора, с които за ангелоподобната форма на живот мисълта за ириса на окото щеше да се конкретизира и да ме насочи към извода, че отначало Бог е създал човека под формата на ирис и чак после е разгърнал от него човешкото тяло. Щях да стигна до мисълта, че холографското тяло на ангелите най-вероятно прилича на... ириса на окото, колкото и странно да звучи това. Не ме съдете твърде строго, скъпи читатели, за този доста неочакван извод. Ще ви го разясня в четвъртия том на книгата и ще разберете, че тук няма нищо неочаквано и прибързано. Напротив — всичко ще ви се стори логично, разбираемо и дори подразбиращо се от само себе си.

Тогава, в тибетския Град на боговете, стоях под поривите на студения високопланински вятър и си повтарях наум: „За какъв дявол ми щукна мисълта за ириса? Откъде долетя тя?“

„КАКЪВ СЪМ ГЛУПАК“

Замислих се за глупостите, които толкова често вършим в живота си, като всеки път си повтаряме: „Какъв съм глупак! Защо постъпих

така?“ Стори ми обаче, че разумът ми не отхвърли нелепата мисъл за ириса. Той сякаш я галеше и ѝ се радваше. Стана ми дори приятно, че я бях допуснал до ума си, а не я бях прогонил с рязко движение на главата. „Глупости! Глупости!“, припиях си, докато крачех напред.

Спомних си, че през целия си живот бях вършил много, ама много глупости и всеки път се изчервявах като момиче.

Веднъж се бях изчервил точно пред един самонадеян тип с непроницаем израз на лицето. Той никога не би допуснал да извърши и най-дребната глупост и аз страшно исках да му подражавам. Не ми се удаваше обаче — глупостите ме преследваха. И се червях.

— Я-я! Вижте как стана червен като рак! — грижовно забелязваше някой от присъстващите, като ме караше да се изчервявам още по-силно, та чак лицето ми изпускаше пламък.

Постепенно започнах да се отнасям към нелепите си постъпки като към естествени несполуки и дори вече не се изчервявах чак толкова. А към хората, които вършеха глупости пред очите ми, започнах да се отнасям с дълбоко разбиране, като се стараех да ги потупам насърчително по раменете или да кажа нещо от сорта: „Случва се! След минутка тези глупаци всичко ще забравят!“ В мен остана обаче странното чувство на уважение към хората, които се изчервяват. „Браво на него, виж как се изчерви!“, мислех си понякога. Започнах дори да анализирам своята симпатия към изчервяването и забелязах, че обикновено тези хора са по-добри, почисти и по-дружелюбни от другите, които не се трогват от нищо и умеят да поддържат своя имидж.

След много-много години разбрах, че глупостите са определена от Бог противоотрова срещу най-страшният грях — да се смяташ за Бог. Глупавите постъпки понижават самотнието и не му дават да се възгордее прекалено от сполучливо подбраната вратовръзка или от краткотрайното внимание, проявено от някоя красавица. Щастлив е онзи, който върши глупости, понеже в манталитета му е вграден механизъм за борба с изкуственото самовъзвеличаване. Бог не дарява всеки с щастливата способност да върши щуротии и да се изчервява! Далеч не всеки има подобно право — да се изчерви заради себе си и да усети срам. Поредицата глупости, съпровождащи ни цял живот, са нещо като тренировка на съвестта. А човекът с тренирана

съвест е способен да отиде в Долината на смъртта, където го очаква съдът на съвестта на царя на смъртта Яма.

Вършете, моля ви, глупости и се изчервявайте! Толкова е важно да тренирате своята съвест!

— Шефе, да тръгваме, а! Защо се бавим? — дочух гласа на Равил.

— Ами да тръгваме...

— За какво си се замислил?

— Хрумна ми една глупава мисъл, че ангелоподобният човек... че човекът е... очен ирис... в биополеви или холографски вариант — промълвих аз и усетих, че се изчервявам.

отново пирамиди

После пак се заредиха пирамиди. Две от тях — №87 и №88, се виждаха отлично. По-голямата — с височина около 300 метра, завършваше с остър връх и две широки стъпала. Втората беше три пъти по-ниска от първата, със стъпаловидни очертания и срязан връх. Разбрах, че виждаме само част от пирамидалните конструкции, но нямах сили да изкача хълма, за да ги огледам изцяло.

Намръщен от болка, сведох глава над скиците. С Равил бяхме направили снимките. Камъкът, върху който бях седнал, ми се струваше удобен, макар да беше студен. Никак не ми се продължаваше нататък. Нали и мъртвите седят върху камъни! Странно е това щастие да бъдеш мъртъв! То е неразбираемо за нас — живите! И само онези, които умеят да медитират и мислено да влизат в света на мислите, наричан онзи свят, като се превръщат там в човек-мисъл, узнават какво означава истинското щастие — дареното от Бог висше и вечно щастие. Колко велико е то — щастие да бъдеш човек-мисъл! Колко щастливи са йогите, които умеят да се освобождават от гравитацията и да се издигат във въздуха, като за известно време забравят за тялото си и усещат себе си като съставна част от прекрасния и страстен свят на мислите!

Малко след това видяхме още една група подобни на пирамида конструкции — №96 и №97. Двете грамадни пирамиди с височина по 500–600 метра се издигаха в далечината. Първата беше стъпаловидна, а втората — без стъпала, със срязан връх, върху който бе положена огромна каменна плоча. Вече се смрачаваше, затова изображението на

снимките и на видео лентата не бяха от най-добро качество, но очите ми различаваха подробностите достатъчно добре.

До тях забелязахме още една стъпаловидна конструкция — №112, но тя бе доста по-ниска — приблизително 80–100 метра. Едва успях да я скицирам, защото я закри сянката на облак.

Вечерта в кухненската палатка се отказах от храната — „навечерях“ се с шепа хапчета за стомах. Болката утихна. Промъкнах се в другата палатка и заспах като пребит. Изобщо не чух дали някой хъркаше до мен или не.

Сутринта продължихме пътя си сред пирамидите. Равил откри една група от три подобни на пирамида образувания — №107 и №109. Той помоли за разрешение да се изкачи на едно от възвишенията, зад което беше забелязал нещо необикновено, което не се вписваше в обичайния пейзаж. Щом Равил ми махна с ръка, аз също се изкатерих по склона и от върха на възвишението скицирах три малки пирамиди с височина 150–200 метра. Две от тях бяха стъпаловидни, а едната — островърха.

От клисурата занадничка друга пирамидална конструкция — №111. Беше доста висока — 300–400 метра, и имаше форма на равностранна пирамида, на чийто връх се виждаше трапецовидно образувание с нещо кръгло отгоре.

Най-накрая видяхме дълга около 700 метра конструкция — №142, със срязан връх, висок около 200 метра, върху която бе поставена малка правоъгълна плоча. Близко до нея стърчеше трапецовидна каменна плоча — №143, с височина не по-малко от 100 метра, която приличаше на отражател. Някаква необикновена извита конструкция — №144, допълваше целия странен ансамбъл.

Навлязохме в обширна долина. Изминахме около три километра и аз спрях. Огледах се и казах:

— Братлета! Според мен вече се намираме в гигантската мандала на Града на боговете.

— Май е тъй — съгласи се Равил, — не се виждат повече пирамиди. Пред нас се разпростираха обикновени тибетски планини. Всички линии в тях танцуваха произволно и безсистемно. Нямаше нито една права линия, нито един красив ъгъл, нито едно стъпало, което да привлече погледа. А на мен все ми се искаше да различавам пирамиди едва ли не по навик.

Наведох глава. Гледката беше безинтересна за мен. Уморено продължих напред. Момчетата умърлушено ме последваха.

Спомних си за комплекса Сваямбанат в Катманду, в който всички 108 малки ступи бяха различни. Тук, в Града на боговете, също не срещнахме еднотипни пирамиди. Убеден съм, че Сваямбанат символизира Града на боговете. За какво е бил построен обаче, с каква цел е била извършена тази гигантска работа?

Болката в стомаха ми пречеше да мисля. Долината на смъртта бе останала зад гърба ми. И аз бях длъжен... да мисля!

Продължихме по равната долина към мястото, където преди похода бяхме издигнали нашата палатка. Бях го отбелязал на картата и се насочвах право натам. Загадъчният и неповторим Град на боговете се отдалечаваше от нас с всяка крачка.

Спомних си, че в началото на пътешествието до Тибет ми бе хрумнало, че животът в Шамбала е свързан с пирамидите. По какъв начин — не знаех. Виждах пред себе си само необикновените очи, изрисувани върху ступа Сваямбанат. Мира не ми даваше мисълта, че те гледат към главната обител на Шамбала — Града на боговете.

Внезапно спрях и се извърнах назад. Искрящият връх на Кайлас стърчеше зад планините и сякаш достигаше небето.

— Кулата на Шамбала — произнесох тихо.

КУЛАТА НА ШАМБАЛА

Спряхме.

— Да запалим ли по цигара? — предложи Селиверстов.

Извадихме цигарите, легнахме на рехавата тревичка и запалихме. Всички като омагьосани гледахме към искрящата пирамида на свещения Кайлас. Настъпи тишина. Сякаш и вятърът беше утихнал.

— Сергей, защо издухваш толкова шумно дима от цигарата? — попита Рафаел Юсупов.

— Защо пък да е шумно? — сконфузи се Селиверстов. — И какво лошо има в това?

— Съществува така наречената култура на пушенето — Рафаел Юсупов авторитетно вдигна показалец. — Дори един ослюнчен фас може да бъде изпушен културно. Пушенето е ритуал и човек трябва да се наслаждава на дима, да прави колелца и да им се любовува.

— На какво да се любовува? — Селиверстов отново шумно издуха дима.

— На колелцата. Необходимо е да задържиш в себе си дима, за да може организъмът да попие ароматите, заради които се извършва всъщност ритуалът на пушенето...

— Извинете, Рафаел Гаязович — прекъсна го Селиверстов, — за какви аромати ми дърдорите, при положение че ми предлагате оплюнчен фас? Той може да мирише само на оборски тор. И въпреки това хората събират фасове и ги пушат! Вярно е, някои хора цял живот работят с оборски тор и са свикнали с миризмата му. Какво тогава? Може би да си свият цигарка от тор! Дори те обаче предпочитат фаса пред една такава саморъчно направена цигара. Защо ли?

— Сергей, май не ти е ясно! Ароматите от цигарата не се предават само чрез миризмата. Миризмата е нещо второстепенно!

— А кое е първостепенно? Да не би никотинът!?

Скоро заяждащите се приятели изчерпаха темата и се умълчаха. Настана тишина. Високо пред нас блестеше пирамидата на свещения Кайлас, която тибетците наричаха Кулата на Шамбала.

Усещах, че се изпълвам с огромна радост при вида на тази най-свещена (не се страхувам от тази дума!) пирамида — точно тя ме беше довела тук. На няколко пъти обаче подсъзнанието ми подсказваше, че гигантската пирамида не е построена за нас — земните телесни хора, а за... О, колко много неща не знаех тогава! Дори не си и представях, че в речника ми ще се появи понятието нов човек.

Лежах и мислех, че сигурно е построена от Шамбала — многоликото общество на Най-добрите от най-добрите, което живее според Божите закони и се грижи за останалите форми на земния живот. Включително и за нашата, като по този начин се явява основа на живота на Земята. Точно на тях им е била нужна!

Вгледах се във върха на Кайлас и си спомних как старшият човек от пещерата на Харати твърдеше, че там се намира третият вход към подземията на Кайлас. И че никой няма право да се изкачва горе, защото на върха могат да пребивават само боговете. Спомних си думите и на лама Кетсун Зангпо, че на върха на Кайлас има площадка. Тогава още не предполагах, че скоро ще успеем по пътя на логиката да изчислим размерите и да определим формата ѝ и че тези сметки ще ни накарат да предприемем нови експедиции из целия свят по следите на „кораба на древните“.

В паметта ми изникнаха и двамата тибетци, които стояха на хълма и гледаха на запад, по посока към Кайлас, като се опитваха да уловят излъчваната от свещената планина светлина. Припомних си и лицата на немските поклонници, които бяха видели тайнственото сияние. И загадъчните очи в небето, които бе зърнал Сергей Селиверстов. „Легендарният камък Шантамани! — прошепнах. — Той се намира в пирамидата на Малкия Кайлас! Но никой от хората не може да стигне до него, да го завладее и да стане господар на света!“

Внимателно се вглеждах в очертанията на Малкия Кайлас. Стори ми се, че камъкът Шантамани ни наблюдава. Спомних си и за монаха от манастира Чу-Гомпа и неговия разказ за добрия Бог Тиуку Точе, който се е завърнал и сега живее в свещения Кайлас. Завръщането му е било съпроводено от силното сияние на Шантамани.

Все гледах към Кулата на Шамбала. Бях като омагьосан. Вече разбирах, че светът е доста по-сложен, отколкото си представяме. Учудваше ме обаче фактът, че повечето хора смятат нашия свят за прост и разбираем. Те не се замислят за паралелните измерения, за Шамбала, за подземния свят. Отнасят се към действителността като домашната котка, която смята, че хоризонтът се изчерпва с жилището, в което живее. Там тя се усеща като пълновластен стопанин, чиито слуги са едни високи двуноги същества, наричани хора. Те са призвани да я хранят и да ѝ се подчиняват, стига да измяучи по-силно.

По същия начин хората смятат, че могат всичко да си обяснят. При това главозамайване стигат и до абсурдното археологическо обяснение за строителството на пирамидите, приписвайки го на робовладелческо общество, чиито полудиви хора не са познавали колелото. Някои дори провеждат експерименти, по време на които се опитват по най-различни начини да градят пирамиди или представят някое полусчупено гърненце за световно откритие, само и само да си обяснят всичко „по човешки“, „научно“, в пределите на съществуващото ниво на познание.

Те никога не си признават, че на света съществуват и необясними неща. Необяснимото трябва да се възприеме обаче като съществуваща реалност, най-естествена обективна реалност, а не като фантазия. Човек до такава степен е самовлюбен и подвластен на греха да се смята за Бог, че не може да възприеме как така ще съществува нещо непонятно. То обаче съществува, дори само защото човек не е Бог, а продукт на Божия замисъл. Той обаче държи да смята себе си, ако не за Бог, то поне за всезнаещ!

Хората до такава степен се захласват по дарената им от Бога машина, наричана тяло, че приличат на смахнати автолюбители, които посвещават целия си живот на обожаваната кола, а въртенето на волана възприемат като висше човешко достойнство.

Хората сякаш не могат да се откъснат от обяснението, че древните монументи са гробници на царе. Смятат, че царското „тяло“ е било толкова ценно, та е трябвало да се издигне например Хеопсовата пирамида, за да бъде увековечено. И стигат до абсурдни твърдения, като се опитват да обяснят древните монументи. Между тях и прословутите гробници не бива да поставяме знак на равенство. Нали не правим гробници за своите автомобили! Повечето хора не желаят да

приемат, че за нас е създаден само триизмерният, относително примитивен свят и че не бива да съзерцаваме цялото мироздание с „триизмерен поглед“.

Ние не сме богове и не знаем всичко. За нас, обикновените триизмерни същества, необяснимото трябва да е нещо нормално. Ако сте учен, имайте смелостта и напишете, че даден факт е необясним от нивото на съвременните знания. Това поне ще е честно.

любопитството

Пронизвах с погледа си Купата на Шамбала. Естествено, че исках да разбера нейното предназначение. Но не го разбирах. Нито грам! Обаче исках. Много исках. В сравнение с Кулата на Шамбала бях толкова мъничък и нищожен. Но съм човек. И като такъв изпитвам любопитство, което искам да задоволя.

Градът на боговете ме беше потресъл. Долината на смъртта така ме измъчи, че със сигурност започнах да разбирам по-добре този живот. Най-сетне осъзнах, че точно любопитството, което ни беше докарало тук, е чувството, породено от необяснимото и непознатото. То е стимулаторът на прогреса. Бих го нарекъл най-важното човешко чувство, понеже то предизвиква безкрайните „Защо?“ и дава възможност на човека да се осъществи като самопрогресиращо начало.

Трябва по-често да си задаваме въпроса „Защо?“, но и да осъзнаем, че Създателят е прокарал граници за познанието чрез невидимите прегради в пространството. Те разделят паралелните светове, но и увеличават човешкото любопитство. Триизмерното ни любопитство може да действа само в рамките на нашия свят. За да овладеем познанията на четириизмерния свят, трябва да станем четириизмерни хора.

Мисля си, че Бог е предвидил възможността човек да преминава от един свят в друг. При поредните прераждания най-вероятно сменяме телата си като носни кърпички и един ден Бог ще ни „подари“ четириизмерно тяло. Тогава пред нашето любопитство ще се отворят безкрайните простори на нов, по-сложен свят. Някъде дълбоко в душата си ще се радваме, че във вече отдалечилия се от нас триизмерен свят човек е могъл все пак — понякога ругаейки и негодувайки, да съхрани чистотата на своята душа. Затова Бог се е постарал да внуши и на нас, триизмерните хора, принципите на

Чистата душа, като ни е противопоставил на всевластието на алчността и завистта.

И там, в онзи странен четириизмерен свят, ти ще погалиш четириизмерното си коремче и ще отбележиш, че все пак тук хората са някак особени, със странни, по детски чисти очи. Ще забележиш, че те се радват на новия човек — пришълеца от триизмерния свят, защото той се е преборил с алчността и завистта, от които четириизмерното общество отдавна се е освободило.

Ще откриеш, че тук е много по-лесно да се живее с Чиста душа, за разлика от триизмерния свят, където подобен човек изглежда като бяла врана.

Продължавах да гледам Кулата на Шамбала. Отлично разбирах, че не съм Най-добрият от най-добрите. Имах правото само да се надявам, че някога, след много-много животи... може би, ако имам Чиста душа...

А хората на Шамбала са толкова съвършени, че могат да преминават от един свят в друг и са построили Града на боговете с Кулата на Шамбала в центъра му. Та нали Кулата на Шамбала е построена не само в един, а в няколко паралелни свята! Навярно строителите са си казвали: „Завършихме триизмерната кула, хайде да пристъпим към строежа на четириизмерната.“

Внимателно гледах с триизмерния си поглед към триизмерната Кула на Шамбала. Разбирах, че не съм в състояние да видя четириизмерната. Но ми се искаше. И чаках. С огромно желание изчаквах скоро да се появи мисълта. Страхувах се само, че тя ще е неясна, ще изисква по-нататъшни изследвания, а няма да е финална, крайна, на която със задоволство можеш да сложиш точка. Точно така се случи. Появи се нещо мъгляво и странно. Исках дори да отхвърля неоформената идея, но за късмет не го сторих.

ГЕНЪТ НА ЖИВОТА

Идеята ми беше, че Кайлас е преди всичко шаблон, по който е бил създаден генът на живота.

Като учен медик отлично зная, че всяка човешка клетка (както и клетките на другите живи организми) съдържа така наречения ген на апоптозата (тоест ген на програмираната смърт или ген на самоубийството) и антиапоптозен ген (ген на живота). Ако се включи

генът на смъртта (апоптозата), в клетката започва фатално отброяване на времето, което води до нейната гибел. Ако се включи генът на живота, ефектът от програмираната смърт е нулев. В този случай здравата клетка продължава да живее, а болната се възражда, оцелява и в крайна сметка се превръща в здрава. Учените от цял свят изучават тези два гена и то с пълно основание. Ако например успеят да задействат гена на смъртта на раковите клетки, то туморът ще загине.

Отново седнах на земята. Запалих цигара и се замислих. По това време вече знаех, че според данните на двамата руски учени П. П. Гаряев и Г. Г. Тертишни генният апарат на клетката е носител на 10% от цялата информация на организма, а останалите 90% се падат на биополето и изглежда на вътре клетъчната и извънклетъчната вода. Информацията, вкарана в човека от Създателя, се намира в трите му съставни тела — гените, водата и биополето. Но трябва да има нещо, което да обединява тези толкова различни източници на информация! Какво е то?

Започна да ме дразни тази мъглява и донякъде нелепа мисъл, че подобната на пирамида конструкция на Кайлас е шаблон, по който загадъчната Шамбала е създавала гена на живота. Мислите ми блуждаеха. Зави ми се свят. Наложих си да се концентрирам. Вътрешно бях напълно съгласен с хрумването, че базовата (определена от Създателя) информация се намира в гените, водата и биополето. Не можех обаче да открия обединяващото начало между тези информационни структури.

ВСИЧКО СЕ ПОДЧИНЯВА НА ВРЕМЕТО

Внезапно си спомних Долината на смъртта и начина, по който мислещата субстанция, излъчвана от Огледалото на царя на смъртта Яма, анализираше мен и моя живот. „Времето! Енергията на времето обединява тези три информационни структури на живия организъм! — възкликнах едва ли не на глас. — Обединяващата информация се намира в енергията на времето! Точно в нея е заложено не само онова, което отмерва минутите, часовете, дните и годините в земния живот, но и онова, което в даден момент започва да тиктака по посока към неминуемата смърт. Тогава в клетките се включва генът на апоптозата и постепенно те самопроизволно умират, като притеглят към смъртта

целия организъм. Гените, водата и биополето се подчиняват на времето!“

Мозъкът ми се нажежи. Отново запалих цигара, без да обръщам внимание на намеците да тръгваме. Внезапно се ударих по челото и гръмогласно заявих:

— Ама че съм глупак!

— Защо? Да не сме се заблудили? — учуди се Селиверстов. — Според мен ориентирите са правилни.

— Всеки човек преживява подобни мигове — разнесе се гласът на Рафаел Юсупов. — Впрочем това е добър признак. Който бичува себе си, не бичува другите. Ако ти кажат, Сергей, че си глупак, ще се обидиш ли?

— Разбира се.

— Но ако сам си го кажеш, никога няма да се обидиш на себе си, нали?

— Така е. Накъде клоните обаче?

— Понякога е полезно да си казваш, че си глупак — Рафаел внимателно изгледа Селиверстов над очилата си.

— За какво намеквате?

— Нищо не намеквам.

— Защото мога и да се обидя...

— За какво?

— За онова същото.

— Ама аз не съм ти казал, че... Просто смятам — Юсупов го погледна миролюбиво, — че понякога е полезно човек да си казва глупак — с профилактична цел.

— За да не стане глупак, така ли? Що за профилактика е това!? Няма профилактика за глупостта! Глупаците са си такива по рождение!

— Има и придобити форми...

Поредната препирня между двамата приятели се разгаряше. По този начин те се разтоварваха след тежките мигове по време на експедицията. А те съвсем не бяха малко! Все пак с тях ми беше леко, винаги ми е било леко. И двамата бяха солидни руски учени, но умееха да живеят с детското в душите си.

„Ама че съм глупак! Какъв глупак!“, помислих си вече наум. Нали бях стигнал до извода, че човекът от първоначалния онзи свят е преди всичко човек-мисъл, а мисълта се състои от енергия на

свободното време, освободена от пространството. Затова човекът-мисъл може да бъде наречен и човек-време. Моля ви, скъпи читатели, да не забравяте, че под думата време разбирам преди всичко енергията на времето, а не тиктакането на часовника, което е само една от проявите на тази енергия. Именно човекът-време е бил изпратен от Бог в пространството, за да започне да го завладява. Там човекът-време вече не е фрактален и не може светкавично да се премества из цялата Вселена. Длъжен е да обитава пространството и да му вдъхва живот. Колко неуютно се чувства той, когато го изпращат в едно или друго пространство (например триизмерното) и буквално го заключват в „тялото-машина“, когато го карат да командва тези неособено съвършени (засега) биополета, жадната за информация вода и все още примитивните гени! Как му се иска отново да получи свободата си! Но Бог му е наредил! Той е по-прозорлив! Ако те е пратил да проучваш света на пространствата, значи така трябва.

Е, би могъл, разбира се, да те прати в някое по-прилично пространство! А не в това, където всичко е толкова мрачно, че дори губиш желание да управляваш „тялото-машина“! Защото това триизмерно тяло още не се е адаптирало към условията на вечния живот с неговата смяна на телата и проявява глупава самостоятелност. То дори притиска духа ти, като не се вслушва в подсъзнанието. И настоява ти — вечният човек-време, да отстъпиш пред него и да му довериш да ръководи цялата триизмерна съзнателна дейност на „пространствения човек“ в угода на невъзвишени телесни помисли — например за подсигурияването на тялото с храна за сто живота напред!

Колко противно е да си заключен в тяло, което трупа мръсните пари, без да се замисля, че то не е вечно, а на оня свят пари не са необходими! Колко жалко, че детството, когато тялото се управлява полесно, а съзнанието още не е отровено от триизмерната любов към вещите, отлита толкова бързо! Сигурно този свят на изпитания, където нас, древните и съвършени хора-време, ни подлагат на изкушения, е необходим. За да може родоначалният свят, където сияе думата свобода, да бъде винаги чист и страстен! Бог е по-прозорлив! Сигурно наистина светът на пространствата трябва да бъде разучавай и усъвършенстван!

Лежах на тревата и гледах към небето. Беше синьо. Ударих с длан по земята. Беше твърда — триизмерно твърда. После пак се

съсредоточих и се постарях да систематизирам току-що появилите се мисли.

Разбирах, че съществуват два принципно различни свята — на свободното време и на пространствата. Осъзнавах, че Бог съществува. Той е преди всичко Владетел на света на свободното време. В този свят, където някога задължително ще се озовем, Той е започнал навремето да създава живота и го е сътворил толкова съвършен, че е съумял да дари човека с безсмъртие. Човекът-мисъл, когото Той е изградил от енергията на свободното време, е станал наистина щастлив, защото е бил фрактален, тоест не е имал мащаб (тъй като е бил отделен от пространството) и е могъл светкавично да се движи из Вселената на свободното време — достатъчно е било да си го помисли. Според мен Вселената на свободното време се различава от обикновената Вселена — тя се намира извън пространството. Ние всички някога ще се озовем там и ще я опознаем.

Бог не е приключил дотук. След като животът в света на свободното време е достигнал пълно съвършенство и хармония, Той е решил да усвои и света на пространствата. На първо място ги е систематизирал, като ги е разположил по отделните светове — триизмерен, четириизмерен, петизмерен и т.н. После е използвал най-съвършената форма на живот в света на свободното време, за да вдъхне чрез нея живот в пространствата. Като изкривил пространството например в триизмерния вариант. Създателят е изпратил там човека-време (или човека-мисъл), за да управлява създадените информационни структури — преди всичко биополето (или биополетата!), водата и гените на човека-пространство. По замисъла на Създателя човекът-време, тоест духът, е трябвало да отброява времето за живот на всяка клетка, всеки орган и на организма като цяло. Необходимо е било да върши и ред други неща, за да може тази „пространствена машина“, наричана тяло, да функционира прецизно.

Човекът-време е трябвало да контролира работата и на съзнанието — чисто „пространствения вариант на мислене“, и да го кара поне понякога да се вслушва в него — духа, както и да не забравя за интуицията. Човекът-време (духът), внимателно наблюдавайки съзнанието на пространствения човек, е трябвало постоянно да предава информация за мислите на земните (пространствените) хора.

Съгласувано с онзи свят е определял продължителността на живота на земния човек като средна величина за дадения исторически период. Главен критерий за това по кое време трябва да се включва генът на смъртта (апоптоза) е чистотата на помислите на земните хора.

В нас сякаш живеят двама души — човекът-време и човекът-пространство. Когато се освободим от последния, земното съзнание ще изчезне, но на неговото място ще дойде друго — космическото.

„Откъде пък се пръкнаха тези глобални мисли? Откъде зная всичко това? Къде са доказателствата? — шамароса ме отрезвяващата мисъл. Чак ме втресе. — А какви доказателства може да има? Нима Бог ще ти предостави доказателства на теб, неразумния, като на тепсия или под формата на поредното гърненце, изровено от археолозите!? Защо толкова се страхуваме да вярваме на мислите си, а вярваме на прословутите гърненца?“

Погледнах към свещения Кайлас — мисълта, че виждам гигантския шаблон на гена на живота, не ме напускаше. Представих си как върху него е било изкривявано пространството, така че едновременно са се образували „биополеви ген“ и „водният ген“, и обикновеният телесен ген. Те са били готови в мига, когато към тях се е насочил човекът-време, за да направлява работата им. Чак по-късно, когато е отминал стадият на ангелите и призраците, по Земята е запристъпвал телесният човек, който обаче изобщо не си спомнял, че е направен върху гигантския шаблон, в сравнение с който изглеждал като същинска мравка. Неочаквано се изправих.

— Тръгваме ли? — стресна се Селиверстов.

— Сега, сега...

Опипах уморената си глава. Стори ми се съвсем мъничка, макар да е 61-ви размер. „Ирисът! Ангелите!“, стрелна се мисълта ми. Но аз не успях да я уловя. Необходими бяха години, за да се развият идеите за ириса и тялото на времето; да се дооформят и да систематизират цялостната хипотеза за Града на боговете. За нея обаче ще поговорим в следващия том.

РИСУВАМЕ ЖИВОТА

Ориентирах се по компаса и закрачих към мястото, откъдето бяхме започнали своя поход към Града на боговете. „Живеем в някакъв нарисован от нас самите свят“ — мислех си, докато вървах. — Всеки

човек е художник на своя живот. Всеки рисува. Малцина са тези, които живеят естествено. Защо? Ами защото слабо познаваме самите себе си. Почти не знаем кои сме! Ходим на училище и дори получаваме отлични оценки по предмети, които ни насилват да приемем „маймунския вариант“ за развитието на човечеството. Дълбоко в душите си обаче не вярваме в него. Нещо в нас не ни разрешава да оглушеем чак до такава степен. Започваме да ходим на църква, уж за да опознаем себе си, но монотонното пеене на попа скоро ни омръзва и преставаме да вникваме в същността на молитвите. А въпросът „Кой съм?“ продължава да виси и да ни чопли отвътре. Не ни остава нищо друго, освен да си „рисуваме сюжети“ по темата „Кой съм аз?“.

Ние рисуваме различни сюжети за себе си. Съвсем рядко те са „самобичуващи“ — никой не иска да си представя например, че е животно, научило се да ходи на два крака. Доста по-често се рисуват „банални сюжети“, за който са характерни например яденето на сладолед като начин да изпиташ радост, желанието красиво да постоиш с халба бира на шумна улица, за да удовлетвориш тщеславието си, навикът загадъчно да помълчиш със сведен поглед пред заинтригувал те екземпляр от противоположния пол, за да прикриеш баналността на своето мислене, умениято да разкажеш брадат виц, като пръв се разсмееш, за да демонстрираш интелекта си и т.н.

Най-често обаче хората рисуват за себе си „самовъзвеличаващи се сюжети“, като обикновено ги крият дълбоко в себе си. Понякога, когато „душата вече не издържа“, индивидът се появява в обществото с пъстра вратовръзка и малиново червена риза. Тогава изпитва удовлетворение от разтапянето на „баналните драскачи на сюжети“, които му се подмазват и примират пред малиновата му риза.

Народът нарича мъжете, които рисуват „самовъзвеличаващи се сюжети“, надути пуяци или самовлюбени идиоти. Най-умните от тях в един миг стигат до прозрението, че не е културно да носят такава риза. Затова започват да се обличат или изцяло в бяло, или в черно, за да подчертаят своята загадъчност. А най-най-умните осъзнават, че работата не е в облеклото, а в маниерите, на които те някъде там се учат (неизвестно впрочем къде!). Демонстрират ги елегантно и укорително поглеждат към „баналните драскачи на сюжети“, които не умеят да държат приборите правилно и не са научени на английския

вариант за отваряне на устата с цел поглъщане на зеле, да речем. Гениите пък сред тях се досещат, че по-важен от маниерите е погледът. Те дълго тренират пред огледалото, за да живеят после цял живот за сметка на погледа си: не ми харесва — леко повдигам веждата над едното око; харесва ми — притварям клепачи (дай Боже, миглите да са дълги); скучно ми е — заглеждам се в една точка; весело ми е — смея се с очи, като леко ги присвивам; трябва да очаровам някого — широко разтварям очи и т.н. „Баналният драскач на сюжети“ не разбира за какво става дума и... се хваща на въдицата.

Мъжете обикновено „желаят“ жените и го повтарят безкрайно, дори когато съвсем не е така. На тяхната страст са подложени и трите категории жени. „Самобичуващите се“ ги желаят, за да им доставят благородно две минути радост. „Баналните“ стават жертва на принципа, че в животинския свят съществуват отношения между самец и самката. „Самовлюбените“ пък биват очаровани с подсъзнателната мисъл: „Ще ти дам да се разбереш, кучко, кой съм аз!“

Според мен напоследък жените от третата категория, които си рисуват „самовъзвеличаващи се сюжети“, се увеличават. Дойдоха времена, когато уравниловката изчезна и на преден план излязоха материалните, а не идеологическите ценности. Сега дори някой импотентен тип с „Ауди“ може да мине за мъж от класа. Жените от третата категория си дават висока оценка и всяко „допускане“ на екземпляр от мъжки пол до бялото им тяло оценяват направо като подарък от злато за него — „самец“. Те не забравят да издадат умопомрачаващ вик, който да свидетелства за дивата степен на възбуда по време на краткотрайната процедура, за да му повишат самочувствието.

Мъжете наричат това състояние на жените синдром на „златната...“ (имат предвид женския орган), като не забравят в по-културно общество, особено в присъствието на хора с малинови ризи, да го наричат високопарно „синдром на златната жена“.

Разбира се, не смятам, че само импотентни мъже си купуват „Ауди“, но пък вярвам в съществуването на „синдрома на златната жена“. Представителките му също много обичат златото и носят по пет синджирчета наведнъж. А пръстените им са толкова, че тези златни окови не им дават възможност да си сгъват пръстите. Те безкрайно

съжбяляват, че никой не прави бижута за пръстите и на краката, дори и арабите.

Често наблюдавам жени с подобен синдром. Те и на мен се лепят, макар да нямам „Ауди“, а служебна „Нива“. Ползата е, че така ги изучавам, макар да ми става малко тъжно.

Тях човек би могъл да оправдае до известна степен, понеже те искат по някакъв начин да подчертаят превъзходството си пред мъжете в малиново, бяло или черно. В отговор те изтъкват своя „сюжет на живота, обагрен в златисто“. Така започва съревнованието между сюжетите. За каква любов може да става дума?

Жените със „златни сюжетчета“ също искат обаче да бъдат обичани. Желанието да се влюбят ги притиска все по-силно, така че идва време, когато „златната жена“ реално си задава въпроса къде е „той“? Оглежда представителите на мъжкия пол и най-сетне избира обекта на своята любов. Видът на избраница зависи от нейните умствени способности.

Най-примитивните „златни жени“, при които грижата за пъпчето доминира над всичко, обикновено избират напомпано с анаболи биче с впитата тениска. От американските екшъни те са възприели идеята, че жената задължително се нуждае от защитник, сякаш някой толкова я преследва, че ѝ трябва закрила. Животът обаче си тече мирно и спокойно, пъпчето невинаги може да бъде оголено, а бичето е все до нея. Като пълен идиот той дори през зимата облича понякога впитата тениска без ръкави. По-умната категория „златни жени“, които не обръщат чак толкова голямо внимание на пъпчето, избират за „обект на любовта“ дебеловрати със златни ланци. Напълно възможно е тайно да желаят да имат до себе си нещо, което да „мирише на мъж“. И тъй като дебелият врат се възприема като главен признак на мъжествеността, отначало на тях им харесва да висят на него. После така им омръзва, сякаш ги карат да правят едно и също упражнение по време на сутрешната гимнастика. А и животът с дебеловратия след време става скучен, защото работата все пак не е във врата.

Още по-умната категория „златни жени“ избират за обект на любовта си артисти, видни учени, депутати и други подобни представители на интелектуалния елит, стига да не са твърде стари. Въпреки че вратът на подобен мъж най-често е тънък, а адамовата му ябълка стърчи нелепо, „златната жена“ разбира, че основното, за което

може да го обича, е умът му. Ако умът му пък е в съчетание с известно име — повече от чудесно! Тя примира от гордост, докато пристъпва редом с него — невзрачния, защото той е достатъчно умен да твърди пред всички, че именно тя го е оцъстливила и е станала негова муза. Приятелките, хванали под ръка биче или дебеловрат обект, линеят от завист, понеже техните възлюбени не могат да кажат две думи на кръст, а само се пъчат със златото по врата си или издуват гръдния си кош.

Постепенно обаче започва да се появява противоречие, защото обектът на нейната любов предпочита пред „златната жена“ своята наука или артистичните си изяви. Освен това проявява наглостта постоянно да ѝ досажда с разговори за творчеството си, докато според нея би трябвало да ѝ посвещава цялото си време. Как да се промени това положение? Как!? Чрез капризи! Първият каприз помага, вторият път — номерът минава, и така... цял живот. Изведнъж „златната жена“ забелязва, че обектът се е поизтъркал, красноречието по неин адрес е започнало да звучи отвратително тривиално, а творческите му пориви са редки и с променлив успех. Тогава ѝ хрумва мисълта: „Глупачка, кому посвети най-хубавите години от живота си!?“ Тя се обръща към внезапно заинтригувалите я бичета и дебеловратите със златни ланци. Минутите общуване с тях са ѝ достатъчни да разбере, че междувременно натрупалите тлъстини мъже са още по-долно качество от онези, които са загубили своя творчески потенциал. „Златната глупачка“ изобщо не загорява, че причината е в нея или по-скоро в „златния сюжет“, който тя толкова старателно рисува цял живот.

Най-умната, бих казал хитро-гениалната категория „златни жени“, която доста сдържано се отнася към украсяването на пъпчето и вратлето, избира за обект на любовта си финяги или мъже с неосъществени обратни наклонности. Такава жена разбира, че финягата ще ѝ стане преди всичко „приятелка“, но цял живот ще я почита и ще задоволява нейните „златни наклонности“ само защото тя — красавицата — го е оценила и е повишила мъжкото му самочувствие, натикано в ъгъла от неговите „задни интереси“.

„Златната умница“ го е погледнала отпред, с което е придала значение на достойнството му. Тя дори отговаря на злостните завистници, намекващи за обратната му ориентация с гениалното: „Това е екологичен проблем!“ Защо в такъв случай мъжът да не стане

приятелка на подобна жена! Нали тя винаги го хвали и твърди, че е нормален мъж, който има... известни забегки. Затова пък колко общи интереси имат! И колко е важно това! Колко е хубаво... да бродират заедно! Що се отнася до сексуалната задоволеност на „златната умница“, то тя умее дори да медитира като йога и със силата на мисълта да потиска естествените си еротични желания. Ако пък „приятелката-възлюбен“ от време на време се поддава на особените си гени, то тя му прощава, защото за нея думата приятелка е с главно П.

Спънах се в някакъв камък и едва не се проснах на земята. Отново усетих под краката си тибетските камъни.

— Ех! Колко леко се върви! — чух отзад гласа на Селиверстов.

— Да бе — изсумтя Рафаел Юсупов.

— Да не би да сте уморен, Рафаел Гаязович? — невинно подхвърли Селиверстов.

— А, нищо, нищо.

— Кажете, ако сте уморен...

— Малко...

— Баба ми казваше: „Ще си почивам на онзи свят.“

— Май не го казваш току-тъй, Сергей, нали? Сигурно имаш нещо предвид!

— Не, нямам. Само го споменах.

— От мен да мине. Помни обаче, че можеш да предизвикаш съдбата!

Стрелката на компаса ни водеше по тибетското плато. Градът на боговете, в чийто център се извисяваше Кулата на Шамбала, се отдалечаваше от нас. Скоро ще стигнем до цивилизацията. Ще ни посрещат „цивилизовани“ хора, на които ще започнем да доказваме, че Градът на боговете наистина съществува и че в дълбоката древност там са се случвали събития, които... Ще ги убеждаваме, че сме произлезли от Тибет, където... където... Мислите ми започнаха да „заекват“, сякаш не желяеха преждевременно да правят равносметка на експедицията.

ЛЮБОВТА И ПСЕВДО ЛЮБОВТА

Към любовта се стремят и умните, и глупавите, и красивите, и неособено хубавите, и младите, и старите. Хората са готови да жертват всичко в името на любовта — пари, реноме, положение. Пред любовта

избледняват и алчността, и завистта. Това неразбираемо чувство може да прави чудеса.

Понякога обаче тя бива заменена от псевдо любов.

Най-честият вариант на подмяна е така наречената всенародна любов към вожда, другаря генерален секретар, Дучето, фюрера, някой шеф или лидер. Защото силните на деня, които имат безгранична власт и пари, не могат да спят спокойно нощем и все се чудят какво им липсва. Внезапно се сецат — нуждаят се от любов! И те нареждат да им водят все нови и нови жени, повечето от които правят всичко необходимо да утвърдят високото им самочувствие. После се обръщат към мъжката половина на човечеството — ей така, просто за да се усещат обичани от колкото се може повече хора! Ето как възниква „всенародната любов“, с която сексът изобщо не може да се мери.

Когато-мисли за любовта, човек забравя, че първо трябва да обича той самият, а после да иска от другите хора да го обичат. Но хората ужасно се страхуват да даряват любов. Защо!? Ами защото истинската любов изисква душевна чистота. А тя е невъзможна, ако си се поддал на алчността, подлостта и завистта. Как се става чист? Много лесно — като се мисли чисто, защото тъкмо в мисълта е заложена чистотата на човека.

Във всеки от нас надделява човекът-пространство, който също силно желае да стане Божи Син като вечния му събрат — човека-време. За да се осъществи това, трябва да мине доста време. И най-важното — необходимо е да се осъзнае, че най-съществен критерий за прогреса е чистотата на помислите.

Беше ми весело да крача в Тибет. Но още по-радостно щеше да ми стане в родната Уфа, където щях да гледам жените в очите. Изведнъж си представих как цялата улица се пълни с хора и от очите им струи любов. Влюбените погледи ставаха все повече на брой. Какво пък — човекът-пространство е способен да се усъвършенства. Казах си, че хората на Шамбала отдавна са се научили да обичат истински.

Стигнахме до мястото, където бяхме разпъвали нашите палатки. Оттук бяхме поели към загадъчния Град на боговете. Обърнах се назад — Кулата на Шамбала вече не се виждаше.

Пак разпънахме палатките. Пригответихме си скромна вечеря. Пийнахме по малко спирт. Стомахът почти не ме болеше.

— Момчета! Утре потеглям към Мястото на гладния дявол...
сам.

МЯСТОТО НА ГЛАДНИЯ ДЯВОЛ

Сутринта на другия ден се надигнах по-рано от обикновено, което ми се случва рядко. По принцип ме събуждат с вик в ухото „Ставай!“ или с гъделичкане, което ми е много противно. Щом все пак стана, поне час се движа като зомби без мисъл в главата. Изобщо не се сещам за гимнастика или миене.

Рано или късно идвам на себе си и тогава си спомням, че съм шеф на експедиция. Започвам бурна дейност и се карам наляво и надясно, че късно поемаме по маршрута, като забравям, че причината за късното тръгване все пак съм аз. Когато всичко вече е приготвено, вадя несесера от найлоновата торба с вечно влажната хавлиена кърпа, която мирише на парцал за бърсане на под, и започвам процедурата по измиване. Особено внимание отделям на зъбите. Понякога дори забравям за лицето, да не говоря за врата. Случва се да извадя зацапано огледалце и докато се опитвам да видя лика си през петънцата кал, се бърсна, като мажа бузите си (разбира се, без гореща вода) с омекнало парче сапун, по което са полепнали малки камъчета. Не се уморявам да си повтарям: „Ама че физиономия, а!?“

Завиждам на брат си Алберт, който е „чучулига“, сутрин става лесно, приготвя закуска за всички, след което започва да реве: „Ставайте! Ставайте!“ Разбира се, ние спящите, дълго не се предаваме и дори понякога прилагаме хитрост, като потупваме палатката с ръка отвътре, за да засвидетелстваме, че вече сме будни. Но Алберт също не се предава и започва да удря с лъжица по канче. Най-доволен е, когато от палатката се подадат нашите сънени физиономии.

Сънената физиономия се отличава от всички състояния на човешкото лице по своята висока степен на непривлекателност, тогава понятието мачкано лице се изпълва със съдържание. Щом видя подобни лица, ръцете ми несъзнателно правят мачкащи движения и винаги си спомням изказването на моя приятел Юрий Иванович Василиев за женската красота. Той не пропуска да подчертае, че тя може да се види само сутрин, когато лицето не е покрито с „мазилка“.

Онази сутрин, когато се събудих учудващо рано, полежах в палатката с прояснена глава. Мислите ми кръжаха около разказите на Кетсун Зангпо, Бонпо-лама и монаха Гленнурпу за Мястото на гладния дявол, където имах намерение да се озова днес.

Бонпо-лама ми разказа навремето, че в района на Кайлас преди VII-VIII век от нашата ера е съществувало кралство на йогите, наричано Шанг-Жонг, където живеели последователи на йогийското учение. Те знаели мантри и чрез тях използвали тантрическата сила на Кайлас. С нейна помощ била построена столицата им — Тун-Лонг-Вали, тоест Вавилон. Това място, вече затрупано от пясъци, е омагьосано и сега се нарича Мястото на гладния дявол.

В главата ми изплуваха и беседите с Бонпо-лама за това, че е напълно възможно точно тук да са се извършвали експериментите, казано на съвременен език, за клониране на човека, адаптиран към суровите условия на Земята след Всемирния потоп. Големите хора (вероятно атлантите) са използвали „семена“ от арийската раса, запазени във Вара — гениите хранилища на Шамбала. Опитите продължавали, но скоро големите хора разбрали, че „създанието“ изисква грижи, понеже клонираните тибетци имали склонност да прегрешават. Затова недалеч от Кайлас бил изграден тибетският Вавилон, в който големите хора обучавали ниските на ръст тибетци как да живеят. Този процес продължил дълго, докато тибетците не се разпръснали по цялото земно кълбо.

За съжаление обаче те изгубили способността си да ползват енергийните технологии. Така Земята била населена, Шамбала изпълнила мисията си, а големите хора слезли под земята — в родната Шамбала, като оставили тибетците без закрила. Останалите на Вечния континент жители забравили, че техните предци отдавна са се разпространили по земята и са създали различни народи и нации, които са техни братя. Те дори не си спомняли за тях, а чакали завръщането на големите хора. Те обаче все не се връщали, а тибетците постепенно подивели. Рядко появяващите се неизвестно откъде пророци учредили много религии и им възложили да създадат теософска (религиозна) държава. Те им казали да си припомнят

миналото, което е основно за цялата Земя. Ето защо Тибет бил назван Страната на спомените.

Много често тибетците идвали на мястото, където се намирили развалините на източния Вавилон, после отивали на поклонение пред свещения Кайлас, извършвали свещената парикарма и молели Кайлас да върне големите хора. Но Кайлас мълчал. Скоро те забелязали, че сред развалините, вече затрупани от пясъка, се е заселила някаква черна сила. Пристигналите тук започнали да се убиват един друг без причина. Тръгнал слух, че Кайлас е омагьосал мястото и че там се е заселило безтелесно същество, което се храни със злите хорски мисли. Всеки можел да се убеди със собствените си очи. Защото тук злобните човешки мисли не само не можели да бъдат скрити, но и се осъществявали. Хората престанали да посещават мястото, а дори и да отивал някой, винаги бил съм. Но дори и самотниците често не издържали влиянието на онези лоши мисли, които излизали от самите тях и те полудявали или молели Бог телата им да се вкаменят.

Тибетците го нарекли Мястото на гладния дявол. Те винаги разказвали на другите хора ужасни истории, защото знаели, че там страхът се притъпява. Били дълбоко убедени, че страхът е свято чувство и предпазва от лоши мисли и зли деяния. Обаче в Мястото на гладния дявол страхът не защитавал човека, затова той постъпвал, както му харесва.

Рафаел Юсупов изхърка рязко, та чак подскочих. После вдигна ръка, погледна ме с мътен поглед и попита:

— Какво, не спиш ли?

— Нещо не ми се спи...

— Да! Въздухът не стига... — отрони Юсупов и мелодично захърка, „издухвайки“ ниските ноти. Докато го слушах, си помислих, че днес би трябвало отново да се срещнем с монаха.

Тленнурпу. Неговата килия в манастира Чу-Гомпа беше наблизо. „Шофьорът“ Лан-Вин-Е не ми даде да си поговоря подробно с него, понеже стриктно изпълняваше нареждането на спецслужбите да възпрепятства продължителните ни контакти с тибетските монаси. Според краткия му разказ навремето Тибет е бил управляван от Бога на демоните. Той седял на Кайлас, а жена му — на Мястото на гладния дявол. Когато 28-те добри богове победили Бога на демоните, Кайлас засиял. Сияело и Мястото на гладния дявол. Светлината идвала от

камъка Шантамани. Може би Гладният дявол е бил изпратен там от Кайлас, за да го защити.

Тихичко се измъкнах от палатката, извадих несесера и с удоволствие се избърснах. Измих се в ручейчето, като не забравих да изтрия и огледалцето. Намръщих се при допира на лицето ми до ухаещата кърпа. После запалих примуса, кипнах вода за закуската и като влязох в ролята на Алберт, изревавах:

— Ставайте! Ставайте! Никой да не си прави оглушки!

Момчетата се заизмъкваха от палатките. Радвах се на сънените им лица, усещайки свежестта на своята измита и дори обръсната физиономия.

МОНАХЪТ ТЛЕННУРПУ

Веднага след закуската отидох при Тату и го помолих тихомълком да ми уреди среща с монаха Тленнурпу без знанието на Лан-Вин-Е, който трябваше да ни чака в манастира Чу-Гомпа.

— Не, не, не! — уплаши се той. — Не бива! Лан-Вин-Е вижда всичко! По-добре е да му кажете.

Заедно с Равил и Тату потеглихме начумерени по платото към манастира Чу-Гомпа. Пръв ни посрещна Лан-Вин-Е. Лицето му не изразяваше никакви емоции. Вложих цялата си енергия и го помолих да поговоря с Тленнурпу. Той учудващо лесно се съгласи, но постави условието разговорът да се състои в негово присъствие.

Малко по-късно се срещнахме и след обичайните поздравии аз казах:

— Бих искал да продължим разговора си за Мястото на гладния дявол. Днес имам намерение да го посетя...

Веждите на монаха се повдигнаха, очите му се разшириха.

— Не ходете. То е омагьосано.

— Бил ли сте там?

— Да, но сам. Не бива да ходите двама души едновременно.

— Разбирам...

— Дин, дин, дин — намеси се в разговора Лан-Вин-Е, като побутна преводача Тату, който освен тибетски знаеше и английски, и китайски.

— Дуау, дуау, дуау — отвърна му Тату, от което „разбрах“, че го осведомява за желанието ми да отида на Мястото на гладния дявол.

— Бя, бя, бя — каза Лан-Вин-Е. Стана ми ясно, че е против.
— Позволете да продължа разговора си с монаха! — помолих ги аз.

— Please — пръв отговори Тату.

— Как се чувствахте там?

Тленнурпу ме погледна с тъмнокафявите си очи:

— Лошо.

— В какво се изразяваше това „лошо“?

— Е... — монахът поизчака с отговора — там ставаш... зъл.

— Много зъл ли?

— Много.

— Прииска ти се да убиеш някого?

— Ядосваш се силно и всичко ти се струва гадно. Главата ти се пълни с лоши мисли.

— А ако до теб стои приятел?

— Там се ходи поединично и само...

— Само какво?

— След като си извършил свещената парикарма около Кайлас. Планината те прочиства. Като си по-чист, можеш да оцелееш.

— А „непречистените“ оцеляват ли?

— Не.

— Никога ли?

— Никога!

Знаех, че вече съм направил парикарма, затова също имах шанс да... оцелея.

— А как умират хората там?

— Обикновено молят тялото им да се вкамени — монахът ме погледна сякаш с чувство на вина, убеден, че за един европейец понятието да се вкамениш изглежда глупаво и фантастично.

— И какво? Някой вкаменил ли се е?

— Да се вкамениш, е щастие. Бог е дарявал само избраници. За обикновените хора то е недостъпно. Обикновените просто умират.

— Значи — да се вкамениш... — повторих аз.

— Да се вкамениш, е нещо много хубаво — простодушно добави монахът.

Вече знаех за феномена сомати. Известно ми беше, че йога от най-висок ранг е в състояние по време на медитация да прехвърли

водата на своя организъм (така ми се струва!) във вода от четвъртото състояние. После той спира обмяната си и тялото му изпада в така нареченото каменнотепло състояние, в което се запазва хиляди и дори милиони години. Неизвестно защо интерпретирах хипотетичната вода от четвъртото състояние като вода, подобна на онази, която се съдържа в хрущялите. Известно е, че те проявяват склонност към минерализация, тоест към натрупване на минерални вещества — по-точно на калциеви соли. Оттук следваше изводът, че тялото на човека в сомати може да претърпи минерализация или да се вкамени. „Нима състоянието сомати не е вечно? Съществува ли опасност тялото да се вкамени?“, помислих си аз.

Като разсъждавах наум по този въпрос, предположих, че сигурно „отгоре се вижда всичко“. Може би такова количество на тела в състояние на сомати е излишно за Генофонда на човечеството? Възможно е духът на дадено тяло, който живее на онзи свят, да е извършил грях и да се налага тялото да бъде ликвидирано. Или хората са изпаднали в сомати при неподходящи температурни условия и затова тялото започва да деградира или се вкаменява.

— Дун воя као? — обади се Лан-Вин-Е.

— Пита за какво сте се замислил — сконфузено промълви Тату.

— Ами отговорете му, че не знаете. Вие наистина не знаете за какво мисля.

— Дан ме — отвърна Тату. Настъпи минутна пауза.

— Дали на Мястото на гладния дявол има вкаменени хора? — прекъснах пръв паузата.

— Има, има — отговори монахът. — Осмина са.

— Какви са те?

— Големи.

— Седят или стоят?

— Разбира се, седят.

— Как?

— Под формата на триъгълници, като... триъгълни каменни блокове.

— Не ви разбрах.

— Медитиращият човек винаги прилича на триъгълник.

— Къде по-точно са те?

— Дайте да ви нарисувам мястото.

Монахът взе експедиционния ми дневник и започна да рисува. Бог не му беше дал способности на художник, но изтърпях до края, като постоянно го засипвах с уточняващ въпроси.

Мястото се намираще недалеч от малка рекичка. Между скалите имало площадка, където били разположени осем „тела на вкаменени хора“. Те приличали на триъгълници, но всеки от тях запазвал индивидуалните си черти. Височината им достигала два или дори пет метра, може би и повече. Били разположени в една редица, ориентирана от северозапад на югоизток. Наблизо се намирал горещ минерален извор, в който имало кръгли камъни, а светената вода била с три различни вкуса. На две места се издигали пясъчни дюни със свещен пясък, подходящ за лечебни цели.

— Защо смятате, че триъгълните каменни блокове са тела на вкаменени хора? — попитах го аз.

— Как така? — учуди се той. — При медитация в позата на Буца човек винаги образува триъгълник. Той се стреми към това. Там се крие целият смисъл на медитацията.

— Не са ли малки пирамиди?

— Какво говорите! Пирамида е например Малкият Кайлас. Вкаменените хора наричаме понякога статуи, макар да е неправилно. Между другото, всяка от тях има своето название.

— Знаете ли ги?

— Ами... да — започна да си припомня монахът. — Пишете!

Взех експедиционния дневник и написах следното:

1. Пема-Сам-боа, 2. Соге-торче-чан, 3. Пема-Кялбао,
4. Санго-Таго, 5. Лонден-чази, 6. Чаня-санги, 7. Торче-толи,
8. Пема Джунгни.

— И какво означават?

— Означават различните прояви на един и същи човек.

— Как да ви разбирам?

— Всеки човек се проявява по различен начин — с недоумение ме погледна той.

— В какво?

— Как в какво? В тялото. Къде другаде!?

— Искате да кажете, че един и същи човек се е вкаменявал осем пъти, така ли? — учудих се аз.

— Да, вкаменявал се е осем пъти и всеки път е оставял след себе си по една статуя — с невъзмутимо лице отвърна монахът.

— Невъзможно!

— Как така невъзможно!? — искрено се зачуди монахът. — Случва се.

— Разбирам, ако човек е изпаднал в състояние на сомати. Тогава при неподходящи условия тялото му може да се минерализира, тоест да се вкамени. Но не може да се минерализира осем пъти и всеки път да оставя след себе си каменна фигура.

— Може — отново потвърди монахът.

— И как става това?

— Много просто. Нали разбирате, че човекът е преди всичко дух. А духът може да влезе в едно, после във второ, след туй в трето тяло. Ако поиска, може да влиза в много тела едно след друго. Нали така?

— Е?

— Значи така, един човек, тоест дух, решил навремето да се вкамени осем пъти. Стана ли ви ясно? — изгледа ме монахът.

— Не.

— И тъй, този дух влязъл в едно тяло, стигнал до Мястото на гладния дявол, започнал да медитира и скоро се вкаменил. Ясно ли е?

— Изглежда е изпаднал в състояние на сомати и поради неподходящи условия тялото му се е вкаменило — промърморих си под носа.

— След като видял, че тялото му се е вкаменило, човекът, тоест духът, напуснал „каменното тяло“ и се вселил в ново тяло по време на бременността на някоя жена. Когато неговото ново тяло се родило и пораснало, той отново отишъл на Мястото на гладния дявол, седнал там и изпаднал в състояние на медитация, след което тялото му пак се вкаменило! Тогава той напуснал вкаменилото се тяло, отново се вселил в ново... и така сторил осем пъти. Осемте статуи, които ви изброих, са имената на този човек по време на осемте му живота. Стана ли ви ясно?

— Вече да — отвърнах. — Но защо го е правил?

— О-о! — възкликна монахът. — Толкова е сложно...

— Да не би да е искал по този начин да създаде цели осем статуи? — подсмихнах се аз.

— О, не — също се подсмихна монахът.

— Тогава защо се е вкаменявал осем пъти?

— За да се пребори с Черния ангел... ангела на злото.

— Кой е пък той?

— Ами точно това е Гладният дявол — изгледа ме монахът като несъобразително дете. — Този човек е желал да стане мъртъв, защото само мъртвите могат да си съперничат с ангелите — добави монахът.

— Живият човек по-слаб ли е?

— Разбира се, по-слаб е.

— А онзи, чието тяло се е вкаменявало осем пъти, успял ли е в крайна сметка да победи Черния ангел?

— Не, не успял. Черният ангел се оказал по-силен — сведе поглед монаха. — Черният ангел изчакавал тялото му да изпадне в сомати и веднага го превръщал в камък, като не му давал възможност да стане пълноценен мъртъв. Затова човекът се вселявал в ново тяло с нов живот, отново стигал до Тибет, пак изпадал в сомати и като ставал мъртъв, се борел с Черния ангел. Онзи отново превръщал тялото му в камък и не му давал възможност да поеме цялата сила на мъртвите. Така се повтаряло осем пъти.

— Значи мъртвите се делят на пълноценни и непълноценни... — промърморих под носа си.

— Разбира се. Не всеки човек, станал мъртъв, бива приет сред мъртвите. Ако не са го приели там, неговото тяло се вкаменява. Но ако мъртвите приемат новия мъртъв, то щастливецът усвоява силата на всички мъртви на Земята. Тяхната сила е огромна.

— А защо не са го приели? Нали е преследвал благородната цел да се пребори с Гладния дявол.

— Не зная. Но старите ламы са ми споменавали, че на Мястото на гладния дявол е скрито нещо свещено. Точно него пази Гладният дявол — тихо продума монахът. — Това място е било омагьосано, при това... много хитро.

— А какво означава „нещо свещено“?

— Не зная — отвърна монахът.

Мислите ми се разбягаха напосоки, после се събраха накуп и аз си представих, че това „свещено нещо“ е най-вероятно отломък от

камъка Шантамани. За съжаление монахът Тленнурпу не знаеше за него. „Колко многолик и гениален е Създателят! — помислих си. — Той е изпратил Черния ангел, наричан още Гладния дявол, там, където се е издигал тибетският Вавилон. Възложил му е да охранява това свещено място и скъпоценния отломък, но по своеобразен начин, показвайки на хората колко струват техните лоши мисли.“

Облегнах се на пейката, на която седях, и чак тогава видях, че Лан-Вин-Е е заспал с клюмнала настрани глава. Ето защо толкова дълго не ме прекъсна! Продължих да разсъждавам за Гладния дявол и отново осъзнах не само гениалността, но и оригиналността на Създателя. Спомних си, че през целия си научен живот все мислех и мислех, негодувайки вътрешно поради появата на тъпи и нелепи мисли. Само понякога, при това доста рядко, изпадах във възторг от някоя нестандартна мисъл, която се отличаваше с изключителна простота и сякаш сияеше с особена светлина. Дори недоумявах — как досега не се бях сетил? Отначало мозъкът ми и в най-затътените си ъгълчета клокочеше от гордост, но после, когато мъничко поумнях, разбрах, че това не е мое лично постижение, а подарък от Него — за мен, устремения да открия нещо ново.

След като още мъничко поумнях, започнах да различавам „божествената“ мисъл от човешката „гениална“ мисъл. „Божествената мисъл“ наистина сияеше, предизвикваше усещане за лекота и възторг поради своята безкрайна простота и оригиналност. „Гениалната човешка мисъл“ винаги беше утежнена с дълбоки съмнения. В крайна сметка престанах да бъда учен, а започнах да „изпросвам“ мисли от Бога и дори схванах „принципа на изпросване“ — да се мисли, да се мисли, постоянно да се мисли по темата на изследването, а не да се врънка безволево с надеждата, че Властелинът на света на мислите ще усети напъването и ще помогне. Ето така живея сега — като роб на Бога, но се гордея, защото разбирам, че Той ме е създал.

— Дан, лин, ве! — събуди се Лан-Вин-Е.

— Ох! — въздъхнах неволно.

— Какво каза той? — Лан-Вин-Е попита преводача, като ме посочи с пръст.

— „Ох“ се превежда като „добро утро“ — изтърсих аз.

Тату преведе. Лан-Вин-Е се усмихна. Стана ми ясно, че разговорът ни скоро ще бъде прекъснат, затова бързо зададох поредния

си въпрос:

— Онзи човек, чието тяло се е вкаменявало осем пъти, обикновен ли е бил или голям човек?

— Не знам. Но статуите са големи.

Помислих си, че може би гигантите в Египет не са просто статуи, а вкаменени тела на хора от паралелните светове. Отивайки в родния си свят, те са оставили телата си тук, в чуждия свят, като са ги консервирани чрез сомати и са подготвили всички предпоставки за минерализирането, тоест вкаменяването им. Прекалено идеално са изработени тези статуи!

— Дин-де, дин-де — заповтаря Лан-Вин-Е. Тату го посочи:

— Казва, че е време да приключвате.

— Ей сега!

— Вин-лео-бео?

— Пита кога ще свършите разговора — сведе глава Тату.

— След три минути. Лан-Вин-Е кимна.

— Днес или утре искам да отида до Мястото на гладния дявол... сам. Направил съм парикарма, тоест ритуална обиколка около свещената планина Кайлас, и сигурно отчасти съм се пречистил. Според вас ще оцелея ли?

— Може би ще оцелеете, а може би — не — отвърна той.

— Какво ме заплашва там?

— Злите мисли, които таите в себе си, ще се засилят многократно и ще ви разкъсат. Освен това — намръщи се монахът — ще започнете да молите тялото ви да се вкамени. То ще страда много силно и на вас ще ви се прииска да стане каменно... Нали камъкът не усеща болка.

— М-да... — произнесох аз.

— Не ви препоръчвам да се приближавате твърде близо до вкаменените хора.

— Защо?

— Струва ли си да се цапате?

— Не ви разбрах.

— Около тях обитава Гладният дявол, а той е катализатор на злите мисли у хората. Ако се задържите известно време там, ще попаднете под влиянието на огромния Черен ангел и вашите многократно засилени зли мисли ще ви разкъсат. А ако не ви умъртвят

те, ще останете във властта на злото. Дали си е струвало в такъв случай да правите свещена парикарма?

— Значи не бива да се цапам, така ли?

— Веднъж ви е провървяло — монахът впери очите си в мен. — Извършили сте парикарма, не сте умрели и сте се пречистили. Ако се приближите към вкаменените хора, ще ви се наложи още веднъж да извършите парикарма, за да прогоните злите мисли, подсилени от Черния ангел. Преди да отида на Мястото на гладния дявол, на два пъти направих парикарма, а веднага след като посетих това място, ми се наложи още веднъж да го сторя. Ще ви призная, че последната парикарма ми беше най-трудна — засилените от Черния ангел зли мисли болезнено напускаха моето тяло.

— Дин ел-ки — отсече Лан-Вин-Е.

Без да ми преведат, разбрах, че настоява да приключваме разговора.

— Ей сегичка! Кажете, точно там ли ще се омърся?

— Точно там — кимна монахът. — Между другото, не взимайте фотоапарата, а ако го вземете, не фотографирайте Мястото на гладния дявол.

— Защо?

— Понякога върху снимките се появява Гладният дявол и най-често фотографът умира, защото дяволското начало засилва в човека злите мисли, които направо го разкъсват отвътре.

Тогава все още не знаех, че след няколко години ще ми се натрупа цяла камара снимки с ясно различими светещи обекти. Анализирането им ще ни доведе до извода, че най-вероятно сияещите обекти са различни варианти на ангелоподобния живот на Земята — невидими за очите, но неизвестно защо изобразени на снимките.

Погледнах монаха Тленнурпу и разбрах, че няма да успее да повтори неговите стъпки, тоест да направя парикарма, да посетя Мястото на гладния дявол и отново да направя парикарма. Нямах време за още един ритуален обход на Кайлас — притискаше ме срокът за връщане в Русия, а и с всеки изминал ден ставаше все по-студено. Куп съмнения се породиха в душата ми.

Лан-Вин-Е демонстрираше с вида си, че е време да тръгваме. Аз също се изправих.

— Нима наистина ще отидете там? — намръщи се монахът.

— Ще ида — отвърнах аз.

— Идете сам — подхвърли той на прощаване.

Щом излязохме от манастира, аз се разколебах и отново се върнах при монаха.

— В коя посока да търся Мястото на гладния дявол? И колко километра са до него?

— Натам трябва да се върви... — махна с ръка той.

— По-точно! Ще ми се да определя азимута по компаса.

— Ето го там... ето го! Има около седемдесет километра. Път няма. Може да се стигне с кола, понеже хълмовете са с лек наклон. Ще се ориентирате по реката. На противоположния ѝ бряг трябва да видите скали.

Тръгнахме.

— Не се цапайте! — подвикна след нас монахът.

Заедно с Тату и Лан-Вин-Е се насочихме към нашия лагер. Мислех за криволиците на съдбата си, която ме бе изградила като учен хирург, а после ме бе запратила в онези места, където приказката се преплита с реалността. Ето че и сега съдбата ме водеше към място, което в Тибет наричат омагьосано.

В лагера налях по малко спирт на Лан-Вин-Е и Тату. Чукнахме се и пийнахме.

— Утре ще тръгнете заедно с мен към Мястото на гладния дявол — заявих със заповеднически тон.

— Не, не! Никъде не тръгвам! — внезапно извика Лан-Вин-Е.

— Защо!? — строго го изгледах аз.

— Няма да ни стигне бензинът!

— Глупости! Имаме двоен запас от бензин.

— Не, бензинът ще свърши! — отново извика Лан-Вин-Е.

— Престани да дрънкаш глупости! — ударих с юмрук по коляното си. Лан-Вин-Е млъкна и извърна очи. Тату се наведе към мен и промълви:

— Страх го е да пътува до там. Смята, че със сигурност ще умре. Разказвали са му за това място. Разберете го, сър!

— Добре, ама защо приказва глупости? Аз ще отида сам! Само го моля да ме закара възможно най-близо. Кажи го на този страхливец! Тату преведе.

— Не, не! — отново възрази Лан-Вин-Е.

Усетих, че търпението ми се изчерпва. Събрах нервите си в юмрук и казах:

— Добре! Ще заминем заедно с теб, Тату! Кажу ми го!

Когато Тату преведе, Лан-Вин-Е отново извика:

— Не! Бензинът няма да стигне! А Тату няма право да кара колата.

— Бензин имаме достатъчно — почти на срички произнесох аз. — Ако не ме закарате, ще тръгна пеш. Не се съмнявайте, ще измина седемдесетте километра натам и обратно! А вие ще чакате тук, ще чакате дълго. Но дотогава ще падне сняг, реките ще излязат от коритата си...

Когато Тату преведе думите ми, Лан-Вин-Е закима с глава и почти прошепна:

— Няма да ни стигне бензинът...

— Никога не съм мислил, че представител на великата китайска нация може да бъде страхливец — прошепнах разпалено. — Тату, преведи!

Лан-Вин-Е почервения като рак. Сви юмруци и стана. Аз също се изправих. Тик изкриви ъгълчето на устните му. Гледах го право в очите. Наведох се, повдигнах манерката със спирт, налях солидна доза в чашата и я подадох на Лан-Вин-Е. Той отблъсна ръката ми. Отпих от спирта. После долях и отново протегнах чашата на Лан-Вин-Е. Той отново отказа. Аз отпих.

Настъпи гробна тишина.

За трети път налях спирт в чашата и я протегнах на Лан-Вин-Е. Той я пое.

— Утре ще тръгнем по-рано. Вие с Тату ще останете на разстояние десет-двайсет километра от Мястото на гладния дявол, нататък ще продължа пеша. Сам. Вие ще ме чакате — казах аз с леден тон, който не търпеше никакви възражения.

Лан-Вин-Е продължаваше да държи чашата. Сипах и на него, и на себе си, и на Тату. Пръв вдигнах чашата си. След мен пи Тату, а после и Лан-Вин-Е. След това хапнахме китайска супичка. Вкусна беше. През нощта спях добре. Не ме болеше стомахът.

СРЕЩА С ГЛАДНИЯ ДЯВОЛ

Сутринта Лан-Вин-Е обърна особено внимание на резервоара за бензин, след което огледа колата. Тримата се качихме и поехме. Бавно се придвижихме по безлюдната местност, като преодолявахме хълм след хълм. Скоро тя започна да се снишава и по вида ѝ разбрах, че след десетина километра ще се озовем близо до реката.

Още на първото възвишение спрях колата, слязох, извадих бинокъла и погледнах напред. Сърцето ми се разтуптя. Точно на отсрещния бряг видях скалите, за които спомена монахът Гленнурпу.

— Ето го Мястото на гладния дявол! — прошепнах. — Намерих го! Най-сетне го намерих!

Помолих Тату и Лан-Вин-Е да слязат.

— Омагьосаното място е там — посочих с ръка. — Чакайте ме тук. Трябва да измина десетина километра натам и още толкова обратно. Когато се стъмни, включете фаровете. Ако не се върна, изчакайте още един ден, но не ме търсете.

Порових в раницата, извадих манерката със спирта и я им подадох.

— Пийте за мое здраве! И без друго няма какво да правите!

Пак порових в раницата, измъкнах фотоапарата и помолих Тату да ме снима. Тату изпълни молбата ми.

— Вземи поне фотоапарата! — подвижна ми той.

— Остави! — извиках в отговор.

Възвишение след възвишение, низина след низина, преодолявах разстоянието до Мястото на гладния дявол, сверявайки посоката по компаса. Понякога присядах, за да си почина. Все пак се намирах на височина не по-малко от 4600 метра.

Скоро приближих реката. Скалите, бележещи омагьосаното мястото, ставаха все по-различими. Продължавах напред. „Дано не се изцапам твърде много! — мислех си аз. — Как обаче да намеря баланса между любопитството и указанията на монаха? Да вярвам ли в Черния ангел, или не? Дали там не бяха останали доказателства за съществуването на древния тибетски Вавилон, където се е «пръкнал» земният човек? Дали точно там се намира отломъкът от камъка Шантамани?“

Никога не съм се смятал за страхливец. Експедициите ме бяха научили да преодолявам страха си. Нещо повече — притежавам качество, което в никакъв случай не може да се определи като

възвишено или интелигентно. Побойник съм. Разбирам, че да се биеш, е лошо, но на мен наистина ми харесва. При това почти винаги аз съм този, който се заяжда и пръв налита. Постигам ефекта на изненадата — именит професор, а пък се бие! Това обикновено ми осигурява победата. Понеже все пак съм интелигентен човек, никога не удрям противника си с юмрук по лицето. Само го блъскам с длан в гърдите, след което той най-често пада. Притиснат до земята, вижда над себе си „нравоучителното“ лице на професора. Е, вярно е, че понякога хващам съперника за реверите и го пронизвам с поглед. Дълбоко в душата си осъзнавам, че биологически съм преди всичко самец. Усещам го, дори когато наоколо няма никакви самки.

Най-често се сбивам по време на риболов. Воювам с браконьерите за „своята територия“. Инстинктът, който съществува при вълците, елените и дори може би при червеите, е дълбоко вкоренен и при мен, сякаш за да потвърди дарвиновата теория за произхода на човека. Основното, заради което хората влизат в двубой, е желанието да накараш другия да те уважава. Понякога си мисля дали подобно уважение си заслужава средствата.

Натъкнах се на малко блато. Пресякох го и ботите ми подгизнаха. „Колко гаден звук издава блатото!“, отбелязах си наум и въздъхнах с облекчение, когато отново стигнах до твърда земя.

Мислите ми кръжаха все около Черния ангел. Все пак се страхувах от него! Не исках нито да си съпернича, нито да се бия с него. Не, Гладният дявол ми беше интересен. Давах си сметка, че любопитството ме води натам, където можех да срещна смъртта. Крачка след крачка се приближавах до омагьосаното място.

„Сигурно Черният ангел уважава себе си“, помислих си. Разбрах, че няма нужда някой да ме кара да го уважавам — той охраняваше отломъка от легендарния камък Шантамани. Бог ненапразно е създал различни вариации на черната сила, за да не ни се струва животът сладък като мед. И за да може всеки, след като шамароса някого, заявявайки: „На ти да се разбереш, гадняр такъв!“, да продължи да уважава себе си като истински мъж. Дори и да се просне на земята след силен ответен удар.

Уважавах черната сила. Тя е създадена от Бог с една-единствена цел — човек да не „затлъстее“. Защото „затлъстяването“ е по-страшно и от черната сила. Затлъстелият глупак е по-лесно да бъде убит,

отколкото превъзпитан, понеже си въобразява, че е почти Бог. На такъв трудно можеш да му повлияеш с думи — той не ги разбира. Необходим му е солиден удар, който обикновено урежда всички проблеми.

Ето защо понякога се налага човек да се сбие и да се прояви като „черна сила“. В този свят всичко е относително и е доста трудно да разбереш къде е бялото и къде — черното. Всеки от нас има някакви „черни петънца“. Важното е те да не ни подтикват към алчност и завист, които според мен са най-нетърпимите недъзи на човечеството. Гадорията може да се изтърпи, но алчността и завистта — не. Не е без значение, когато тези „петнисти“ по природа хора взимат пример от „благородството“ на американските екшъни, в които поради непреодолимата тъпота на режисурата има само бяло и черно. В тях примитивният герой „отмъщава благородно“, а „черният глупак“ само страда и получава болезнени конвулсии. След като човек изгледа подобен филм, започва да смята, че за да си бял, задължително трябва да си тъп и отмъстителен. Ето защо много хора по света възприемат американците по този начин. Бих нарекъл Холивуд стимулатор на тъпотата, характерна за човечеството. Простете ми, но съм убеден, че хората искат да поумняват. Такива ги е създал Бог — устремени към прогреса, при това преди всичко умствен.

Чух ромолене на вода. Приповдигнах се на пръсти и видях рекичката. На другия бряг се намираше Мястото на гладния дявол.

„Нима можем да наричаме Гладния дявол черна сила!?“ Та нали той изпълнява благородна мисия — защитава от потъналите в „паричната мръсотия“ хора отломъка от Шантамани. Не дай Боже, той да попадне в техните ръце и да им даде неограничена власт. Естествено тя ще се превърне във власт на парите. За какво е необходимо да се трупат пари за сто живота напред? Та нали съществуването на човека е толкова кратко!

Спомних си думите на моя приятел Венер Гафаров, който веднъж край огъня тихо беше казал: „Бог е изравнил хората в едно — в смъртта.“

Замислих се. „Браво на теб. Гладни дяволе!“ Смятат те за черен, наричат те дявол, а ти, скъпи ми ангеле, изпълняваш благородна мисия. Показваш на хората колко струват лошите им мисли. Смело продължих напред и стигнах до реката. На другия бряг се извисяваше скала, зад която имаше цяла поредица от каменни образувания, сякаш

прораснали направо от земята. „Статуите на вкаменените хора би трябвало да се намират от онази страна на реката“, ориентирах се аз, припомняйки си думите на монаха Тленнурпу.

Тръгнах нагоре по течението, надзърнах зад скалата и там, между каменните образувания, видях няколко триъгълни камъка. Преброих ги. Бяха осем! Сърцето ми се разтуптя от вълнение. Извадих бинокъла и се вгледах в тях. Всеки си имаше лице, отделени от торса ръце, контури на тяло и крака, подвити в позата на Буца.

— Това ли са вкаменените хора? — продумах аз.

Налучках брод през реката. Стигнах до средата и спрях. Ледената вода шумно плискаше около колената ми. Постоях така около три минути. Студената й ми беше приятна. „Не бива да се приближавам към тях! Не бива!“, припомних си.

Внезапно разбрах, че отломъкът от легендарния камък Шантамани се намира вътре във вкаменения човек.

Студената вода боботеше между краката ми. Живата вода! Нима онзи човек, който се е вкаменявал осем пъти, е искал да скрие в себе си отломъка от Шантамани, за да го запази? Нима е така? Студената вода продължаваше да мие краката ми. Не ми се излизаше. Духаше пронизващ вятър, а на мен не ми беше студено.

Защо този човек се е вкаменявал не един, а осем пъти? Ако е искал да скрие в себе си отломъка от легендарния камък, би било достатъчно да се вкамени само веднъж. Внезапно ми хрумна, че отломъците са били осем. И са били донесени тук, където някога се е намирал тибетският Вавилон — люлката на човечеството. Защо обаче точно осем!? Може би „отглеждането“ на клонирания тибетски човек е било разделено на осем етапа и при всеки от тях е било използвано отделно парченце? Може би!

Усетих, че краката ми се схващат. „Колко малко знаем! Не ми е приятно, но трябва да си призная, че никога няма да го узнаем! — казах си наум. — Принуден съм само да правя предположения! Нищо не мога да твърдя със сигурност! И няма да мога! Никога! Добре е поне, че можем да предполагаваме! Никой не е в състояние да се зарови в дълбините на мирозданието и историята! Никой не е в състояние с очите си да види онова, което се е случило преди хилядолетия! Та нали и науката история се основава на предположения. Археолози и историци повтарят със сериозни лица думата факт, извличайки от

чекмеджетата на бюрата си парченца от счупена примитивна кана, но никой от тях не може да се потопи в миналото и да съзре случващото се! Миналото е зад нас, а ние живеем с бъдещето! Затова ни остава само да предполагаме...”

Усетих, че и двете ми обувки са подгизнали. „Според моите предположения — разсъждавах аз, треперейки от студ — след като клонираният човек е бил отгледан в Тибет и се е разселил по цялата земя, неговата люлка — тибетският Вавилон — постепенно е стигнала до упадък. Дошло е времето да се укрят осемте отломъка от камъка Шантамани. Тази задача е била възложена (най-вероятно от Шамбала!) на човек, който при всяко свое прераждане е изпълнявал една-единствена мисия — да скрие в себе си по един отломък. Не е било измислено нищо по-умно и по-сигурно. След всяко раждане и вселяване в ново тяло този човек се е насочвал натам, където навремето е процъфтявал тибетският Вавилон, взимал е поредния отломък от камъка Шантамани, поглъщал го е, изпадал е в сомати и... се е вкаменявал!“

Усетих, че зъбите ми тракат безспирно. Осем вкаменени тела и във всяко от тях по парченце от камъка Шантамани! Опитай се обаче да ги извадиш! Как да откриеш камък сред камъка!?

Какво представлява Шантамани? Най-вероятно е програмата за създаване и оформяне на телесния човек, записана в нещо като... каменен файл. Главният файл се намира в Малкия Кайлас, а осемте парченца са програмите на осемте етапа за оформянето на новия човек, възроден след Всемирния потоп.

Студът почти ме беше преборил. Прииска ми се да изляза от водата, но неизвестно защо се уплаших. Тя ми се стори мой защитник. Защо обаче в каменните тела трябва да се съхраняват отломъците от камъка Шантамани? Нима той не е изпълнил вече своята роля?

— Най-вероятно на Земята трябва да бъде създаден друг нов човек! — възкликнах на глас. Все още не знаех, че новият човек вече е създаден. При това в противовес на нас — хората, затънали в дребнави дразги.

Направих крачка напред. Стана по-дълбоко. След още една крачка попаднах в яма и водата стигна до кръста ми. Погледнах надолу към бълбукащата около мен река. Беше съвсем бистра и някак си весела. „Странно, че на подобно злоещо място водата е толкова

весела. Тя е живо същество и сигурно знае къде тече — помислих си. — Не се страхува обаче, не се ядосва, преминавайки през праговете, не изпада в истерия, пропадайки във водопади, не умира, превръщайки се в блато, а тук тече като гальовна и уютна рекичка, която се радва на живота. Тече през зловещото място, от което толкова се страхуват хората, затънали в...“

Придвижих краката си. Прииска ми се да поседна, но се изплаших, че ще намокря картите и експедиционния дневник, заврени по джобовете и раницата.

Вече не ми беше студено. Не. Просто ми беше хубаво... заедно с водата. Стори ми се дори, че нейното настроение ме е заразило. Вече вярвах, че тя също е живо същество, както и ние — хората. И тя е Божие създание, но със сигурност по-чисто от нас... Водата сигурно вече е преминала онези еволюционни етапи, когато злобата я е произпълвала. И е разбрала, че основна опора в живота е Чистата душа... Нейната водна Чиста душа. Потупах с длан по повърхността ѝ.

— Шляп, шляп, шляп — разнесе се наоколо. Потупах отново.

— Шляп, шляп!

Усмигнах се. Прекарах мократа си длан по изпръхналото си лице. То ми се стори по човешки грапаво. „Водата не се страхува от Гладния дявол, защото е чиста — хрумна ми. — И хората не биха се страхували, ако бяха...“

Направих още няколко крачки и излязох на противоположния бряг. От мен течеше обилно, а не ми се искаше да се разделям с водата. Пристъпих с вдървените си крака и видях съвсем наблизко статуите на вкаменените хора.

— Шантамани! — прошепнах. — Легендарният камък! Каменната програма на живота!

Водата вече ме беше изоставила и вихър от съмнения изпълни душата ми. Дали съм достоен да се приближа към отломъците от легендарния камък? Нали съм само плод на онази „каменна програма“. Мога ли да си го позволя?

Направих нелепо движение с ръката, сякаш пошляпвах по вода. Обаче не чух никакъв звук. „Моите не особено чисти биополета... моите банални човешки биополета, попили от обкръжението и злоба, и необходимостта да се приспособявам към мръсотията и към всичко, с което диша нашето човечество, проникнати дори от духа на Америка и

камбанния звън на долара, могат да нарушат и дори да изтрият програмата на живота в каменния файл!“ , възкликнах наум.

Осъзнах, че нямам право да се приближавам. Стана ми тъжно. Толкова ми се искаше напук на цялото човешко общество да бъде чист! Разбирах, че не е възможно. Дори и моите руско-татарско-украински корени бяха повлияни от далечната Америка посредством общочовешкото биополе! Искаше ми се да бъде чист. Много ми се искаше. Като... водата. Главата ми клюмна. Изправих се с усилие на волята, разперих ръце и извиках силно:

— Благодаря ти, скъпи Черни ангеле! Благодаря ти, че охраняваш отломъците от легендарния камък Шантамани, каменната програма за сътворяването и оформянето на земния човек! Благодаря ти, че не допускаш тук хората, като им показваш наяве колко струват техните стаени мисли, които могат да разрушат каменната програма на човешкия живот! Благодаря ти, ангеле. Само лошите хора напразно те наричат Гладен дявол! Благодаря ти, добри Черни ангеле! Благодаря ти за твоята мисия — да опазваш изворите на телесния човек!

Стори ми се, че ангелът ме чу. Но не го виждах. Той обаче сигурно ме виждаше и дори ме прикриваше с черните си крила. Не го усещах, не можех да докосна ангелското му тяло. А толкова ми се искаше да си поговоря с него! Животът обаче ни бе разпределил в различни материални сфери на създанието. Не можехме, а и нямахме правото да общуваме. Можехме само да мислим един за друг.

Вече разбирах, че главният камък Шантамани се намира в непристъпната пирамида на Малкия Кайлас, съградена върху три каменни стълба с височина над 600 метра, където могат да стигнат само ангелите. Странните комини, стърчащи от скалите подобно на перископи, сякаш наблюдават тази светиня откъм загадъчните подземия на Кайлас, за да не допуснат нещо да наруши спокойствието на онова място, където е записана програмата на живота на Земята.

— Градът на боговете е бил издигнат според програмата, закодирана в главния камък Шантамани! — едва прошепнах с напуканите си устни. И добавих: — Градът на боговете е Градът на живота!

Все още не разбирах смисъла на тези думи. Трябваше да изминат години, за да го приема в душата си и да изпитам огромен възторг от великия разум на Шамбала и на Създателя.

— А на базата на програмите в осемте отломъка е бил построен легендарният тибетски Вавилон — люлката на земното човечество — прошепнах отново. — Но защо все пак каменните програми са били осем, а не една? Може би периодът на адаптиране към земния живот е продължил прекалено дълго. Изглежда Шамбала го е разделила на осем етапа, всеки от които е имал своя програма в отделен каменен файл. Щом програмата на първия се е осъществявала, се е появявал... онзи човек, поемал е приключилата програма и я е скривал за потомците във вкамененото си тяло. След реализирането на програмата за втория етап същият човек се е появявал отново. И така осем пъти, докато роденото в Тибет човечество не пуснало яки корени по цялата планета.

Направих още няколко крачки към вкаменените тела, в които според мен се намираха отломъците от камъка Шантамани. Внезапно нещо ме накара да се спра. Всичко съкровено, намиращо се на Земята, има минимум двойно ниво на защита. Ако главният камък Шантамани се намира в напълно непристъпно място — в пирамидата на Малкия Кайлас, а и под бдителния поглед на хората от подземията на Шамбала, то тези осем отломъка, здраво зазидани в каменните тела, се охраняват и от ангел... Силно ми се прииска да пообщувам с него. Нали не му желаех злото! Искях само да зная!

Стори ми се, че нещо ме чукна отгоре. Дори се приведох напред.

— Как не помислих за това! — възкликнах. — Моите биополета, просмукани от греховете на човечеството! Нима имам правото да се приближавам към свещените програми!? Не съм виновен само аз, че те не блестят с кристална чистота, а и хората, сред които живея!

Машинално пристъпих напред, въпреки че не ми се искаше да го правя. Рязка болка в стомаха ме прониза внезапно. Беше ужасна. Сгънат на две, повдигнах глава. Стори ми се, че едно от каменните изваяния ми рече:

— Махай се оттук!

Смених посоката. Все така прегънат, изминах няколко метра и спрях. Болката ме измъчваше. Останал без сили, паднах на земята и без да се стеснявам, заплаках. Плачех, въпреки че бях здрав мъж — майстор на спорта. Някак глупаво и нелепо запълзях на колене към водата. Разстоянието ми се стори дълго, макар да беше съвсем наблизо.

Най-сетне стигнах. По крайбрежните камъни допълзях до реката. Опитах се да се потопя напълно във водата, макар за целта да ми се наложи да разровя дъното с носа си. Започнах жадно да пия. Поглъщах тази кристалночиста и весела вода. Струваше ми се, че все не ми достига. Обзе ме неистовото желание да пия от кристалната ѝ чистота.

Студената вода успокои болката. Но аз продължавах да лежа на брега и усещах как по главата ми се плискат вълни. От време на време обръщах главата си встрани и шляпах с буза по водата.

— Жив съм! — прошепнах.

Напих се с вода така, че нямаше място за повече. Вътре усещах само отглас от болката, но тя вече не ме измъчваше. Изправих се. Виеше ми се свят. Втрисаше ме от студ. Обърнах се, отново огледах вкаменените тела, после вдигнах глава нагоре и казах:

— Благодаря ти, мой добри Черни ангеле! Благодаря ти, че не ме пусна да продължа неразумно напред! Любопитството ми не струва толкова! А и аз не съм достоен...

После отново се обърнах към водата, приседнах, погалих я с длан и продумах:

— Благодаря ти, водичке, ти си съкровищница на чистотата! — полюшвайки се, преминах през реката и поех по обратния път.

Трябваше да измина още около десетина километра до колата. Залитах от слабост и се тресях от студ. Така минах няколко метра. После внезапно се обърнах, погледнах небето над вкаменените тела, усмихнах се и най-детински извиках:

— Довиждане, добри Черни ангеле!

Следвах посоката по компаса. Главата ми се въртеше и ме отклоняваше от правилния път. Понякога тръсках глава, като се опитвах да се съсредоточа, но напразно — вървах на зигзаг. Не изпитвах силна болка. Чувствах се обаче изтощен. Омекналите ми крака едва се подчиняваха.

— Хайде, хайде, Мулдашев, давай напред! — повтарях си, като си заповядвах да вървя. — Жив си! Давай, давай!

Упорито привел глава, крачех напред.

— Върви по-бързо, по-бързо! Скоро ще се стъмни — повтарях си неведнъж и дважд. Започна да се свечерява. Оставах ми още пет километра. Не бях сигурен, че вървя точно по пътя. А трябваше да намеря мястото, където ме чакаха Тату и Лан-Вин-Е. Длъжен бях да

изляза точно там. Имах опит в ориентирането с компас, но сега ми се виеше свят и изобщо не можех да се съсредоточа.

Внезапно ми стана страшно. Спрях се. Стори ми се, че чувам някакви звуци.

— У-у-у-у! — разнесе се в далечината.

— Кучета! Диви кучета! — продумах тихо. — Смъртта ме преследва!

— У-у-у-у-у! — разнесе се в отговор, но вече по-близо. Скоро видях кучетата. Те пъргаво пресякоха пътя ми и спряха встрани, оглеждайки ме с любопитство. Бяха пет.

— Смъртта ме преследва! — прошепнах пак.

Приведох се и тръгнах право срещу кучетата, като се отклоних от правилната посока.

— За кой ли път смъртта ме преследва! И сега няма да ме победиш! Няма да ти се дам! Няма да ти се дам! — твърдях заинатен. — Хайде се бием! Хей, кучета, елате насам! Нападайте! Да видим кой е по-силният!

Кучетата изглежда се стреснаха, че не се страхувам от тях. Разтичаха се наоколо и дори се разделиха на две групи. Най-важното беше да не се страхувам! Страхът привлича смъртта! Едното от тях зави на висок глас. Останалите му отговориха в хор. После се скупчиха и внезапно се хвърлиха срещу мен. За миг загубих самообладание, но бързо измъкнах ножа и тръгнах срещу тях. Те не ме плашеха, защото не се страхувах от смъртта. Просто исках да си премеря силите с изчадията на дявола, та да видим кой ще излезе победител. Жадувах този бой! Не изпитвах никакъв страх. Само жажда да се бия.

На трийсет-четирийсет метра от мен кучетата спряха и започнаха да ръмжат.

— Р-р-р-р-р — започнах да ги дразня, като продължих да вървя към тях.

— У-а! — нададе вой едното от тях.

Останалите замлъкнаха. Внезапно най-едното — сигурно водачът им, изтича встрани, а след него се юрна и цялата глутница. Втресе ме. Определих посоката и тръгнах напред с опустошена душа. Беше се стъмнило. „Надвих смъртта, защото не се изплаших от нея“, помислих си уморено. Продължих да крача в тъмнината. Само понякога отстрани се чуваше гадният вой „У-у-у-у!“.

След малко видях светлината от фаровете. Тату и Лан-Вин-Е бяха включили фаровете! Лан-Вин-Е ме посрещна с възторжен вик.

— Мен, мен, мен.

Като стигнах до китаеца, го прегърнах. Той сърдечно се взря в очите ми. Тату го отмести и също ме прегърна. Лан-Вин-Е включи светлината вътре в колата, измъкна манерката и я протегна към мен заедно с чашката.

— Пен! — каза той.

Разбрах го и отпих яко направо от нея. После им върнах манерката. Те с удоволствие изгълтаха останалия спирт.

— Благодаря ви, момчета! — казах на руски. Те нищо не разбраха.

После стигнахме до лагера, като на няколко пъти бъркахме посоката. Съннените лица на нашите другари се подадоха от палатките. Сергей Селиверстов попита:

— Как си, шефе!? Ела да хапнеш, остана доста от кашата...

След като се събудих на сутринта, първо се измих и преоблякох. После се отдалечих встрани и седнах на тибетската земя. Тя беше студена, но уютна. „Смъртта все пак ме подмина!“, помислих си някак равнодушно. Лан-Вин-Е и Тату се приближиха към мен.

— Сред китайците няма страхливци — заяви Лан-Вин-Е.

— Една велика нация не може да се състои от страхливци — кимнах и аз. После се изправих и прошепнах: — Благодаря ти, добри Черни ангеле!

Вече можехме да потегляме за вкъщи.

НА ПЪТ ЗА ВКЪЩИ

Събрахме си нещата и ги натоварихме в колата. Сергей Анатолиевич Селиверстов се забави край яка.

— Толкова се привързах към него, шефе, че ми е трудно да тръгна!

Животното триеше с муцуната си хлътналия му корем.

— Е, добре, стига сантименталности! Потегляме!

Качихме се в джипа и поехме по обратния път. Лан-Вин-Е беше много доволен — прибираше се къщи. Тату тъгуваше. Равил често и неуместно се смееше. Сергей, елегантно поглаждайки слепоочието си, гледаше непрекъснато към небето. А мен ме болеше стомахът, но не много силно.

Кайлас беше забулен в облаци. Не се виждаше. А толкова ми се искаше да му махна с ръка.

— Тату! Лан-Вин-Е! Хайде да отидем до подножието на планината, откъдето започва Градът на боговете. Ще заобиколим с около двайсет километра, но какво от това! — предложих аз.

Всички се съгласиха.

Стигнахме до подножието на планината и спряхме. „Като по поръчка“ падна мъгла и ни обгърна с бяла пелена.

Излязох от колата и тръгнах към планината. Равил пое след мен. По някое време коленичих и прокарах длан по каменистата повърхност. Тя ми се стори много-много близка. Погледнах нагоре и видях само бялата мъгла. След това сведох глава, сведох я пред Града на боговете. Равил ме е фотографирал точно тъй... в мъглата... с наведена глава.

Качихме се отново в колата и потеглихме. Моторът бучеше равномерно. Затворих очи и се унесох в дрямка. Не обръщах внимание на тъпата болка в стомаха.

— Ур-р-ур-р-ур-р — бучеше моторът.

А се спеше толкова сладко-сладко. Рамото на Сергей беше уютно, макар и твърдо. То сякаш обгръщаше главата ми от всички

страни и ме приспиваше. И изведнъж сред грохота на мотора като че ли различих някакви звуци. Те се усилиха и скоро се превърнаха в мелодия, сякаш пееше Сергей.

Нани-нани-на, всички хора спят през нощта. Нани-нани-на, утре ще бъде ден отново. През деня се уморихме много, да кажем на всички: „Лека нощ“. Затваряй очички, нани-нани-на...

Навярно в съня си съм хлипал и дори съм подмокрил рамото на Сергей. Но аз спях, сладко спях, спях с чувството за изпълнен дълг, който, разбира се, си бях измислил сам. Без да зная защо, бях си измислил именно този мой дълг тук, в Тибет.

Насън си спомних една своя особеност — да заспивам, където ми падне. Присъни ми се примата от Уфимския драматичен театър — актрисата Тансулпан Бабичева, която веднъж ме покани на премиера, където играеше главната роля. Аз, разбира се, веднага заспах в креслото, похърквайки сладко. Спектакълът свърши и аз, свеж като краставичка, разпалено изразих възторга си играта й.

— О, колко противно ми беше, докато ти къртеше в креслото — каза ми тя тогава.

Но сега аз спях не „където ми падне“, а най-легално, опрян на рамото на Сергей. По-нататък в съня ми се прокрадна един индийски етюд от моето минало. През 1996 г. с Венер Гафаров и Сергей Селиверстов направихме хирургическа обиколка в няколко индийски градове, като я съчетахме с началото на нашата първа хималайска експедиция. Изнасяхме лекции пред местните очни лекари и правехме показни операции. Лекциите обаче винаги се съпровождаха от пищна церемония по моето представяне — настаняваха ме на отделен стол, задължително ме украсяваха с венец от силно ухаещи жълти цветя и на смесица от английски и хинди около 40 минути говореха за мен такива думи, че дори от откъслечните английски фрази можеше да се разбере, че неговото посещение (тоест моето) в този град трябва да се приема най-малкото като „светъл лъч в тъмното царство“. Такива са индийските традиции.

Докато слушах захаросаните речи, аз се чувствах, разбира се, като пълен идиот. А да се чувстваш твърде дълго идиот, повярвайте ми, е трудно! Затова волю-неволю заспивах, но продължавах да „облагородявам“ със своя важен вид индийската общественост. В редките моменти, когато отварях очи и поглеждах към залата,

забелязвах своите приятели Венер и Сергей, които с всички сили се опитваха да ми внушат, че не бива да спя и широко отваряха очите си, като понякога си помагаша с пръсти. Аз им кимах, изразявайки своето съгласие, но лицата им с широко отворените очи отново се размиваха в мъглата и се появяваха пак в същия вид, но вече насън.

А когато процедурата по представянето ми завършваше, неизвестно как веднага вирвах глава и създавах впечатлението, че у нас, в Русия, точно така е прието да слушаш. Въздишка на облекчение озаряваше лицата на Венер и Сергей.

Застанал на трибуната (с венеца, разбира се!) с микрофон в ръка, вече окончателно се пробуждах и без да бъркам английската реч с руската, бойко произнасях: „Ladies and gentlemen! Dear colleagues!“. Винаги съм завиждал на моя приятел Рафик Талгатович Нагматулин (доктор на медицинските науки, професор, заместник-директор в нашия център), който притежава способността да не заспива в президиума. Той може да бодърства с часове, без да се нуждае от фалшиви очила, на които са нарисувани широко отворени очи.

Рамото на Сергей ми се стори не съвсем удобно. В полудрямката започнах да се намествам и най-сетне намерих по-удобно — върху гърдите му.

— Ох — въздъхнах със задоволство.

А колата се движеше напред, тананикайки приспивната песничка на пътя. По-късно в ръмженето се появиха басови нотки и в ушите ми зазвуча прекрасен валс от следвоенните години:

В градската градина свири духовата музика, и на танцовата площадка няма свободни места...

В съня си видях московския парк „Соколники“, през който преди години се връщах от някаква изложба. Помня, че тогава долових музиката на духовия оркестър, изпълняващ „В городском саду“. И направо през зелената площ се насочих към него. Малко след това стигнах до заградената с мрежа танцова площадка, на която свиреше духовият оркестър, чиито оркестранти бяха само белокоси старци. Но те свиреха с такова вдъхновение, а вятърът разрошваше побелелите им коси.

На дансинга танкуваше само една двойка: старичък полковник в униформа въртеше старица в старомодна рокля и обувки с износени дебели токове.

Стоях и гледах.

Представях си войната, която са преживели нашите бащи и ми се стори, че те дори са воювали тържествено, защото думата родина винаги звучи тържествено. А този полковник, който не беше загубил осанката си на военен, така въртеше своето някогашно момиче, така го въртеше...

Прониза ме чувството за най-дълбока несправедливост, че хората стареят. Но разбирах, че Бог е решил да направи така. Нали злите хора, които са толкова много, нямат право да живеят твърде дълго и трябва да се пречистят на онзи свят. Само че те увличат в бездната на смъртта и другите — добрите, които — също както и злите — трябва да побелеят и да си спомнят онези години, когато е тържествувала младата любов. За да почувстват изведнъж в новия си живот, изправяйки се пред друг човек с различен облик, че той с нещо им е скъп и близък, без да разбират, че това е тяхната любов... любовта от онзи живот.

Стоях, несъзнателно стиснал телената мрежа на оградата. А валсът все още въртеше и въртеше прекрасната побеляла двойка.

„Смъртта не е страшна, страшна е раздялата! Колкото по-дълго живеят хората или колкото по-дълго дружат, толкова по-близки и скъпи си стават. Старите приятели не се сменят“, въртеше се в главата ми. Помня, че тогава пред погледа ми преминаха образите на моите стари приятели, с които животът ме беше разделил — някаква топла и добра енергия обгръщаше всеки от тях.

Почувствах, че се смъквам от гърдите на Селиверстов.

— Спи! Спи! — каза той.

Много ми се спеше, много. Разбирах, че сънят е естествена защитна реакция, появила се след стреса, който преживяхме в Града на боговете, където животът и смъртта са слети в едно.

Усещах, че съм жив, тъй като парещата болка в стомаха не стихваше. Сигурно съм се изцапал там, на „мястото“, където трябва да си друг... по-чист... значително по-чист!

Разбирах, че с болката от мен излиза цялата мръсотия на баналния живот, с която толкова сме свикнали и която смятаме за нормална. А толкова исках да видя искрящите очи на всички хора. Но знаех, че човешките очи искрят много рядко... засега.

Болката се усили. Помолих да спрат колата и слязох.

Отдалечих се на няколко метра по пясъчния хълм и заставах полуизправен. Безнадеждно си помислих: „Къде да отида! Трябва да търпя! Затова пък мръсотията ще излезе с болката! Ако хората не боледуваха, съвсем биха се самозабравили. В свръх помийна яма щяхме да живеем! Нека да е жестоко, но хората трябва да боледуват, да понасят болка, защото тя е отзвук от мръсотията, от която се освобождава душата. И нека да боли. Да, нека боли — колкото по-силно, толкова по-чист ще станеш!“

От тези мисли сякаш ми стана по-леко. Изведнъж трепнах — ами ако съвсем силно ме „пречистят“, как ще живея в нашия свят?

И си казах: „Оптимистите решават всичко в този живот. А вечно недоволните песимисти, които красиво поклащат глави, наслаждавайки се на отрицателните страни в живота, те само дърпат обществото надолу, като се примиряват с мръсотията. Човек не бива да мърмори! И независимо от всичко, макар и за миг, трябва да съумее да се отрече от «мръсния живот», да погледне света с детски очи и да види например в същия човек, в когото съзира потенциален предател, светъл и чист човек, дори и ако това не е така. Наслаждението от мръсните закони само те въвлича в мръсотията!

А оптимистите, тези нелепи оптимисти, критикувани и поучавани от всезнайковците-песимисти, но имащи смелостта по детски розово да гледат на живота, решават всичко в него, защото го виждат в бъдещето, розовото бъдеще, по-доброто бъдеще, прекрасното бъдеще — онова бъдеще, което е нарисувал за всички нас Бог — най-великият оптимист. Без този божествен оптимизъм нямаше да ни има и нас — хората. Именно историческите песимисти ни завлякоха в бездната на световните катастрофи и потоци, защото те се ровеха, разсъдливо се ровеха в «мръсното бельо». А бельото винаги трябва да бъде изпрано и чисто като... детските очи.

Колко оптимизъм са притежавали хората от Шамбала, за да построят Града на боговете и отново да пресъздадат човечеството. Само розовите мисли са им помагали да вършат велики дела и да ги правят не заради себе си, а заради нас — неразумните, така че на планетата Земя човешки глас да произнесе думите: «Обичам ви!»“

Върнах се при колата. Отново потеглихме. Планините и хълмовете на Вечния континент плуваха покрай нас.

Болката ми се поуспокои. Най-неочаквано установих, че съм доволен. От това, че на нас, обикновените руски мъже, ни се удаде да прекараме известно време в призрачните и прекрасни обятия на Шамбала. Че успяхме да видим невероятния и необикновен град! Още не знаех, че разгадаването на предназначението му ще се проточи през годините, но вече усещах, че загадката е грандиозна.

От време на време заспивах и намествах главата си — ту на рамото, ту на гърдите на Сергей Селиверстов. Неговите биополета намаляваха болката — хубавите и добри биополета на моя приятел. Сергей Анатолиевич понякога пъшкаше, като се стараеше да не мърда, за да не ме събуди, а ако се налагаше да се обърне, правеше го тихо и уютно. Понякога отпиваше от плоското шише, но не издаваше традиционните възклицания „О-ох! Добре ми дойде!“ и нито веднъж не капна от живителната напитка върху плешивата ми глава. Само звуците „хрус-хрус“ издаваха, че Сергей Анатолиевич си хапва сухар.

Още веднъж наместих главата си върху триизмерното рамо на Сергей и изведнъж почувствах, че ние, триизмерните хора, не уважаващи кой знае колко самите себе си; все пак ще променим нашия скучен и мрачен свят и ще го направим такъв, че и в него, в този захвърлен на ниските нива свят, някога да се появят чудеса — онези невероятни чудеса, най-голямото от които е чистата душа. И тогава (кой знае!?), може би и в нашия, вече не враждебен, а весел свят, ще засияе чудодейната сила на петте елемента — силата, която е създала нас самите като съставна част от Вселената.

— Хрус-хрус-хрус! — Сергей звучно похапваше сухар.

Присъниха ми се Главното огледало на времето и Огледалото на царя на смъртта Яма. И аз, някак си просто и лесно осъзнах, че чудесата ще настъпят тогава, когато човечеството опознае законите на времето и започне да припознава всеки човек като човек-време или човек-мисъл, както и да се доверява повече на чувствата, които са изпратени от Бога, за да инспектират мислите. И тогава, когато чувствата започнат да преобладават в нашия свят, ще настъпят времената на матриархата (тъй като жените са по-склонни към чувства!). Жените вече ще ухажват мъжете. Между другото, подобни симптоми като че ли са налице!

В онзи момент, докато пътувахме, още не знаех, че скоро ще направя първата в света трансплантация на очи, в основата на която ще

залегнат, нека да са призрачните, нека да са хипотетичните и недоказуеми закони на времето (а именно бързото срастване на кръвоносните съдове), които толкова трудно ще обясня на колегите си. Те ми бяха подсказани от Огледалото на царя на смъртта Яма — мислещото огледало на времето.

— Хр-р-р-ус! — прозвуча в главата ми.

„На твърд сухар е налетял!“ — помислих си аз.

А ние пътувахме и пътувахме. И само понякога, събуждайки се от непоносимата болка, спирах колата и излизах навън — идваше ми да вия от болка.

А веднъж се облегнах на рамото на стоящия до мен Сергей и на висок глас заплаках.

— Боли ме, Сергей! Много ме боли! — задавих се в сълзите си.

Минаваше ден след ден. Ние пътувахме и пътувахме. А стомахът ме болеше и мръсотията излизаше от мен.

Понякога отварях очи, гледах през прозореца и виждах ту каменните надписи по склоновете, напомнящи за великите заклинания, ту правилните кръгове — свидетелствата на Шамбала, ту ступите — символи на пирамидите в Града на боговете. С болка в душата разбирах, че мисията на тибетците вече е изпълнена.

Скоро стигнахме до онова място, където платото започваше да се снижава. Дойде времето да се простим с Тибет.

Ние високопарно се прегръцахме, а на душата ни беше тъжно, защото не искахме да се разделяме с Тибет — люлката на човечеството.

Аз, разбира се, се усмихвах. А стомахът ме болеше, болеше, болеше... Но щом седнех в колата, веднага заспивах, без да обръщам внимание на болката. Включваше се защитната реакция на организма след преживяния стрес.

„Наистина ли се предадох, наистина ли остарях?“, помислих си. Спомних си за моя приятел, вече бившия президент на японската фирма „Ничиборен“ — Кондо-сан. Той говореше прекрасен руски, но понякога бъркаше отделни думи.

С него вървахме веднъж по Манежния площад в Москва, порядъчно пийнали. Разбира се, говорехме за живота. Весело си говорехме. Помня, че го разпитвах как в Япония мъжете ухажват жените, като го помолих да наблегне на своя личен опит.

— Ти какво, Мулдашев-сан? — ококори се Кондо-сан. — Аз вече... вече съм остарял.

— Какво? — попитах аз.

— Вече съм остарял — повтори той, като сбърка „остарял“ с „поостарял“.

Помня, че ми стана мъчно. Ето и сега ми се струва, че аз вероятно също съм „остарял“, но кой знае...

Скоро се появиха населени места, в които спирахме, за да хапнем. Наблюдавах как Рафаел Юсупов пие чай, оценявайки с целия си вид качеството на напитката. Любувах се как Равил Мирхайдаров простодушно „смучи“ от гърлото на бутилката бира. Внимателно следях Сергей Селиверстов, който изпиваше всяка напитка на една-две глътки и веднага започваше да пише върху коленете си, опитвайки се вероятно да навакса пропуснатото в личния си дневник.

На границата с Непал спряхме и чакахме дълго. Започнахме да се притесняваме, че китайците няма да ни пуснат в Непал, откъдето ни предстоеше да излетим за Русия. Но скоро се появиха Лан-Вин-Е и Тату и ни предложиха да пийнем. Китайската водка беше ужасна и невероятно ароматна — струваше ми се, че миризмата ѝ се е просмукала в нас.

И в този момент Лан-Вин-Е, вече пиян, запя на руски „Выходила на берег Катюша...“ И започна да си спомня годините, прекарани в Московския държавен университет, почти без акцент произнасяйки руските думи.

Ние всички се усмихвахме приветливо.

Когато пресякохме границата с Непал и автобусът ни докара до равнината, Селиверстов въздъхна:

— Ох! Колко е гъст въздухът! Ако си поема дълбоко въздух, може да ми се пръснат дробовете. Това не ви е Вечният континент!

В столицата на Непал беше горещо и влажно. Ходехме по шорти и понякога поглеждахме своите кльощави и натъртени крака. Стомахът ми с всеки изминал ден ме болеше все по-слабо. А аз гледах цивилизацията със съвсем други, малко чужди очи.

Приблизително на 2 часа се раздаваше нечий глас, най-често на Рафаел Гаязович Юсупов:

— Е, момчета, да похапнем, а!?

И ние отново отивахме в някое евтино ресторантче, за да хапнем. Докато поглъщах храната, с удоволствие наблюдавах лицата на момчетата. Не, те не просто се радваха на изобилието на храна — радваха се, че са успели да издържат тежките и, бих казал, смъртоносни изпитания, и да видят легендарния Град на боговете или Града на живота. Както и да разберат твърде много неща в този живот. А Лицето на Рафаел Юсупов просто сияеше.

Скоро самолетът ни кацна в Москва.

На летище Шереметиево-2 Сергей Селиверстов се просълзи, коленичи и целуна гранитния под:

— Земя! Руска земя!

На изхода видяхме нашите приятели, дошли да ни посрещнат: Ирина Казмина, Татьяна Драпеко и Юрий Василиев. Прегърнахме се, качихме се в колата, пристигнахме в дома на Ирина Казмина и празнувахме, празнувахме, празнувахме.

Аз се опитвах да разказвам нещо, но все не се получаваше — тук всичко ми изглеждаше някак си чуждо. И само топлите очи на приятелите ме връщаха към живота. Колкото и странно да е, все още бях там, в Града на боговете.

След това самолетът ни докара в родната Уфа.

Пак ни посрещнаха, подадоха ни по чаша водка и ние вдигнахме невъобразим шум, дрънкайки глупости. За Града на боговете говорихме малко — темата беше твърде свята.

Колата спря пред входа на моя дом. Вкъщи ме чакаше жена ми — Татьяна.

Излизайки от колата, спрях за миг. Спомних си, че Таня се беше научила да спи два пъти дневно. Тя имаше прекрасна нервна система, никога не страдеше от безсъние. След като се прибереше от работа около седем вечерта, пиеше чай и лягаше да спи до 11–12, след което ставаше и приготвяше вечеря, защото знаеше, че нейното момче е работяга и ще се прибере към три през нощта (тъй като той, за съжаление, е сова) и ще поиска да хапне. А на този обречен работяга няма да му бъде вкусно да сърба чорбата сам, прегърнал котарака.

Таня винаги ме чакаше и ние като нормално семейство вечеряхме заедно в три през нощта. Предлагах: „Е, Таня, да наля ли по чашка?“ и сърбах чорбата. Изяждах лакомо и нейните кюфтета, като

не забравях в края на вечерята, заемайки важната поза на татарски съпруг, да произнеса: „Хайде, Таня, прибери чиниите... моля те“.

След това пиехме чай, разбира се, с пирог, който, честно казано, не обичам много, но го ям от чувство на патриотизъм. Другите хора (когато си нося на работа), опитвайки домашния пирог, издават един и същ звук „м-м-м“ и казват: „Какво тесто!“

Ето и сега, докато стоях пред входа, чувствах, че всеки момент ще се приближа до асансьора, ще натисна копчето, асансьорът шумно и вибрирайки ще спре на първия етаж и ще ме изкачи до моя апартамент, а вече пред вратата аз ще спра за момент, за да осъзная колко много ми се е искало да си бъда тук, вкъщи. На мен, съсипалия здравето си в прашните бури на Тибет и зажаднял да се прибере вкъщи.

Аз наистина влязох във входа, натиснах копчето на асансьора, той спря и ме изкачи до вратата на апартамента. Преди да позвъня, се забавих миг-два. В главата ми прозвучаха думите на Юрий Иванович Василиев, произнесени на летище Шереметиево-2 при посрещането.

— Е, шефе, намерихте ли Града на боговете?

— Намерихме го, Юра, намерихме го — отвърнах му тогава.

— И какво представлява той?

Помня, че неочаквано и за мен самия отговорих:

— Матрица за живота на Земята.

Издание:

Ернст Мулдашев

В обятията на Шамбала

Руска

Издателство „НСМ Медия“, 2004

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.